

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Füsun Önal

SİNİRLİ VATANDAŞ
CENK CENGAVER'in
SOSYAL BUNALIMLARI

© 1999, İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Tic. A.Ş.

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri
Yasası gereğince **İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi
ve Ticaret A.Ş.'ye** aittir.

Dizgi:

M. Pamukçuoğlu

Kapak:

Fügen Leman

Arka Kapak Fotoğraf:

Yalçın Çınar

(Milliyet fotoğrafı)

Düzeltili:

Faruk Kırcan

Baskı:

ANKA BASIM A.Ş.

Matbaacılar Sitesi, No: 38 Bağcılar - İstanbul

Tel: (0212) 629 01 83

ISBN 975-10-1530-8

99-34-Y-0051-0215

99 00 01 02 03 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

 İNKILÂP

Ankara Cad. No: 95

Sirkeci 34410 İSTANBUL

Tel: (0212) 514 06 10 - (Pbx)

Fax: (0212) 514 06 12

Web sayfası: <http://www.inkilap.com>

Ücretsiz PDF Kitap Arama: <https://fantey.org>

e-posta: posta@inkilap.com

FÜSUN ÖNAL

SİNİRLİ VATANDAŞ Cenk Cengaver'in *Sosyal Bunalmaları*

"Biraz komik, biraz acıklı roman"

Yazarımızın Yayınımıza Yazdığı Kitaplar:

HAYATI DENEYİM

1. baskı Kasım 1990
2. baskı Mart 1991
3. baskı Mart 1992
4. baskı Temmuz 1993
5. baskı Haziran 1998

BAŞKALARI DA HAYATI DENİYOR

1. baskı Kasım 1991
2. baskı Şubat 1992
3. baskı Ekim 1993
4. baskı Ekim 1999

HERKESE ÖZGÜRLÜK ANNE, AMA BANA DA ...

1. baskı Kasım 1992
2. baskı Mayıs 1993
3. baskı Aralık 1994
4. baskı Haziran 1998

BİR KADIN VE YEDİ ÖFKELİ ADAM

1. baskı Kasım 1993
2. baskı Temmuz 1998

RUHSAR HANIM

1. baskı Kasım 1993
2. baskı Kasım 1995

VALLA KIZ DEĞİLİM! (Üçleme)

1. baskı Kasım 1996
2. baskı Şubat 1998

ASLINDA HÜZÜNDÜ HEPSİNİN YAŞADIĞI

1. baskı Kasım 1996

DÉJA VU SENDROMU

1. baskı Kasım 1997

HAYAT BİR UTANMAZ KİTAP

1. baskı Kasım 1998
2. baskı Şubat 1999
3. baskı Mart 1999
4. baskı Mayıs 1999

Yazarımızın Yayınımız için tercüme ettiği çocuk kitapları:

"The Flintstones" — "Çakmaktaşılar"

1. HAVUZ PARTİSİ	3. KAMERA ŞAKASI
2. DİNO'NUN BENZERİ	4. DAĞ TATİLİ

"The Lion King" Aslan Kral

Bu kitap,
hem sevgili Barış Manço
anısına...
Hem de,
“Canımcım” senin için...
(F.Ö.)

*"Mizahı olmayan bir ülkede yaşamak
çekilmez bir şeydir; ama her an mizahı ge-
rektiren bir ülkede yaşamak daha da kor-
kunçtur."*

—BERTOLT BRECHT

“EN” SÖZ NİYETİNE

Eveet... Önce şakak kemiklerinizle bir gerilim yaratın. Sonra da dudak uçlarınızı yukarıya doğru kıvrırmaya çalışın. Ve diyaframınızdan da “Hah-ha” diye sesler çıkarmaya gayret edin. Evet, evet başaracaksınız.

Bakın, siz de gülümseyebiliyorsunuz artık. Ve dünyanın en kolay ile en zor şeyini bir arada yaptınız: Gerilmek ve gülümsemek... İşte, Füsün kitabımda bize bunları yaşıyor.

Bir düşünün, gülümsemeyi hiç bilmeseydik, hayat daha ciddi ve sert olsaydı (zaten öyle değil mi?) daha mı anlamlı olurdu.

İnsanların bir türlü yüzünün gülmediği, ağır olmanın ciddiyet, sinirli olmanın önemli sayıldığı bir ülkede, gülerek bir şeyler anlatmak öyle zor ki. Ama Füsün her şeyiyle gülüyor. Gözleriyle, sesiyle, yaşama bakışıyla...

Sinirli ve asık suratlı bizlerle de inceden inceye dalga geçiyor.

“Ağır ol da molla desinler”, “Pişmiş kelle gibi ne sırtıyorsun?” sözlerinin deyim olduğu bir ülkede, hepimiz zaten biraz Sinirli Vatandaş Cenk gibi değil miyiz? Zaten aramızda öyle çok “Cenk” var ki. Doğduğumuz andan itibaren başlıyor Sinirli Vatandaş Cenk Cengaver olan bizlerin öyküsü.

Erkek doğmanın ve erkek olmanın zorluklarıyla karşılaştığımız şeyleri, kadın gözünün duyarlılığıyla anlatıyor Füsün Önal.

Sinirli Vatandaş Cenk Cengaver'in öyküsü aslında hepimizden izler taşıyor. Kadınıyla, erkeğiyle, çalışanıyla, işsiziyle hepimizin sinirlendiği şeylere, gülümseyen çocuk gözlerle bakıp, gözlemlediklerini de ekleyerek anlatıyor Füsün.

Satırların arasından hep Füsün Önal sesleniyor bizlere. Cenk'in yaşadıklarıyla Füsün'un kızdıkları arasında öyle çok benzerlikler var ki...

Çevresine bakan, merak eden, sorgulayan sanatçı duyarlılığı ve Türkiye'de yaşıyor olması, Füsün'u da bizlerden biri, yani bir Cenk Cengaver yapıyor.

“Cenk Cengaver”ler doğar, büyür, yaşar ve öürler ama Cenk Cengaver'lerin öyküsü hiç bitmez. Önemli olan onlardan kalan “izler”dir.

Sağol Füsün, “düş”üne sağlık.

Metin UCA
23 Eylül 1999

- 1 -

Üsküdar'lı değildi Cevriye. Ama kısmeti onu oraya çekmişti.

Çarşıda alış-veriş ederken, erkeklerin bakışlarını üzerinde hissedirdi. İri memeleri onu olduğundan daha büyük gösterirdi.

Sonunda Üsküdar'lı Cemal'e nasip oldu.

Evlendiler. Doğurgan kadını Cevriye. Hemen hamile kaldı.

Ne efendi yetiştiriyordu oğlunu. Kimsenin çocuklarına benzemezdi Cenk. O anasının biricığıydı. Ne de se-verdi Cevriye oğulcuğunu. Okuyup büyük adam olacaktı Cenk.

Belki genel müdür olurdu büyük bir holdingde. Belki de milletvekili olurdu biricik yavrusu. Kulağa ne de hoş geliyordu: Millet vekili... Milletin vekili...

Hatta belki bakan bile olurdu. Anasına bakardı bi güzel. Özel arabalarla gezdirirdi anacığını. Hasta bile olsa, en iyi hastanelerde, en iyi doktorlara baktırırdı biricik anasını.

Uçakların en birinci mevkiilerinde Avrupa'lara, Amerika'lara götürürdü. En iyi otellerde yatırırdı anacığını. En pahalı restoranlarda yedirip içirir, en lüks mağazalardan giydirir kuşatırdı anası Cevriye'yi.

E-bi de güzel ev alırdı artık, şööle iyi bir semtte... Şık şık pahalı eşyalarla döşerlerdi evin içini. Ayyy, kışlık olur da yazlık olmaz mı hiç.

Alıverirdi Cenk deniz gören bir yazlık. Yazları gider, denize girerlerdi.

A-canım, onca mevkilere yükselmiş bir adam, herhalde anacığına bir de son model özel araba alırdı. Gerçi Cevriye'yi resmi makam arabasında gezdirirdi gezdirmesine de, yine de özel bir araba ile gezmenin hoşluğu başka olurdu. Büyük Türk düşünürü Mustafa Sandal bile ille de özel araba demiyor muydu?!

Cevriye araba kullanmayı bilmezdi ya, e-bi şoför de isterdi artık araba. Şööle yakışıklı özel bir şoför...

Mücevher takmayı da pek severdi Cevriye ama ner'deee?

Altın alyansı, değerli olmayan bilezikli saati, birkaç ince altın zincirli kolyesi ve bir altın küpesinden başka hiçbir mücevheri olmamıştı.

Haa, bir de ilk evlendiklerinde kocası, kayınvalidesi ve kayınpederi toplam olarak üç tane ince altın bilezik takmışlardı takmasına da, el alemlerin altın bilezikleri bir bir çoğalırken, Cevriye'nin üç altın bileziği, yıllardır inatla ve ısrarla üç adet olarak kalmayı sürdürmüştü!

Artık, biricik oğlu büyük adam olduktan sonra, pahalı mücevherleri esirgeyecek değildi ya bi tanecik anacığından! Alıverir, olur biterdi.

Cevriye, küçük yaşta kasabadan İstanbul'a anası ve babasıyla beraber, amcasına bayram tatili için gelirlerken geçirdikleri bir kazada, anasıyla babasını kaybetmişti.

Bindikleri otobüs karşı yönden gelen bir yük kamyonuyla çarpışmış, akordeon gibi olmuştu. Kazadan ya-

ralı olarak kurtulan birkaç kişiden biri de Cevriye'ydi.

Aynı anda hem yetim, hem de öksüz kalan Cevriye'yi amcasıyla, amcasının ikinci karısı önce hastaneye yatırmışlar, tedavisi bittikten sonra da kendilerinden başka kimsesi kalmayan kızı evlerine almışlardı.

Her daim geçim sıkıntısından şikayetçi olan amca; çok masraflı diye Cevriye'yi okula göndermedi. İşi ne?! Onlar, bu hayat pahalılığında evlerini, sofralarını Cevriye'ye amamışlar mıydı?

O da evde oturup yengesine yardım etsindi.

Birkaç sene sonra serpilip gelişen Cevriye'nin peşine mahallenin delikanlıları düşüverdi. Hele yaşına göre çok gelişmiş iri ve diri memelerini hoplatarak alış-veriş için çarşıya çıktığı zamanlar, erkeklerin bakışlarını hemen üzerinde hissederdi. Utanır, başı önünde yrr, ama yine de kendine gösterilen bu ilgiden memnun, alış-verişini yapıp amcasının evine dönerdi.

Cevriye'nin ailesini kaybettikten sonra kendi evlerinde yaşamasından pek hoşnut değildi üvey yengesi. Mahallenin delikanlılarının ona gösterdikleri ilgiyi de bildiğinden, sık sık kocasını sıkıştırırdı "Evlendirelim şu kızı artık. Yoksa başımız belaya girecek" diye.

Sonunda mahallenin sayılan, sevilen büyüklerinden olan, herkesin "hacı amca" diye çağırdığı hacının oğlu Cemal'e vermek üzere hacıyla anlaştı Cevriye'nin amcası.

Zaten karısı da "Ayy, sıkıldım artık bu kızıdan." diye kocasının başının etini yiyordu. Evlenip gitmesi iyi olacaktı.

Tabii yaşının küçük olduğunu düşünen yoktu. "Evlenmek ister misin?", "Bu adamı sevdin mi, beğendin mi?" diye soransa hiç yoktu.

Adeta bir mal gibi, onca küçük yaşı, tamı tamına ondördünde Cevriye nişanlanmış, onbeşine bastığında da hacının oğlu PTT'ci Cemal'le evlenmiş olan Cevriye, evlendiği gün, yani gerdek gecesinde hamile kalıvermişti.

Cemal, bu fıstık gibi paketin ambalajını bozar bozmaz vakit kaybetmeden kızı tohumlamıştı. E-Cevriye de doğurmuş, hemen tohumları filizlemeye koyuldu.

Dokuz ay on günden daha erken bir vakitte erken doğum yapmıştı Cevriye. Anne olduğunda henüz onbeşini sürmekteydi. Bir oğulları olmuştu. Mini minnacık bir bebek... Çöp bebek gibi...

Oğlunu ilk kez kucağına aldığı anda, oyuncak bebeğini taşıyor gibi hissetmişti. Çocukluğu boyunca bir oyuncak bebeği bile olmayan Cevriye'nin şimdi sahici bir bebeği vardı. Ama nasıl bakacaktı bebeğine, bilemiyordu.

Adının Cenk olmasına karar verilmişti kocasının ailesi tarafından. Oysa Cevriye oğlunun adının Atacan olmasını isterdi. Ata'nın canından...

Cemal de Hüseyin olsun diye tutturmuştu. Cemal'e askerdeyken çok iyi davranan çavuşunun adıydı Hüseyin. Tezkere aldığı andan beri bir daha hiç görmemişti Hüseyin çavuşu. Ama olsun varsındı, oğlu onun gibi mert olsun isterdi.

Cevriye ile Cemal fikirlerini aile büyüklerine söylediklerinde kimse onları dinlemedi bile. Hacı kayınpeder çocuğun adının ne olacağına karar vermişti bile. Çocuğun adı Cenk olacaktı. Soyadlarına en güzel uyan ad buydu: Cenk Cengaver!

Anasının karnındaki son günlerinde baş aşağı yatmaya başlamıştı Cenk. Bu türlü yatmak pek de rahat değildi doğrusu. Artık ilk zamanlara göre bayağı büyümüş-

tü. Nasıl olsa kısa süre sonra dışarı çıkacaktı. E-biraz daha dışını sıkacaktı bu sıkış-tıkış ıslak yerde!.

Nihayet o gün gelmişti işte. Adeta bir sele kapıldı. Tanımadığı bir el içeri uzanıp kafasını kavramıştı. Anasının ıkınmaları, sıkınmaları sonucu, kafasını sıkıştıran dar bir yerden geçip, sonunda aylarını geçirdiği kapkaranlık delikten çekip, aydınlık bir dünyaya çıkardı onu o tanımadığı el.

Cenk doğar doğmaz, yıkanmış, beyazlara sarılıp sarımalanmış ve "camdan bir kutu"ya konmuştu.

Etrafta beyazlar giyinmiş kadın ve erkekler dolaşıyordu. Bir şeyler konuşup duruyordu bu beyazlı insanlar ama ne dediklerini anlayamıyordu Cenk. Neden bu kutuya konduğunu da anlayamamıştı zaten.

Meğer erken doğan bebekler konurmuş buraya. Adına "kuvöz" diyorlarmış.

Cenk, doğmakta, dünyaya merhaba demekte acele etmişti.

Bir süre bu cam kutuda bir takım borulara, tüplere bağlı olarak yattı. Günler sonra nihayet evine gelebilmişti.

Oturdukları semte Üsküdar deniyordu. İstanbul'un Üsküdar'ı... Görebildiği kadar, mütevazı olan evlerinde az eşya vardı ama tertemizdi. Azdı-mazdı ama, Cenk biraz büyüyünce görecekti ki, anasının eşyaları, mahalledeki diğer kadınların eşyalarından daha güzeldi.

Anası becerikli kadındı. Üç-beş parça eşyayı odalara yerleştirmeyi, pazardan ucuza aldığı ıvır-zıvırla evini süslemeyi iyi beceriyordu.

Cevriye zaman içinde bebeğine bakmayı öğrenmişti. Zaten annelik iç güdüsüyle insan pekala bakabiliyordu yavrusuna.

Cevriye kocasını işe yolladıktan, oğlunu da uyuttuktan sonra, hemen temizliğe başladılar. Evin her yerini didik didik temizlerdi.

Çocukluğundan beri önce kendi evlerinde, sonra da amcasının evinde en iyi yaptığı şey buydu.

Ev işleri bitince akşamın yemeğini de pişirir, bu arada öğle uykusundan uyanan Cenk'i kayınpederinin yan taraftaki evine bıraktıktan sonra, biraz dinlenmek, iki çift laf etmek için komşularına giderdi.

Biraz mahalledeki kızlar-kadınlarla ilgili dedikodu yapıp, çay-kahve, çörek-börek yenip içilir, bir yandan yün örmek, nakış işlemek falan derken eve dönme saati geliverirdi.

Ailece yenen akşam yemeğinden sonra, biraz TV seyredilir, sonra da erkenden yatılırdı. Hayatları renkli değildi ama hemen her gece, Cemal karısının geceliğinin eteğini kaldırıp, sıcağlaşmış ve sertleşmiş bedenini karısına yaslardı. Cevriye de diri bedenine değen Cemal'in sertleşmiş organını hissettiğinde, önce içinden

"A-aa! Yine mi?!" diye geçirir, kocası Cevriye'yi biraz daha elleyip, kurcaladıkça, Cevriye hemen hazır hale geliverirdi..

5-10 dakikacık süren bu cinsellik, onların monoton yaşamlarının rengiydi. Cemal'in ağır bedenini iri göğüslerinin ve ufak tefek bedeninin üzerinde hissetmek Cevriye'nin pek hoşuna giderdi.

Günler böyle sürüp giderken, bir gün aslan gibi Cemal, kalp krizi geçirmiş, geçirdiği birinci kriz onu genç

yaşında, sevgili karısı Cevriye ile biricik oğlu Cenk'den ayırırvermişti.

Daha evleneli sadece iki yılcık olmuştu. Bu ne rezil talih, bu ne edepsiz kaderdi.

Cenk küçük bir yaşta, tam bir yaş üç aylıkken yetim, Cevriye de genç yaşında, tam on yedisinde dul kalıvermişlerdi.

Cenk küçük olduğundan önceleri babasızlığın ne olduğunu pek anlayamamış, asıl Cevriye, kocasızlığın acısını her geçen gün daha çok hissetmişti.

Kocasızlık her konumda zordu. Evin geçimi, çevreden dedikodu almadan yaşamak, oğlunu büyütmek, sonra okutmak...

Zor şeylerdi bunlar.

En çok da her gece soğuk yatağa girmek, ayrı bir hüznün veriyordu Cevriye'ye. Ne de olsa çok gençti ve kanı fıkır fıkır kaynıyordu.

Artık ne ona dokunan vardı, ne de bedeninde hissettiği sert bir sıcaklık... Uzun geceleri sabaha çevirmek zor geliyordu Cevriye'ye.

Allahtan kayınpederi, Cemal ile Cevriye evlendikten sonra oğluna kendi evinin yanındaki küçük evi vermişti de, Cemal'in ölümünden sonra hiç olmazsa kira derdi ortadan kalkmıştı.

Sonra Cevriye, kocasının PTT'deki arkadaşlarının yardımıyla, özel bir şirkette küçük bir işe girmiş, az da olsa kocasından bağlanan emekli maaşına, kendi maaşı da eklenince, kendilerine ucucuna yetebilen bir geçim parasına sahip olabilmisti.

İşte bu sıkışık yaşam koşulları ile büyüttü Cevriye, biricik oğlu Cenk'i.

Haaa!!! Az kaldı unutuyorduk yahu!

Cevriye, bir ara kendine talip olan mahalleden bir er kişiyle, kayınpederinin de rızasıyla ikinci evliliğini yapmış, ama ne yazık ki bu evlilik de uzun ömürlü olamamıştı.

Adam, iç güveyi gelmişti. Önceleri sakın görünüyordu ama durgun atın çiftesi pek olur derler ya. Evlendikten kısa bir süre sonra, adam gerçek yüzünü gösterivermişti. Karısının komşu kadınlarla ahbablık etmesine bile müsaade etmez hale gelmişti. Cevriye'nin çalışmasına da katiyetle müsaade etmiyordu. Ona göre kadın kısmı evde otururdu!

Köşedeki lokantada garson olarak çalışan adamın eline çok para da geçmiyordu. Cevriye de işten çıkınca, bütçeleri iyice sıkışmıştı. Buna rağmen hem kel, hem fodul olan ikinci koca, Cevriye'nin çalışması konusunda nuh diyor, peygamber demiyordu.

İşten eve ani baskınlar yaparak gelir, yatak odasının kalın perdeleri ile oturma odasının tül perdelerini açık buldu mu kıyamet koparırdı. Sokakta Cevriye başı önünde yürüsün isterdi.

Toplumun bazı kesimlerinde, erkekler kadınların namus bekçisiymiş de, kadının namusunun korunmasından her zaman erkek sorumluymuş gibi bir inanç vardır. Bu inanç da genellikle bazı işgüzar erkeklerin kendi kendilerine verdikleri bir görev gibidir. Akıllarınca böyle davranarak kadının güçsüz ve korunmasız olduğunu ispata kalkalar.

Böyle erkekler, asıl kendilerine güvenmediklerinden, karşısındakilere de güven duyamazlar. Sonra da maço davranışlarla ortalığı cehenneme çevirirler.

Cevriye'nin bu ikinci kocası, bir de başını bağla diye tutturmaz mı?

Be adam, kör müydün de talip olup aldığın kadının başını hiçbir zaman bağlamadığını görmedin?! E-pes yani!

Cevriye bu konuda yazılar okumuştı. Cumhuriyet kurulduktan sonraki yıllarda, kadınlar kıyafet devrimine uygun giyinmeye başlayıp, başlarını açmışlar, çağdaş batılı kadınlar gibi alımlı hale gelmişlerdi.

Yıllar geçtikçe, Cumhuriyet kadınları yılın modasını; yüzlerindeki makyaja, saç modellerine, giyim-kuşamlarına yansıtmışlardı.

1930'larla, 60'lar arasındaki kadınların, moda dergilerinden çıkmışçasına şık olan görüntüleri, 70'lerde yerini daha doğallığa bırakmıştı.

70'lerin sonlarına doğru sayıları az da olsa başı bağlı olanlar görülmeye başlamış, 80'li yıllarla birlikte başını-saçını sıkı sıkıya örten genç kadınlar çoğalmıştı. 90'lardan sonra ise bu kadınların sayısı iyice artmıştı.

Cevriye'nin kayınpederiyle kayınvalidesi, namazında niyazında birer hacı oldukları halde, gelinlerinin başını örtüp örtmemesine karışmazlardı bile.

Başını bağlar, ya da bağlamaz. Bu Cevriye'nin bileceği işti.

İşin sinir olan yanı, bunun siyasi simge olarak kullanılmasıydı.

Hacı kayınpeder buna pek kızardı. Müslüman olmakla baş örtmenin ne alakası vardı. Başı açık olanlar da "elhamdülillah" müslümandı.

Aydın bir hacıydı kayınpeder. Evde baş köşede bir duvarda Atatürk'ün tren penceresinden bakarken çekil-

miş bir resmi, diğer duvarda da hac'dan gelirken getirdiği, gümüş muhafaza içindeki Kur'an ile Kâbe'nin resmi asılıydı.

Rahmetli kocası Cemal de bu baş bağlama meselesini hiçbir zaman konu etmemişti Cevriye'ye. Çevrelerindeki komşu kızların bazıları, evlendikten sonra koca bas-kısıyla örtünmüşlerdi. Ama Cemal böyle bir şey istemi-mişti karısından. Namus, baş örtmekle olmazdı.

Baş örtmek, komşuya gidememek, her hareketine karışılmak, şu-bu derken, Cevriye bu ikinci kocayla ya-pamayacağını anlamış, evlenmesine aracı olan kayınpederine, adamdan boşanmak istediğini söylemişti.

Neyse ki bu ikinci koca, bir zorluk çıkarmamış, ev-lenmelerine rıza gösteren kayınpederin ortaya her za-manki ağırlığını koymasıyla da, boşanma işi uzamadan sonuçlanıvermişti.

Bu kısa evlilikten geriye sadece bazı fotoğraflarla, bir de nur topu gibi bir kız çocuk kaldı. Büyükbaba kıza, Cemal'in hacı anasının yani karısının adını vermişti: Ca-hide...

Cahide, onların torunu falan olmuyordu ama hacı büyükbaba, Cahide'yi de öz torunu var saymıştı.

Oysa Cevriye kızının adı şengül olsun isterdi. Hayat boyunca hep gülsün, neşelensin diye... Kısacası iki çocuğunun adları konurken Cevriye'yi kimse adam yerine koymamıştı.

Bu arada, Cevriye'nin amcası da ölmüş, onun ikinci karısıyla arası hiç iyi olmayan Cevriye'nin de o aile ile artık bir bağı kalmamıştı.

Amcasının ölümünden sonra, ne yengesi Cevriye'yi aradı, ne de Cevriye onu. Artık öküz ölmüş, ortaklık ay-rılmıştı.

Zaten çocuklarından ve eski kayınpederiyle, kayınvalidesinden başka hayatta kimsesi yoktu Cevriye'nin. Onun için de onların sözünden çıkmamaya özen gösterirdi.

İkinci kocasından boşandıktan sonra, kayınpederinin verdiği evde beş yaşındaki oğlu Cenk ve iki yaşındaki kızı Cahide ile yaşamayı sürdürdü. Ve de özel bir şirkette ufak da olsa bir iş bularak çalışmaya başladı.

Cevriye, koca mı görmüştü? Topu topu yirmi bir yıl olan yaşamında iki koca, zavallı Cenk de beş senede iki baba görmüştü.

Aradan geçen zaman içinde, Cevriye yeniden bir işe girip çalışmayı sürdürerek büyüttü çocuklarını.

E-artık rahat bir yaşamı hak ediyordu fedakâr ana Cevriye. Cenk delikanlı olmuş, Cahide de serpilmeye başlamıştı. Gerçi yaşı daha küçük sayılırdı ama bakkala, çarşıya, pazara giderken mahalleli gençlerin kıza bakışları eski yıllara göre farklılaşmıştı.

Aynı Cevriye'nin genç kızlığında olduğu gibi, Cahide'nin memeleri de annesi gibi küçük yaşta hayli irileşmiş, kalçaları da yuvarlaklaşmaya başlamıştı bile.

Kısacası yaşından büyük görünen Cahide, belli ki kısa zamanda gelin olup kocaya gideverecekti. O sıralar orta okula başlamıştı. Büyük sınıfta okuyan oğlanlar da Cahide'nin peşine düşmeye başladılar. Tıpkı Cevriye'nin kızlığında mahalleli oğlanların onun peşine düştüğü gibi...

Cevriye, kızına laf gelmeden, hayırlısı ile evlensin istiyordu. Zaten öyle de oldu. Talipler kapı çalmaya başladılar.

Her zaman, her konuda olduğu gibi yine büyükbabanın rızası ile taliplerden biri seçildi ve Cahide tıpkı an-

nesinin onbeşinde gelin olduğu gibi, onbeşinde gelin oluverdi.

Cenk, liseyi düşe kalka okuyordu. Bir anne olarak, Cevriye'nin oğlunun geleceği ile ilgili hayal kurması çok normaldi. Onun çok büyük bir adam olmasını istemekten daha normal ne olabilirdi.

Emindi Cevriye, Cenk ileride çok büyük işler becerecekti inşşallahhh!

Hem sonra, rahmetli ilk kocacığı, ilk erkeği Cemal'inin soyadını devam ettirecek olan Cenk, büyük adam olacak ve oğluna doyamadan ölen babacığının ruhunu böylece huzura erdirecekti.

Erkek adamın, yani rahmetli Cemal'in erkek evladı olduğu gibi, Cenk de mutlaka babasının izinden yürüyüp, aslan gibi bir erkek evlat sahibi olacaktı. Cevriye bundan da emindi. Hatta belki de iki oğlu olurdu Cenk'in. Kimbilir... Belki de üç.! Yok artık deve, üç değil on üç! Cevriye de bazen her şeyi pek bir abartırdı ya, neyse!

Cevriye'nin bütün hayalleri biricik oğulcuğu Cenk'in üstüne kuruluydu.

E- birazcık da yeni bir koca düşündüğu olurdu hani. Daha çok gençti Cevriye. Açıkçası canı erkek istiyordu. Bu istek, yemek yemek kadar normaldi. Sık sık kasıkları karıncalanıp duruyordu.

Cinsellik , biyolojik bir içgüdüydü. Cevriye bunu içinde hissediyordu ama yanında bir eş olmadan bu içgüdüsel arzusunu tatmin etmeyi bilemiyordu.

Ona göre bu arzusunu ancak evlenir de yeniden bir kocası olursa onunla beraber yatarak tatmin edebilirdi. Mastürbasyon diye bir şeyi hiç denememişti. Dergilerde

okumuştı ama öyle bir şey yapmak aklının ucundan geçmemişti. Ona göre öyle şeyler çok ayıptı. Ama yeniden bir koca istemek hiç ayıp değil, genç ve sağlıklı bir kadın olarak hakkıydı.

Cevriye zaman zaman bu tarz düşüncelere dalar, sonra da bu düşüncelerinden utanır, sanki çevresindeki-ler aklından geçenleri anlayıvereceklermiş gibi paniklerdi.

Çünkü böyle düşüncelere daldığında yanakları pembeleşir, gözleri çıkmak çıkmak olur, utancından da kulakları kızarırdı. Öyle zamanlarda aklına hemen başka şeyler getirmeye çalışırdı.

Hoş karıydı bu Cevriye. Yakında mutlaka bulurdu bir koca namzeti.

- 2 -

Cenk, babası çok küçük yaşta öldüğü için babasını hatırlamazdı. Cemal'den geriye kalan anılar; onun üç-beş çocukluk ve okul resmi, ailece birlikte çekilmiş bazı resimler, Cevriye ile nişan ve düğün resimleri, Cemal'in tek çekilmiş bıyıklı-bıyısız fotoğrafları ve evlenmeden önce yaptığı askerlik yıllarından kalma fotoğraflardan ibaretti. Bir de, Cenk'in babasının kucağında küçük yaşlarda çekilmiş bazı fotoğrafları vardı.

Ne de yakışıklıydı Cemal bütün bu resimlerde. Ara sıra bu resimlere baktıkça duygulanır, öperdi Cevriye kocasının resimdeki dudaklarını. Bilgisayar çağının de-

yişiyile "sanâl öpücük" yani... Sanal-manal, böyle anlarda canı bal gibi koca isterdi Cevriye'nin.

Anası ikinci kocaya vardığında, üç yaşındaydı Cenk. Cevriye oğlunu ikinci kocasına baba dedirtmeye zorlamamıştı ama herkesin bir babası vardı. Onun için Cenk de "baba" deyivermişti anasının ikinci kocasına.

Demek baba denen şey buydu! Adamın Cenk'e pek ilgi ve sevgi gösterdiği söylenemezdi ama allahı var, kötü de davranmazdı.

Cenk baba diye bu adamı biliyor, babalar hep böyle olur sanıyordu.

Ama bu baba denen adam, kardeşi doğduktan kısa süre sonra gitmişti evden. Yine babasız kalmıştı Cenk ama boşanmanın ne demek olduğunu anlayacak yaşta olmadığı için, baba denen adamın evden gidiş nedenini de anlayamamıştı.

Öz değil, karın kardeşi de olsa, kardeşi Cahide'yi se-verdi Cenk.

O da kendisi gibi küçük yaşta "babasız" kalmıştı. Önceleri birazcık kıskanmıştı bu sonradan gelen küçük kızı. Huysuzluklar yapardı. Odada kimse yokken Cahide'yi ısırıp, çimdiklerdi.

"Artık abi oldun." derdi annesi Cenk'e. Öz kardeş değil, karın kardeşiydiler ama olsun, ağabeyler kardeşlerini severdi.

Daha doğrusu kardeşler arasında daima sevgi olmalıydı. Cevriye bunu temcit pilavı gibi habire tekrarlardı.

Aslında bu sevip sevmeme işi kendine bırakılsaydı daha iyi olacaktı. Hatta belki o zaman daha çok sevecekti kardeşini. Ama sevgi baskıyla olunca, iş göreve dönüşü-

yordu. "Sen abisin, kardeşini çok seveceksin!" E-Baş üstüne komutanım! Siz emredin, ben seveyim!

Anasına bu konuda hep hı-hı diyordu ama Cevriye odadan çıktı mı basıyordu Cenk çimdiği kardeşinin bi yerlerine. Kız da yaygarayı koparınca, feryat sesini duyan anası odaya gelmeden, Cenk hemen kardeşine sarılıp öpüyor, anası odaya geldiğinde de oğlunu kardeşine sarılmış onu öper halde bulunca:

"Affferim benim paşa oğluma! Kardeşini nasıl da se-vermiş. Eee, tabii sevecek. Abiler kardeşlerini çok se-ver." diyordu.

Anası böyle dedikçe, Cenk'in içinden küçük kardeşini daha çok ısırmak, çimdiklemek geçerdi. Oysa severdi kardeşini ama emir alır gibi seviyor durumuna düşmek, onu her zaman sinir ederdi.

Cenk küçüktü ama onu sinir eden bir yığın şey vardı. Böyle zamanlarda huysuzlanır, hatta ağlamaya başlardı. E-ne de olsa o ağabeydi falan ama o da henüz küçük bir oğlancıktı.

Doğru dürüst konuşup, derdini anlatamıyor diye, bütün sinirlendiği şeylere katlanmak mecburiyeti, onun daha çok, avaz avaz bağırmasına neden oluyordu.

"Mamanı yemezsen büyüyemezsin."

Neden büyüyemiyecekmişim?! Beğenmediğim için tükürdüğüm yemekleri yanaklarımdan, çenemden kaşıkla sıyrıp, neden yeni baştan ağzıma tıkıyorsunuz? Tükürülen şeyi yeniden ağzımın içinde hissetmek hiç de hoş değil!

Parası olan yetişkinler, pahalı restoranlara gidip, pahalı yemekler ısmarlayıp, üç-beş didikledikten sonra

yemeklerin çoğunu tabaklarında bırakınca oluyor da, neden bebeler doyduğunda, ya da o mamayı beğenmediği için ağlayıp tükürdüğünde, tabaktaki mamayı bitirmesi için ısrarcı davranıyordu şu büyükler?!

Bu ısrara sinir oluyordu Cenk.

"Mamanı sen yemezsen, kardeşin yiyecek. Ona göre."

Allah allaaaah! Yerse yesin. Benim canım o vıcık mamayı yemek is-te-miii-yooo!

Sonra, hava sıcakken beni kat kat giydiriyorsunuz. Patlıyorum, terliyorum. Siz her zaman kendi bildiğiniz gibi giyinirken, neden ben üzerimdekiler fazla geldiği ve beni bunalttığı için ağlayıp, tepinirken, derdimi bir türlü anlamamakta ısrar ediyorsunuz?!

Sonra neden kıcımlı el alemin yanında temizliyorsunuz?! Çişli pipimin, boklu kıcımın başkaları tarafından görülmesinden hiç mi hiç hoşlanmıyorum! Bariyerimiz de yok ki rahat rahat çişimizi yapalım!

Siz tuvalette oturmuş çişinizi, ya da kakanızı yaparken, birileri sizi seyretse hoşunuza gider mi? Neden bizim malımız-mülkümüz ortada oluyor? Bizim de hiçbir özelliğimiz olamaz mı yani?!

Beni acayip sesler çıkararak sevmenize de gıcık oluyorum. Neden bana geri zekalı muamelesi yapıyorsunuz? Ağzınızdan çıkanı kulağınız duymuyor mu? Öyle bıcı-bıcı, gıcı-gıcı!!!

Siz belki şirinlik yaptığınızı sanıyorsunuz ama hiç de sevimli olmuyorsunuz! Benimle adam gibi konuşun da ben de bir an önce adam gibi konuşmayı öğreneyim, değil mi ya?

Bir de Şu TV dediğiniz o gürültülü kutuyu da öyle bas bas bağırtmayın! Zaten, orada gördüğüm Şeylerden çok korkuyorum. Birileri hep bağırıyor, kimileri de ağlıyor. Onları görünce benim de içimden ağlamak geliyor. Sizi bilmem ama ben g lmek, gülümsemek istiyorum. Ama buna fırsat vermiyorsunuz ki!

TV dediğiniz kutuda hep vahşet, hep Şiddet!

Yeter be! Valla yazık bize. Yazık onca  ocuğa.

Bir de sizin Şu Şarkı dediğiniz Şeylerden de bıktım artık. Hepsi birbirine benziyor. Cakkada-cukkudu,  ıkkı-dı akkada!! Yoksa aynı Şarkı  alıyor da ben mi anlayamıyorum ne?!

Şu baba dediğim adam da, ağzından iğrenç bir duman çıkartıyor. Kokusundan midem bulanıyor, gözlerim yanıyor, boğazım acıyor.

Bir de o dumanlı Şeyin pis kokusuyla kokan ağzını bana yaklaŐtırıp da beni  pm yor mu, sinirim iyice tepe-me çıkıyor. Huysuzluk ediyorum. Adamın yanından kaçmak istiyorum.

Bu kez baba denen o adam "Bak gördün mü Cevriye. Oğlun beni sevmiyor. Ne de olsa üvey babayım." diyor anneme.

Ben bu " vey" lafından da bir Şey anlamıyorum, sadece baba adamın ağzından çıkan o pis kokulu dumanlı Şeyden nefret ediyorum o kadar. Bu pis kokulu Şeyin kokusunu soluyarak uyumak da beni sinir ediyor.

Daha bunlar gibi bir sürü Şeye sinirleniyorum. Ama ne yapabilirim ki? K   ğ m ve konuŐamıyorum.

Kendime göre bir lisanım var ama onu da büyükler anlamıyor. Daha doğrusu anlıyorlar da, kendi iÇlerine geldiği gibi yorumluyorlar.

İstediklerimi ya da istemediklerimi ancak ağlayıp, bağırarak belli etmeye çalışıyorum ama o zaman da adım "yaramaz"a, "huysuz"a çıkıyor.

Ööf-ÖF! Bu ne sinir dünya böyle! Üstelik gelmek isteyen de ben değildim ki.

Annem ile babam, ahlayıp-oflayarak güreş tutar gibi, kan-ter içinde kalana kadar, alt-alta, üst-üste bir şeyler yapmış, titreye-inleye yaptıkları işi bitirmişler. Sonra da ben olmuşum.

O işten aylar sonra, hemşire kadından kıcıma yediğim okkalı bir tokatla ne olduğumu şaşırarak dünya denen yere merhaba demiştim. Bakın o kadına da çok sinir olmuşum. Mübareğin eli bir ağırdı ki, sormayın!

Aslında anamın karnında sıkıştım falan ama rahatım yerindeydi. Hayatın beni bekleyen zorluklarından uzakta orada daha huzurluydum. Tek şikayetim; o sıralar henüz oluşmaya başlamış sinir sistemimi bozan ve dış dünyadan gelip de, anamın karnından içeri süzülerek kafamı şişiren dış dünyanın gürültüsüydü.

Anamın karnındaki karanlık dünyamda uyumadığım zamanlar:

"Bu dünya denen yerde işimiz var valla. Nedir bu gürültü böyle.

Dokuz ay boyunca tıkılıp kalacağım bu delikte şöyle adam gibi uyuyamayacak mıyız?!" diye düşünüp, sinir olur, o sinirle de parmağımı emip dururdum. Hatta, daha fazla sinirlendiğim zamanlarda da, anamın karnına bi tekme savururdum.

Haa, bir de, anamın karnına düştüğüm ilk aylarda, tuhaf bir yaratık; kimbilir kaç kere benim yattığım karanlık delikten içeri girip-çıkıp, sonra yine girip-çıkıp,

beni ittire-kaktıra bir köşeye sıkıştırıp durmuştu! Üstelik, ben ona hiçbir kötülük etmediğim halde, o tuhaf yaratık daha sonra tükürüp tükürüp, geldiği gibi çıkıp gitmişti.

Allah allaaah! Nedir, ne değildir, hiç bir anlam verememişim doğrusu! Dürüst olmak gerekirse, o yaratığın davranışları da beni gıcık ve de vıcık etmişti.

Bu yaratık anamın karnında geçirdiğim ilk aylardan sonra, nedendir bilinmez, bir daha içeri girmedi. Taa ben doğana kadar... Aman neyse canım, bana ne!

İnsan doğduktan sonra kendi adını koyma şansına da sahip değil.

Bazı ailelerde ana-baba kendi bildiklerini okuyorlar, bazılarında da aile büyükleri, kendi kafalarına göre artık demode olmuş bir takım rüküş adları biz çocuklara koyuyorlar.

Cenk, adından da memnun değildi. Adı Barış olsun isterdi. Barış Manço gibi... Hayrandı Barış Manço'ya. "Barış" adlı çocuklar çoğalırsa, sanki dünyada savaşlar bitecekmiş gibi gelirdi Cenk'e.

Yaşamı boyunca da hep böyle düşündü. "Olsun. Ben de oğlumun adını Barış koyarım." diye düşünürdü.

Şu ad koyma meselesi çok sinirdi. Her kafadan bir ses çıkıyordu.

Ailedeki bir büyüğün adının doğan bebeğe verilmesi istenirken, ya ana, ya da baba tarafı, kendi ailesindeki adlar konusunda ısrarcı tavırlar koyuyorlardı ortaya. Bu manevi itiş kakışın sonunda, bazı ailelerde kırgınlıklar bile oluyordu.

Onlar bu gizli savaşı verirken, adın asıl sahibi olacak olan bebek de salak gibi beşiğinde yatıyor, bu konu-

da kendi fikri alınmadığı için de, ne kadar bozulduğunu bir türlü belli edemiyordu. Ne sinir bir durumdu!

Sonra, soyadından da hiç hoşlanmamıştı Cenk. Soyadı "Cengaver"di. Ne soyadı ama! Soyadı kanunu çıktığında, insanların aldığı bazı soyadlar güzelken, bazıları da çok abuk olmuştu hani!

Savaşlar çok kötüydü ama şanssızlığa bakın ki, Cenk'in soyadı Cengaver'di. Adı da, soyadı da; ölünceye kadar deneyeceği hayatta, karşısına çıkacak her şeyle habire savaşp cenkleşeceği duygusu vermişti ona.

Bu duygu zaman zaman içinde huzursuzluk yaratırdı. İlerideki yıllarında da, bu huzursuzluğu içinde hissettiği anlar olacaktı.

Cenk Cengaver!! Çok sinir! Sanki, komik filmlerde, başı dertten kurtulmayan embesil baş rol oyuncusunun komik adı gibi!!!!

Aman allah! Uyuma bakın! Böyle soyada böyle ad!

Aslında, Cengaver soyadı, büyükbabasının babasının işgüzarlığıydı. Soyadı kanunu çıktığında "Cengaver"i seçmişti adam. Büyükbabası da Cenk doğduğunda: "Bu soyada bu ad uyar." diye fetvasını verip, torununun kulağına ezan okuyup, üç kez "Cenk" diye fısıldayıvermişti.

Gelelim şu sevip-okşama işine. Büyükler, severken canımı acıtıyorlar. Hele "Bu senin büyükbaban" dedikleri, hani o kulağıma adımın Cenk olduğunu üç kez fısıldayan adamlar, "babaannem" olduğunu söyleyip durdukları kadın; beni severlerken çok canımı acıtıyorlar.

Pat pat vura vura, etlerimi sıkı sıkı seviyorlar. Sinir oluyorum!

Onları birileri böyle sevmeye kalkışsa, allah bilir dayak yiyorum diye düşünüp, gardlarını alırlar, ya da birkaç tokatla cevap verirler.

Ama biz küçüğüz ya, sanki kanun! İlle de oramızı buramızı sıkıştıracaklar!

Bir de vantuz gibi şlap-şulup oramı buramı öpmüyorlar mı, ıgğğ, berbat!! Nefret ediyorum böyle sulu sephen öpülmekten!

O zaman başlıyorum ellerinden kurtulmanın yollarını aramaya. Tepiniyorum, vızırdanıyorum. Hatta basıyorum feryadı.

Birileri onları öyle yalar gibi öpse, hoşlarına gider mi acaba?!

(Gerçi Cenk ileride, yetişkinlerin böyle sulu öpüşmelerden pek zevk aldıklarını, bu tip öpülmekten çok hoşlandıklarını öğrenecek, kendisi de uygulayacaktı.)

Babaanne denen kadın, bacaklarını uzatıp, üzerine de Cenk'i yatırıp sözde uyutmak üzere salladıkça, Cenk'in içini kusma duygusu kaplıyordu. Ne rezalet! İnsan böyle içi dışına çıkana kadar sallanır mı? Ne o? Sözde kadın Cenk'i uyutuyor!

Ne uyuması ayol! Çocuğun adeta iç organları yer değiştiriyor!

Cenk böyle zamanlarda: "Ooo-oo-oo-o" diye inler gibi sesler çıkardıkça, babaanne denen kadın da: "Ahhh kuzuuum. Hele de bakın, kendi kendine nasıl da ninniler söylüyo benim paşam." diye kendini inandırır, evdekileri de inandırmaya uğraşırdı.

Ne ninnisi be babaanne kadın! Çocuğun içi dışına çıkıyordu sallanmaktan! Resmen inliyordu oğlan. Oysa Cenk yatağına yatırılıp, sakın sakın uyumak istiyordu.

İşte bebek Cenk böyle düşünce, böyle sinir ola ola okul çağına geldi.

Cenk artık okullu olmuş, sıraları doldurmuştu. Bir okul çantası vardı ki evlere şenlik. Sanki okul çantası değil de mübarek, seyahat çantasıydı! Her allahın günü, bavul gibi çantayı taşıırken zorlanıyordu küçük bedeni.

Okulun tuvaletleri de pislik içindeydi. Küçük Cenk hep merak ederdi acaba insanlar neden tuvaletin içine değil de, içinden başka her yerine işerler diye. Kakaları yapıp yapıp tuvaletin her yanına sıvaştırmayı nasıl da beceriyorlar diye şaşırırdı. İlet olurdu bu pislige.

Cenk çocuktı-mocuktı ama allahı var titiz, temiz bir çocuktı. Çişi gelse de sıkar dişini, tutardı çişini. Sıkıştığını aklına getirmemeye çalışırdı.

Zaten bir şeyi her an aklınıza getirirseniz, o şey aklınızdan hiç çıkmaz olur. Oysa, çişinizin geldiğini hiç düşünmezseniz, çişinizin geldiğini fark bile etmezsiniz. Çok üşüseniz bile üşüdüğünüzü, yorulsanız bile yorulduğunuzu düşünmez ve aklınıza getirmemeye çalışırsanız, ne üşürsünüz, ne de yorgunluğunuzu hissedersiniz.

Sevgiliden ayrılınca da öyle olmaz mı? Her an onu düşünmeyi sürdürdükçe, o adam unutulmaz olur. Kadın da acı çekmeyi sürdürür.

Oysa ayrıldığımız sevgiliyi düşünmezsek, adam ma-zı olur, biter gider. Biz de rahat ederiz. Yalan mı?

Neyse, biz yine dönelim titiz Cenk'in okul yıllarına...

Acaba çocuklar evlerinde de böyle mi kullanıyorlardı tuvaletlerini. İmkan var mıydı! Anneleri tuvaletleri böyle kirletmelerine izin verir miydi hiç!

Okulda yaptıklarının birazını evlerinde yapsalardı, anneleri kemiklerini kırar, pipilerini keser, kukularını yakardı alimallah!

E-peki neden öğretmezdi anneler çocuklarına şu tuvalet adabını?!...

Okulda öğretmen, ülkenin milli marşını öğretmişti Cenk'lere. Pazartesi sabahları ve Cuma günü hafta sonu tatiline girerlerken bütün öğrenciler bir ağızdan söylerlerdi "İstiklal Marşı"nı.

Daha doğrusu, kimse bir türlü bi ağızdan söyleyemezdi ülkenin ulusal marşını! Kimi söylerken acele edip önde gider, kimi ritmi bir türlü oturtamaz geride kalırdı. Bir de bestecisinin bestelediği notalardan başka bir yığın bozuk sesler çıkardı marş boyunca.

Bu çok vahim bir durumdu ama gerçek böyleydi. Ulusal marşımızı kimse bir ağızdan söyleyemediği gibi, detone olmadan ve marşın tamamını doğru seslerle söyleyebilenler de ne yazık ki parmakla gösterilecek kadar azdı.

Cenk sinir olurdu bu işe.

Sınıftaki bütün çocuklar, TV'lerde çalınan bütün şarkıları maaşallah satır satır, sular seller gibi söylemeyi beceriyorlar da, bir marşı, hem de ulusal bir marşı neden doğru dürüst söyleyemiyorlar diye ciddi ciddi kafayı takmıştı.

Okuldaki ve mahalledeki kızlar da sinirine dokunurdu. Yaşlarına başlarına bakmadan, büyümüş de küçülmüş tavırlarıyla, TV'deki şarkıcıların taklitlerini yaparlar, hatta onlara benzemeye uğraşıp, onların o anlamsız şarkılarını, onlar gibi söyleyip dururlardı. Sanki yapacak başka şey yokmuş gibi!

Anaları da bayılırdı yer cücesi kızlarının bu sözde kabiliyetlerine.

Ah keşke kızları da "sanatçı" olsa diye içleri giderdi anaların! TV'lere çıkıp, tomarla para kazanırlar, sonra da belki sunucu falan olurlardı.

Hiç yüz vermezdi küçük Cenk böyle kızlara.

Cenk'in evlerinin yakınında bir ilk okul vardı. Cenk'in kaydını anası yaptırmıştı. Okulun ilk günlerinde, Cevriye iş yerindeki müdüründen izin alıp oğlunu her sabah okula götürmüş, okul çıkışı da büyükbaba Cenk'i okuldan almıştı.

Sonraları Cenk bir süre büyükbabası ile okula gitmiş, okulun yolunu iyice öğrendikten sonra da kendi kendine gidip gelmeye başlamıştı.

Hiçbir şeyden korkmuyordu, trafikten korktuğu kadar. Küçücük boyuyla, eşsek kadar ağır okul çantasını taşıırken, vızır vızır gidip gelen arabalar yüreciğini titretiyordu.

Anasının karnındayken, anası sokağa çıktığında da hep duyardı bu berbat sesleri. Duyardı da sinir olurdu!

Yok muydu bunun bir çaresi? Caddeler yetmezmiş gibi, kaldırımların da arabayla dolu olması şart mıydı? Okuldan eve gidip gelirken, bu trafik Cenk'i hem korkutur, hem de sinir ederdi.

Kaldırımında yürüyemezdi, çünkü arabalar buralara park edip, kaldırımları işgal ediyordu. Caddede yürüse, manyak gibi giden arabaların altında kalmak işten bile değildi.

Yani, tüm yayalar gibi çocukcağz da nasıl yürüyeceğini bilemez, illet olurdu.

Ya leş gibi egzoz kokusuna ne demeli?! Bu iğrenç

kirlilik, kentleri yaşanmaz hâle getiriyordu. Hava kirliliği yaşlı dünyayı ve onun üzerinde yaşayanları boğmaktaydı.

Yatmadan önce dişlerini fırçalarken tabureye çıkar, aynadaki ağzı diş macunlu görüntüsüne bakar "Yazık değil mi bana. Bu küçük yaşta böyle her şeye sinir oluyorum." diye düşünür, kendi kendine acırdı.

Anasının karnındayken TV dedikleri kutudan konuşmalarını duyduğu adamların konuşmalarını hâlâ duymakta, buna ilaveten görüntülerini de görmekteydi.

Büyükbabası bu adamlar için, "Onlar büyük adamlar. Allah hiçbirine zeval vermesin. Allah onları başımızdan eksik etmesin." der dururdu.

Galiba büyükbabanın duaları kabul olmuştu! Hiçbirinin gideceği yoktu! Cenk daha küçüktü ama yine de dünyaya merhaba dediğinden beri, bu adamları her gün TV'lerde görmekte, anasının karnındaki günlerinden beri de seslerini hep duymaktaydı.

Bir gün okuldan eve dönerken bir de ne görsün... Bütün sokaklar bayraklarla donatılmış. Her yer, her sokak, her cadde rengarenk bayraklara süslü. "Yaşasın, bayram olmalı" diye sevindi Cenk.

Üstelik, kocaman otobüslerde, avaz avaz şarkılar çalıyordu. Hani TV'lerde her gün, her dakika duyduğu o şarkılar, değişik sözlerle çalınıp söyleniyordu.

Gerçi kısacık hayatında gördüğü birkaç bayramda, şehrin sokakları bu kadar çok bayrakla hiçbir zaman süslenmemiş, böyle avaz avaz şarkı çalan otobüsler şehrin sokaklarında hiç dolaşmamıştı ama bu kadar çok bayrak, resim ve şarkı ancak büyük bayramlarda olurdu. Demek bugün büyük bir bayramdı!

A-aa, şu duvarlara resimleri asılmış bazı adamları TV'lerde görmüştü. Ayy, bu adamlar, valla o adamlardı!! Hani doğmadan önce anasının karnındayken seslerini duyup da sinir olduğu adamlar! Büyükbabanın "büyük adamlar" dediği adamlar!

Tabii o zamanlar bilemezdi Cenk, delikanlılığında ve genç adam olduğuanda da hep görecekti o adamları. Hatta, allah bilir Cenk yaşlanmaya başladığında, onlar gençlik aşısı yaptırtıp, estetik ameliyat falan olup, hâlâ ve de inatla Türkiye'nin siyasi hayatında yer almayı sürdüreceklerti!!!

23 Nisan Çocuk Bayramı'nda bile sokakları çocukların şerefine böyle süslemiyorlardı. Ama büyükbabasından duyduğuna göre, bu büyük adamlar, seçilmek, oy almak için bir yığın para harcıyorlardı. Milletın dikkatini çekmek için de, bu bayrakları asıp, önlerine gelen her yere resimlerini yapıştırtıyorlardı.

Diğer bazı "büyük adam namzetleri" de, ille seçilebilmek için bir yığın para harcayıp, ortalığı panayır yerine döndürüyorlardı da, çocukların bayramında bile, paralarına bu denli kıyamıyorlardı.

Cenk bu seçim bayraklarına baka baka okuldan evine dönerken gıcık olmuştu da, kalemini çantasından çıkarıp, duvarlarda bir yığın resimli afişleri asılı olan o adamlardan bir çoğunun suratına tuhaf tuhaf şekiller çizmiş, resimleri bozarken de, biraz olsun sinirini yatıştırmaya çalışmıştı.

Okuldan eve döndükten sonra, tam ders çalışmaya oturacakken, sokaktan gečen satıcıların hoparlörden yayılan ve ne dedikleri bile anlaşılamayan sesleri de Cenk'i deli ediyor, kendini derslerine vermesine engel oluyordu.

Domatesçisi, patatesçisi, karpuzcusu, o-gaz, şu-gazcısı, taksitle terlik satan satıcısı, simitçisi, ocusu-bucusu çıldırtıyordu Cenk'i. Başka ülkelerde böyle bir şeye asla müsaade edilmediğini bir bilseydi, niye biz bu kadar saygısızız diye daha da sinir olup, üzülürdü.

Oysa, her çocuk gibi sinir olmak ne kelime, mutlu olması gerekirdi.

Cenk de her çocuğun olması gerektiği gibi kendini mutlu hissetmek, neşeli olmak, gülüp söylemek istiyordu.

Ama Cenk'in duygularında bir şey değişmedi.

Sinir ola ola büyüdü.

Nihayet delikanlılık çağı, Cenk'in kapısını geldi çaldı.

Küçükken olduğu gibi kızlar, artık sinirine dokunmuyordu Cenk'in. Tam tersi, onlar yanından geçerken kalbi pır pır ediyordu. Kızlar Cenk'e cilveli cilveli bakarken, içi giderdi Cenk'in.

"Bak sen hele şunlara. Ahh, bir dokunabilsem. Hiç olmazsa birine." diye geçirirdi içinden.

Bazı kitaplarda okumuş, okula çocukların getirdiği resimli dergilerde cinsel ilişki pozisyonlarının resimlerini görmüştü. Tuhaf tuhaf şekilleri vardı bu pozisyonların.

Bunların bazılarını yapabilmek için, hani neredeyse insanın olimpiyat oyunlarından madalya almış olmasını gerektirecek kadar atletik bir vücut yapısına ve esnekliğe sahip olması gerekecekti!

Öfff, ne sinir!

Bu pozisyonların adları da pek salakçaydı! Yok "Köpek pozisyonu", "Şimendifer pozisyonu", "Misyoner pozisyonu"!!!..

Ama her ne olursa olsun, bu pozisyonlardan bazılarını, hiç olmazsa gözüne kolay görünen şu "misyoner" denen pozisyonu biran önce uygulayabilmek için can atıyordu Cenk.

Tabii bu uygulama işlemini kiminle yapacağını hâlâ bilemiyordu ama kararlıydı, elbet birini bulup o işi yapacaktı hayırlısıyla.

Zira artık o resimleri gördüğünden beri, mastürbasyon yapmaktan sağ avucu neredeyse nasır tutmaya başlamıştı. Mastürbasyonu da o okuduğu kitaplardan öğrenmişti.

Cenk, ilk okulu evlerine yakın olan okulda bitirdikten sonra, sıra orta ve lise öğrenimini yapacağı okulun seçimine gelmişti.

Cevriye, oğlunun iyi bir eğitim almasını istiyordu. Büyük adam olması için, başarılı bir gelecek için, iyi bir okul şarttı.

Bu duygularını kayınpederine de anlattı. Adam da hak verdi eski gelinine. Torununun büyük adam olabilmesi için, onun iyi bir okulda okuması lazımdı.

Aksi gibi hayat gün geçtikçe zorlaşıyordu. Her şey gibi okullar da ateş pahasıydı. Allah kahretsin, her şey dolara endekslenmeye başlamıştı.

Büyükbaba ne zaman para konusu açılrsa, hemen eski yıllardan bahsetmeye başlardı:

"Rahmetli İsmet İnönü hükümeti zamanında bu dolar denen meret, 9 kuruştı. Yıl yanılmıyorsa 1923'dü. Sonra, 1946' da Recep Peker hükümeti geldiğinde 2 liraya fırlamıştı dolar. Rahmetli Adnan Menderes 9 liraya çıkardı doları. Derken, ilk Süleyman Demirel hükümetinde

-ki yıl 1970'di, dolar 10 liraya çıkmıştı da "eyvahlar olsun, pahalılık baş gösterdi" demiştik.

Ben bu evleri aldığım 1960'lı yıllarda 400.000 liraya 8-9 lüks daire alınırdı. Benim o zamanlar param yan yana olan bu iki mütevazı evi almaya ancak yetmişti.

İlk defa 1996'da kurulan Erbakan hükümeti zamanında 100.000 lirayı aştı bu dolar. Şimdilerde dolar 500'e koşuyor. Destur bismillah. Ömrüm elverdiği süre bakalım daha neler göreceğiz hele." diye eski yılların gerçeklerini anlatır dururdu.

Öyle ya da böyle. Oğlan okumalıydı. İyi okulda okumalıydı hem de. Artık diştten tırnaktan arttırıp, Cenk'i iyi bir okula vereceklerdi.

Öyle de yaptılar.

Cenk'in, Kadıköy tarafında iyi bir okula kaydı yapılmıştı. Özellikle okulun ilk günlerinde Cenk, bu zengin çocuklarıyla dolu okulda, hayli yabancılık çekmişti.

Bir kere semt yabancıydı. Mahalleden hiç arkadaşı yoktu. Keşke evlerinin civarındaki bir okula yollasalardı. Daha mutlu olurdu.

İnsan iyi ve ünlü bir okula gitmekle adam olmazdı. Adam gibi adam olmak, topluma yararlı biri olabilmek insanın kendi yapısıyla ilgiliydi.

Yoksa eşşeğe altından eyer, semer taksan da eşsek yine eşsektir.

Bunu ailesine anlatamamış olmanın sinirini yaşamıştı uzun süre.

Adam olacak çocuk, nerede okursa okusun adam olurdu. Ama iç benliği bozuk, kendine güveni olmayan, ruhuna tembellik işlemiş, armut piş, ağzıma düş tarzı bir

yaşam rotası çizenler, dünyanın en iyi okulunda da okular adam olamazlardı.

Okulda birkaç erkek arkadaş edinmişti ama o, kız arkadaş olsun istiyordu. İstiyordu da, iş istemekle bitmiyordu ki.

Okuldaki zengin aile çocuklarının kız tavlarken nendense hiçbir sorunları olmuyordu. Şu kızları da hiç anlamıyordu Cenk. Paralı oğlanlara hemen tav oluyorlardı. Sinir oluyordu böyle kızlara.

Dolu cüzdanlar sanki "sihirli bir anahtardı".

Pekiiii, ya içi gerçekten dolu olan "pantolon ağlarının" sihrine ne demeliydi?

Onlar işe yaramaz mıydı?!

Hiç yaramaz olur muuu!

Asıl sihirli anahtar pantolon ağındaki "O şey" olmaydı. Tabii bu Cenk'in düşüncesiydi. Ve kendi sihirli anahtarına da çok güveniyordu. Öyle kapı anahtarı falan değil, mübarek sanki ingiliz anahtarıydı!

Bu durum, deprem sözlüğüne göre ele alınırsa da kendi "Aletsel büyüklüğü" Cenk'e göre müthişti –de, henüz herhangi bir denemesi olmadığı için şiddeti 6.5 mi, yoksa 7.8 mi bilemiyordu!

Hele bir de resimlerini gördüğü o pozisyonları birkaç kez uygulayıp, tecrübe kazansın, bak o zaman görürdü kızlar "asıl anahtar" neymiş, büyüklük, şiddet neymiş, nasıl olurmuş!!

Bir de arkadaşları cüzdanlarında "condom" diye bir şey taşıyorlardı.

"Sende condom var mı? Bana bi condom ödünç versene." diye aralarında konuştukça, Cenk pek merak eder-

di o condom da neyin nesi diye. Sormak değil, öğrenmek ayıptı. Arkadaşlarına sordu.

Sonra bir dergide de okudu. O condom denen şey, prezervatifin frenkçesiymiş. Erkek kısmı bu condom mu, prezervatif mi işte ne karın ağrısıysa, onu organına kılıf gibi geçirirmiş. O zaman çocuk olmazmış.

Allah allaaah! Peki arkadaşları bu kılıfları nasıl oluyordu da cüzdanlarına, ceplerine sığdırıyorlardı. Bu kılıfın nasıl bir kılıf olduğunu artık çok fazla merak eder olmuştu.

Onu da öğrendi. Kağıtlı şeker gibi ufak bi şeydi bu condom. İçinde de (şişirsen balon gibi şişebilen) ince lastikten bir kılıf vardı. Valla bu kılıf işine kafayı takmıştı Cenk. Şu condomdan hemen bi tane edinmeye karar verdi. Eczanelerde satılıyormuş. Harçlığına kıyıp alacaktı bi tane. Aniden bi fırsat falan çıkardı da sonra n'apardı.

Demek onu takmayınca çocuk oluyordu. Demek kendi babası ile kardeşi Cahide'nin babası, bu kılıfı takmışlardı ki onlar doğmuştu. Bu durumda büyükbaba da kılıf takmayanlardan sayılıyordu, çünkü babası Cemal olmuştu.

O günden sonra çocukları olmayanları "kılıflılar", çocukluları olanları da potansiyel "kılıfsızlar" olarak görmeye başladı Cenk.

Kısacası karışık bir durumdu şu kılıf iş!. Hele inşallah bir de bi kız bulur da o işi yaparsa, kendi de o gün kılıfını bi güzel takar, o zaman neyin ne olduğunu daha yakından öğrenirdi. Tabii bu arada da kıza neyin nasıl olması gerektiğini "gösterirdi".

Cenk'in için için sinir olduğu gerçek; kendinin, ve tabii ki ailesinin para durumuydu, cüzdanında az para

olmasıydı. Ailesinin parası ancak onu iyi bir okulda okutmaya yetiyordu. Onun dışında öyle bol keseden harcayabilecekleri paraları yoktu.

Dolu bir cüzdanın, pek çok kızın kalbini açan gerçek bir sihirli anahtar olduğunu bilmesi, onu sinir ediyordu.

Tabii parayı iplemeyen, paraya tav olmayan kızlar da yok değildi. Ama diğer kızlar böylelerine salak, aptal gözüyle bakardı. Oysa asıl aptal olan kendileriydi. Böyle davranarak, neredeyse para karşılığı yatan kadınların durumuna düşürüyorlardı kendilerini.

Parayla yatan kadınlar hiç olmazsa sosyal ve toplumsal bir hizmet veriyorlardı. Ama Cenk'in gözünde paraya meraklı olan kızlar, parayla yatıp bu işi meslek edenlerden daha ahlaklı değildi. Böyle paragöz kızlardan, kendi dahil tüm erkekleri allah korusundu!

Cenk böyle kızlara ne kadar sinir olduğunu söylese de, içindeki gizli güç, nasıl olursa olsun, yeter ki kızlar bana gelsin diyordu. Hem artık cebinde iki tane de condomu vardı. İşlem öncesi hazırlıklar tamamı da, bir türlü, şu işlem yapılamıyordu. Buna gıcık oluyordu.

Ve ne yazık ki olaylar Cenk'in hayal ettiği gibi gelişmedi. Resimlerini gördüğü o pozisyonları uygulayacak birini bulamadı.

Uzun süre, resimleri, hayalleri, condomları ve sınıriyle birlikte, avucuna kuvvet yaşamaya devam etmek zorunda kaldı genç vatandaş Cenk Cengaver.

Cevriye, iki kocadan boşanmış genç bir kadın olarak, hem çalışıyor, hem de kızı ile oğlunu büyötmeye uğraşıyordu.

Kızı Cahide, hayli genç olmasına rağmen, taliplerinin arasından, Cenk'in büyükbabasının seçtiğı bir delikanlı ile evlendirildi.

Hacı beyden herkes çekinir, mahallede onu herkes sever sayardı. Cahide'nin öz babası bile hacının bu seçimine ses etmemişti.

Zaten Cevriye'nin ikinci kocası olan garson adam, boşandıktan sonra hemen başkasıyla evlenmişti. Adamın yeni karısı Cahide'yi falan istemiyordu.

Böylesi Cevriye'nin de büyükbabanın da daha çok işine gelmişti. Cahide'yi bildikleri gibi yetiştirirlerdi.

Cahide çok küçükken ana ve babası boşandığından, baba olayını pek bilmiyordu. Yani bu boşanmadan pek etkilendiğı söylenemezdi. Babası yerine, onun da büyükbabası vardı nasıl olsa.

Büyükbabanın seçtiğı oğlanla Cahide, oğlan askerden döner dönmez evlendiler. Onbeşindeki Cahide'nin kocası da yirmi yaşındaydı. Cenk'lerin arka sokağında, babasının marangoz atölyesinde çalışan, sessiz sakın görünen bir çocuktu.

Cevriye, bir yandan kızı kendisi gibi çok küçük evlendi diye üzülrken, bir yandan da bakmakla yükümlü olduğu kişi sayısı, üçten ikiye indi diye seviniyordu.

Cenk ise, kız kardeşi evlendi diye gıcık olmuştu. O yaşıta kız evlendirilir miydi hiç?! Üstelik Cahide'nin ev-

lendiği şu Halit de bir şeye benzeseydi içi yanmayacaktı. Oğlan pısırik gibi görünen ama aslında bal gibi içten pazarlıklı bir tipti.

Sinir olurdu Cenk böylelerine! Ne düşündüğü, neyi ne zaman, nasıl yapacağı belli olmazdı böyle tiplerin. Güven duygusu vermezdi insana böyle tipler.

Tabii işin aslına bakılacak olursa; küçük kardeşi kendine birini bulmuştu da, Cenk'de hâlâ tık yoktu! Cahide "yatacağı", kocası da "yapacağı" birilerini bulmuşlardı. Kendiyse hâlâ avucuna kuvvet bir halde yaşıyor, bundan dolayı da çaktırmadan kardeşini ve kocası Halit'i kıskanıyordu.

Cahide kocasının evinde, kocasının yatağında yatar-ken, ondan üç yaş büyük olan Cenk, hâlâ ana ocağında, yalnız yatağında, daha "siftah" bile edemedi sağ avucu nasır bağlamış bir halde, geçmek bilmeyen geceleri sabaha döndürmeye uğraşıyordu.

Bir erkek olarak evlenmek için çok gençti, bunu biliyordu ama olsun, anası da, kız kardeşi de çok küçük evlenmişlerdi. Bu gidişle şayet evlenemezse, dokunabileceği bir kız bulamayacağı gibi, o çok merak ettiği pozisyonları da, ancak hayalindeki sanal bir kızla uygulayabilecekti.

Kız konusunda belli ki kısmeti kapalıydı. Bu kısmet tıkanıklığı sadece kızlarda değil, erkeklerde de oluyordu demek ki.

Ah, bir kez siftah edebilse, sihirli düğümün o andan itibaren çözüleceğine inanıyordu. Bu konuda ümidini asla kaybetmemek üzere kendine söz verdi. Asla pes etmeyecekti.

Zaten, hiçbir konuda pes etmeye niyeti yoktu. Büyükbabanın koyduğu adına sinir olsa da, bazı zamanlar

adından güç almıyor değildi hani. Onun adı Cenk'ti. Önüne çıkabilecek her türlü terslik ya da şansızlıkla cenkleşmeye hazırды.

Her ne kadar barış sever bir gençse ve Barış adına sahip değil diye üzülse de, Cenk adı onun bazı konularda kendine güven kazanmasına, güçlü hissetmesine de yarıyordu.

Okulda peşinde koştuğu kızlar, Cenk'ten sıkılıp da, kendilerini ondan kurtarması için diğerk oğlanlardan yardım istediklerinde, az buz dayak yememişti Cenk. Adı da fayda etmemiştir böyle zamanlarda. Kendinden daha güçlü oğlanlarla cenkleşecek gücü ne yazık ki kendinde bulamamıştır.

Derslerine çalışır, çalışır ama yine de çok yüksek notlar alamazdı.

Eğitim sisteminin çarpıklığına da sinir oluyordu. Bir yıl sistem öyle, öbür yıl böyle derken, çocukları şaşkına çeviriyorlar, derslerle kurslar arasında boğulan ve de bunalan çocuklar serseme dönüyor, başarı beklerken başarısız oluyorlardı.

Anası Cenk'i kurslara yollayacağım diye, masraflarını iyice kısmış, neyse ki bir süre sonra kayınpederi kurs paralarını üstlenmişti de, Cevriye rahat bir nefes alabilmişti. O belki soluklanmıştı ama bu kez cebi sıkışan büyükbaba olmuştu.

Bu kurs meselesi Cenk'i deli ediyordu. Eskiden öğrenciler kursa-mursa gitmezken, neden artık çocuklar böyle yarış atı gibi okuldan kursa, kurstan eve koşuşturmak zorunda bırakılıyorlardı?

Cenk, bir ara öyle delirmiş, kendini öyle çaresiz hissetmişti ki, intihar etmeyi bile düşünmüştü. Sonra vazgeçmişti bu çılgın düşünceden.

Öyle ya da böyle! Üstesinden gelecekti bu okul işinin. Liseyi de, yüksek okulu da bitirecek, anasının istediği, büyükbabasının dediği gibi "büyük adam" olacaktı.

Arkadaşları arasında, "marka kıyafetlerle" dolaşan pek çok çocuk vardı. Bu marka tutkusu, zamanla man-yaklık haline dönüşmüştü. Sanki marka giysi giyilmezse olmaz, marka giymeyenler de adamdan sayılmazdı.

Cenk'in ve maddi durumları uygun olmayan bazı başka çocukların, bu marka yarışında yer almalarına imkan yoktu. Ama marka olmayan mütevazı kıyafetlerinden dolayı kendilerini neredeyse, damgalı eşek gibi his-sederlerdi.

Çocukların bu marka bağımlılığı, hem bu imkanlara sahip olamayanların boynunu büküyor, hem de ana-ba-baların cepleri zorlanıyor, cüzdanları boşalıyordu. Cenk tilt oluyordu bu işe.

Cevriye, semt pazarlarından alırdı kendi giysilerini ve Cenk'e lazım olan giysileri. İlle de marka isteyenlere, her markanın taklidi vardı buralarda. Hem de fiyatları insanı soyup soğana çevirmiyordu.

Ama markaların has ya da öz olmasının ip uçlarını iyi bilenler, taklit giyenleri hemen anlıyor, onları kü-çümsüyorlardı.

Cenk birkaç kez markacı arkadaşları tarafından suç üstü yakalanmıştı, üzerindeki taklit T-shirtleri, kazakları ve montuyla! Kahrolasıcılar, imalı, manalı konuşmalarıyla yerin dibine sokmuşlardı Cenk'i. O an yer yarıl-sa da, yerin dibine girebilse diye düşünmüştü.

Arkadaşları tarafından "sahte marka giymek" yü-zünden enselendikten sonraki günler içinde, bir süre okulu asıp okula hiç gitmemişti. Devamsızlığından dola-

yı anasını okuldan çağırımlarıyla ortaya çıkan bu kaçak günler, aile içinde bomba gibi patlamıştı.

Cevriye ağlayıp, sızlamış, baygınlıklar geçirmişti. Nasıl geçirmesindi, biricik oğlu Cenk, onun gelecek günlerdeki tek hayali, geleceğinin garantisi, böyle okul asarak, dersleri sererek nasıl gerçekleştirebilirdi anasının düşlerini...

Oysa, Cenk'in gelecek günleri, sadece Cenk'indi. Cenk'e aitti.

Kendi geleceği ile ilgili düşler, kurulan hayaller sadece onu ilgilendirirdi. Ailelere düşen, çocuklarının başarılarını alkışlamak olmalıydı.

Ayrıca, her çocuk, gelecek yıllarında ille de başarılı olacak diye bir kural yoktu. Şans denen piyango, her çocuğun kapısını çalmayabilirdi.

Böyle durumlarda da çocuğa moral vermek, ona manen, varsa da madden yardımcı olmak ailelere düşen görevdi.

Yoksa öyle çocuklarını, kendi gelecek garantisi gibi gören ana ve babalar, (özellikle de analar) yanılgıya düşerlerdi. Üstelik bu tavırlarıyla, çocuklarının üzerinde manevi bir baskı yaratmış olurlar, bu baskı da hayat boyu çocukların sırtına yüklenmiş ağır bir yük gibi onların huzurunu kaçırdı dururdu.

Cevriye oğlunun geleceğini kendi geleceği gibi görmekle yanılsa düşüyordu ama bunun farkında bile değildi. Cenk, anasının bu tavrının o yaşlarda ne anlama geldiğini anlayamıyor, sadece anasının baskısından artık sıkılıyordu.

Arkadaşları, hafta sonlarında büyük alış-veriş merkezlerindeki sinemalara, kafelere giderler; Cenk ise mahalledeki birkaç erkek arkadaşıyla birlikte Üsküdar'dan

Kadıköy'e iner, ünlü, canlı, göz alıcı Bağdat Caddesi'nde, kendi maddi statüsündeki diğer birkaç okul arkadaşıyla buluşur, bu hareketli ve renkli caddede bir aşağı, bir yukarı yürüyüşler yaparak, para harcamadan, bedava tarafından eğlenmeye, biraz olsun iyi vakit geçirmeye çalışırlardı.

Bazen de Fenerbahçe Piramit'de buluşurlar, ara sırada, bir burgerciye girmek, ya da bir sinemaya gitmek de lüksleri olurdu.

Etraf kız kaynıyordu ama hiçbirinin Cenk'e bir faydası yoktu.

Buna kahroluyor, beceriksizliğinden ve tabii en başta da parasızlığından nefret ediyordu.

Büyükbabası az buçuk harçlık takviyesi yapmasa, anasının verdiği harçlık hiçbir halta yetmezdi. Çocukluğundan beri bir türlü kanının kaynamadığı büyükbaba olmasa, resmen ayvayı yedi Cenk. Ailece, büyükbaba sayesinde biraz olsun soluklanıyorlardı.

Her an hesap-kitap yaparak para harcamak, insanın hem ruhunu, hem de beynini yoruyordu. Şöyle rahatça, dilediğince para harcayabileceği günleri görebilecek miydi?

Aaah-ah! Bir an önce büyüseydi, "büyük adam" olacağı günler bir gelseydi...

Sonunda Cevriye, kayınpederinin rızasıyla, üçüncü kez evlendi. Adamla çalıştığı iş yerinde tanışmıştı. Asım, şirkette müdürdü. Son model olmasa da, bir arabası vardı. Hiç yoktan iyiydi.

İstanbul yakasında Şişli'de, bir apartımanı yoktu belki ama bir dairesi vardı. Ya o da olmasaydı, işte o zaman Cevriye'nin hali yaman olacaktı, o meşhur "Lüküs Hayat" operetinin ünlü şarkısında dediği gibi "...yoksa eğer halin yaman..."

Çünkü artık Cevriye'nin canına tak etmişti. Bıkmıştı yıllardır küçücük bir evde, kayınpederine boyun eğerek yaşamaktan... Gerçi adamın hakkını yemek nankör-lük olurdu. O evi Cemal'e vermemiş olsaydı ve o öldük-ten sonra da, adam Cevriye'ye evden çık deseydi ne ya-pardı Cevriye?

Kayınpederi, allah razı olsun, Cevriye'nin ve toru-nunun üzerine kol kanat germişti elinden geldiğince... Hatta, kendi torunu olmadığı halde, Cevriye'nin ikinci kocasından olma kızı Cahide'ye bile daima sevgi göster-miş, kız evlenirken de ona, kızın öz babasından daha çok çeyiz vermişti.

Ama, işin aslı böyle olsa da, Cevriye yine de daha iyi bir hayatın özlemini duyuyordu. İşte sonunda olmuştu. Garson kocadan sonraki kocası bir "müdür"dü. Oh al-laha şükürdü!

Kızı evlenmiş, kendi evinde oturuyordu. Mutluydu. Oğlu da artık büyümüş, koca delikanlı olmuştu. Kendini pekala idare edebilirdi.

Cevriye, yeni kocasının evine yerleşince, Cenk de büyükbabasının onlara verdiği evde yaşamını sürdürürdü. Babaannesinde yemeklerini yer, uyumaya da eve geçirdi. Zaten evler yan yanaydı.

Cevriye evlenme fikrini Cenk'e açtığında, Cenk heykel gibi durmuş, hiçbir reaksiyon vermemişti. Sanki sağırdı, sanki ona bir şey söylenmiyordu.

Cevriye şaşırmıştı oğlunun bu ilgisizliğine. Biricik annesi evlenecek, oğlu da buna sevinmeyecekti ha! Bu olacak şey değildi. Cevriye, sanki oğlu söylediklerini duymamışçasına, yeniden tekrarladı evleneceğini.

Aldığı cevap kısaca "Bana ne!" olmuştu.

Bu cevap bir bakıma "ne istersen yap" anlamına da geliyordu ama olsun, yine de üzölmüşü Cevriye. Oğlunun desteğini duymak ve onun da olurunun almak isterdi.

Neyse ki büyükbaba bu evliliğe de rıza göstermişti. Hiç olmazsa, büyükbabanın bu olumlu yaklaşımı içine su serpmişti Cevriye'nin.

Ters bir durum yoktu yani. Keşke oğulcuğu da buna sevinseydi.

Cenk, sustu, sustu, sonunda patladı. Utanmıyor muydu anası üçüncü kez kocaya varmaya. Torun sahibi olan bir kadın, evlenmelere kalkışıyordu. Hem de üçüncü kez. Bu resmen rezaletti!

Cevriye oğluna, kendisinin hâlâ genç bir kadın, Cenk'in de artık koca bir delikanlı olduğunu, kızının evlenip evden gittiğini, yarın öbür gün de Cenk'in evlenip gideceğini, o zaman da kendinin dıral dedenin düdüğü gibi ortada kalacağını söyledi. Genç bir kadının yalnız hayat sürmesi zordu.

Annesi konuyu açtığından beri ona sinir olan Cenk, daha da sinir olmuştu bu lafa. Şuna "kocasız kalamıyorum" deseydi ya. O zaman daha dürüst davranmış olacaktı.

Resmen koca istiyordu anasının canı. Yani dahası, bir erkekle yatmak istiyordu. Sevişmeyi özlemişti belli ki. Bunu da bu mahallede, bu ailenin içinde alenen yapamayacağına göre, evlenerek bu arzusunu bastırmış olacaktı.

Yok efendim, Cenk de evlenip gidince bi başına kalacmış da yalnız hayat zormuş da! Ne kılıf ama! Açıkça "ben erkek istiyorum" diyemediği için, laf ola beri gele konuşuyordu işte anası.

Daha Cenk bu delikanlı yaşında bir sevgili bulamamışken, anası üçüncü kocayı alıyordu. Kardeşi de çoktan kocaya gitmişti. Herkesin iş işti. İyot gibi açıkta kalan asıl Cenk'ti. İşe bak! Bu ne şans ya da şanssızlıktı böyle?!

Allah bilir, anası bu adamı da ilk kocası gibi öte dünyaya yollar, ya da ikinci kocaya yaptığı gibi kapı önüne koyar, dördüncü kocayı bile bulurdu. Kendi bi tane bile bulamamışken!

O gece Cevriye sakın sakın konuştu, Cenk bağırdı, çağırdı. Ama anası vermişti bir kere kararını. Bir de habire "Hem bak büyükbaba da razı geldi" deyip duruyordu. Bu adamın da her şeye burnunu sokmasına ve olur olmaz şeylere evet demesine gıcık oluyordu Cenk.

Aslında her şeye evet diyen bir büyükbabaya kızılmaz, sevinçten takla atılırdı ama Cenk sinirinden böyle düşünüyordu. Yoksa, büyükbabanın maddi katkıları olmasaydı, köpekler gülerdi hallerine.

O gece gözüne bir türlü uyku girmedi Cenk'in. Anasının yanında yeni bir kocanın koynuna gireceğini düşündü durdu.

Sinir oldu!

Cevriye'nin de gözüne uyku girmed o gece. Evliliğine artık karar verilmişti. Yakında Asım'ın koynunda uyuyacağını düşündü durdu.

Heyecanlandı!

Cevriye'nin eski kayınvalidesi, Cevriye'nin bir daha evleneceğini duyunca biraz burulmuştu. Artık çok olmuyor muydu bu eski gelin? Zırt koca, pırt koca! Mahalleli valla tefe koyacaktı onları.

Kocas ı hacı beyin mahallede saygın bir yeri vardı ama eski gelininin her dediğine evet diye diye bu saygınlığı kaybedecekti bu gidişle.

O gece babaanne bunları düşünüp durdu.

Uykusu kaçtı!

Büyükbabanın da gözüne bir türlü uyku düşmedi o gece. Oğlunun karısı yeniden evleniyordu. Üstelik oğlunun ölümünün sonra, ikinci bir koca daha alıyordu eski gelini. Cevriye'nin bundan önceki evliliğine de rıza göstermişti hacı bey.

Acaba mahallede "Amma da pezevenk ruhluymuş şu bizim hacı" diye dedikodu ederler mi diye düşünüp durdu.

Huzursuz oldu!

Cahide de "valla helal olsun şu anneme" diye düşünüp, girdi kocasının koynuna, mışıl mışıl uyudu.

Aldırmadı!

Karısı öldükten sonra uzun süre dul kalan Asım, yeni bir karısı olacak diye pek memnundu. Cevriye de iki çocuk doğurmuştu ama maaşallah taş gibiydi. Memeleri de tam Asım'ın beğendiğince iriydi.

Bunları düşünüp durdu.

Bi hoş oldu!

- 6 -

Anası üçüncü kez evlenip, kocaya gittikten sonra, evde bir başına kalan Cenk, evin sessizliğine bir türlü alışamamıştı. Bir başına kaldı diye de sinirleri tepesindeydi.

Sabah uyanınca çayı demlemek, kahvaltıyı hazırlamak Cenk'in zoruna gidiyordu. Her allahın günü uyan, helaya git, giyin, sonra da sırf babaannesinin hazırladığı kahvaltıya yetişmek için yan eve geç!

Anasıyla yaşıyor olsaydı, anası onu uyandırırıldı. Biraz yatak keyfi yaptıktan sonra kalkar, ıslığını çalarak traş olur, isterse de pijaması ile otururdu sofraya. Hatta traşını canı isterse kahvaltıdan sonraya bırakırdı.

Büyükbaba ise kahvaltıda herkesi giyimli, tıraşlı, güne hazırlanmış olarak isterdi. Zaten büyükbaba "he" deseydi bile, Cenk'in pijamasıyla sokağa çıkıp da, yan evin zilini o kılıkta çalması herhalde pek bi komik olurdu.

Eskiden olsa ne güzel, anası her şeyi hazır ederdi. Ama artık o yeni kocasına hazırlıyordu kahvaltıları...

Çeşit çeşit yemekleri ona pişiriyordu. Adamın çamaşırlarını yıkıyor, ütölüyordu.

Cenk'in çamaşırlarıysa artık büyükbabanın evinde yıkanıp ütüleniyordu. Çoğu sabah kahvaltı etmeden üniversiteye gidiyor, öğle yemeğini dışarıda tost-most gibi şeylerle ayak üstü atıştırarak hallediyor, arkadaşlarıyla buluşmamışsa, akşam yemeğine de büyükbabalara gidiyordu.

Anası evlendiği için, babasının emekli maaşı Cenk'e bağlanmıştı. Her zamanki gibi büyükbabası da harçlık veriyordu. Yirmi beş yaşına kadar da babasından kalan maaşı alabilecekti, ama sonra kesilecekti bu para. Bu maaşı da yirmi beşine kadar alabilmesi için üniversiteye devam ediyor olması gerekiyordu.

Üniversite imtihanlarında, ilk üç tercihi tutmamış, ancak hiç de gönlünün çekmediği bir bölüm kazanabilmişti: Antropoloji!

Yani, insanın gelişimini inceleyen ilim.

Anasının ve büyükbabanın dediği gibi büyük adam olması için geleceği parlak bir meslek dalını kazanamadığı için, artık işi şansa kalmıştı.

Zaten, şans oyunlarından da hiç vazgeçmezdi. Her hafta toto, loto, çeyrek piyango bileti... Kısacası şansın peşine düşmüştü genç vatandaş Cenk Cengaver.

Okuduğu okulla bu şansы yakalamasına pek imkan yoktu ama bir kere şu yüksek okul diplomasını alıp, bir kenara koyacak, sonra da paranın peşine düşecekti.

Bu dünyada her şeyin anahtarı paraydı. Oysa, daha küçükken hayattaki en sihirli anahtarın, pantolonunun ağındaki "o şey"de gizli olduğunu düşünürdü ama o güne kadar "anahtarının" pek bir hayrını görmemişti.

Doğru dürüst faydasını göremediği cinsel anahtarıyla ilgili olarak, "Sünnet olurken kopsaydı keşke şu lanet olası!" derdi içinden her umutsuzluğa düştüğünde. Keşke kopsaydı da durup durup kafası oraya takılmasaydı.

Şayet parası çok olursa, her türlü anahtarın elinde olacağından emindi. O zamana kadar çok fazla kadın yüzü görmemiş olan pantolonunun ağında taşıdığı "anahtarı", işte asıl o zaman daha çok işe yarayacaktı. Bundan da emindi artık.

Üniversiteli, koca bir genç adamdı ama henüz üç-beş kızla, o da her biriyle yüzeysel ve de iz bırakmayan ilişkiler yaşayabilmişti. Daha çok sekse dayalı ilişkilerdi bunlar.

Oysa aşk yaşamak, aşkın dalgalarıyla boğuşmak, sevdanın rüzgarlarıyla savrulmak, cinselliğin derinliğinde kaybolmak isterdi. Aşk yağmuru dolu dolu yağmalıydı üzerine, aşkın seline kapılmalı, şehvet rüzgarları onu önüne katmalı, hatta Richter ölçeği yüksek depremler yaşamalıydı. Ama bunlar ne yazık ki hep düşlerinde kaldı, gerçeğe dönüşemedi bir türlü.

Kız bulma ve tavlama konusunda, çocukluğundan beri süregelen beceriksizliği ve şanssızlığı ne yazık ki hâlâ sürmekteydi.

Bir kızla beraber olur, yatıp kalkar, kız bir süre sonra Cenk'e ya "ayrılalım" derdi, ya da buluşma günlerinde Cenk'i bekletir, gelmezdi.

Kısacası, bir kızla beraberliği başladıktan bir süre sonra, açıkçası "ekilirdi"!

Bu konuya kafasını çok takardı. Taktıkça da bunalıma düşerdi. Kendini yatağına atar, başını yastığın altına sokar, biran önce uyumak isterdi. Ancak uyuyarak kurtulurdu seksüel bunalımından.

Arada anası evine gelir, ortalığı siler, süpürür, yemekler pişirip, buzdolabını doldurur, evine dönerdi. Cenk de o saatlerde okulda olduğundan ana-oğul bir türlü rastlaşamazlardı. Anasının onun okuldan gelişini beklemeden evine dönmesine de sinir olurdu.

Zaten birbirlerini çok az görebiliyorlardı. Cenk, anasının üçüncü kocası Asım'ı da hiç sevememişti. Kel ve de kıl bir tipti Asım. Ama ara sıra Cenk onların evine birkaç saatliğine uğradığında gördüğü kadarıyla, anası bu kel ve de kıl Asım'dan pek hoşnuttu. Adamın ağzının içine düşüyordu Cevriye.

"Demek adamın muamelesi iyi" diye düşünürdü Cenk.

"Adam iyi ki, anamın gözü artık eskisi kadar beni bile görmüyor." derdi kendi kendine.

Cenk, seks konusunda beceriksiz olduğundan ve de akli bu konuya takılı kaldığından, herkesin her davranışını sekse bağlardı.

Türk toplumunda bunun gibi örnekler çoktu. Yani herşeyi belden aşağı bağlamak, herkese o gözle bakmak...

İşin aslına bakılırsa, kıl Asım da Cevriye'den pek hoşnuttu.

Belli ki anası da cilveli karıydı. Kıl Asım da Cevriye'nin üzerine titriyor, gözünün içine bakıyordu.

Kısacası, anasıyla yeni kocasının arası iyiydi. Hakkını yememek lazım, adam Cenk'e de iyi davranıyordu.

Kaç kereler "Gel bizde kal. Okula gidip gelmen daha kolay olur." demişti kıl Asım. Demişti de, Cenk o taraflı olmamıştı.

Zaten adamın kendi gibi kıl bir kızı vardı onlarla beraber oturan.

Bir de kendi mi eklenecekti onlara. Anası da artık "onlardan biri" olmuştu. Kıl Asım'ın kızını sanki Cahide'nin veya Cenk'in yerine koymuş, üvey kızı Handan'a pek iyi davranıyordu.

Handan da bir şeye benzeseydi bari. Uzunca boylu, çöp gibi zayıf, kız kurusu bir şeydi. Sopa gibi dümdüz, uzun siyah saçları onu daha da zayıf gösterirdi. Ölgün, baygın renklerde kıyafetler giyerdi. Bu konuda zevkli olduğu söylenemezdi.

Kıl Asım kızını el üstünde tutardı. Maddi imkanları nispetinde, kızının bir dediğini iki etmezdi. Kıl Handan liseyi bitirmiş, ev kızı olarak yaşamını sürdürüyor, büyük bir hevesle de koca bekliyordu.

Cevriye ile kıl Asım'ın gezmeye gittikleri bir günün akşamında, Cenk anasının evde olmadığını bilmeden, onu görmeye Şişli'deki eve gitmişti.

Kapıyı Handan açmıştı. Kendi babasıyla, Cenk'in annesi evde yoklardı. Nasıl olsa gelirlerdi. Cenk'e bir yorgunluk kahvesi pişirebilirdi Handan. Ne de olsa, taa Üsküdar'dan Şişli'ye gelmişti.

Sinir olmuştu Cenk, kızın bu lafına. Sanki uzak doğudan gelmiş, on üç saat yol yapmıştı. Sinir kız! Salak şey! Kıl tip! N'oolucak!

Kız sinir-minir, yine de içeri girmişti Cenk. Handan'ın yaptığı kahveyi içmiş, biraz TV seyretmeye koyulmuştu. Bu sevimsiz kızla konuşacağına, TV seyrederek anasını beklerdi daha iyiydi.

TV'de yine aynı "büyük adamlar" konuşuyorlardı. Hani anasının karnındayken ilk kez seslerini duyduğu, küçük bir çocukken de ilk kez TV'de yüzlerini gördüğü, büyükbabanın "Onlar büyük adamlar. Allah başımızdan

eksik etmesin." dediği, Cenk'in de sinir olduğu adamlar!..

Cenk genç adam olmuştı, ama hâlâ onları seyretmek, dinlemek zorundaydı! O da bir şey miydi, büyükbaba bile neredeyse gençliğinden beri o adamları dinliyor ve de onlara oy veriyordu.

Cenk, her ne kadar bu adamlara sinir olsa da, Handan'la konuşmak zorunda kalacağına, bu adamları seyretmeyi tercih ederdi.

Bir ara TV'ye dalmışken, pantolonunun ağına bir elin yapıştığını fark etti. Ne olduğunu anlayamadı, biri Cenk'in sihirli anahtarını avuçlayıvermişti. Bu iş o kadar çabuk olmuştı ki, bir an nerede ve kiminle beraber olduğunu unutup, bunu kim yapabilir diye düşündü.

Sonra kendine geldi. Evde sadece ikisi olduğuna göre, pantolon ağına yapışan el tabii ki Handan'ın eliydi. Şansı olsaydı, o el başka bir kızın eli olabilirdi.

Kız Cenk'in organına yapışmış, bir türlü bırakmıyordu. Üstelik Cenk'in üstüne de tırmanmıştı. Cenk'i atik bir hareketle kanepeye devirdi.

Kız o çelimsiz görünen tüy siklet vücuduna rağmen, adeta ağır siklette mindere çıkmış güreşçi misali Cenk'in sırtını mindere yapıştırdı.

Dudaklarına da yapıştı Cenk'in. Vantuz gibi içine çekti. Sanki kız, kız değil vampirdi. Az kalsın Cenk'in kanını emecekti. Cenk az kaldı boğuluyordu.

Sonunda kendine gelip kızı şöyle bir kavradı, hakimiyeti ele alıp, kızı al-aşşağı etti. Handan karşı bile koymadı. Hatta her konuda Cenk'in işini kolaylaştırdı.

Amma azmıştı bu Handan. Meğer o sessiz sakın görünümünün altında ne azgın bir kız yatarmış da Cenk

fark etmemiş. O çöp gibi vücudunu da bir güzel kullanıyordu ki şıllık, Cenk şaşırdı kaldı.

Kızın daha önce tecrübesi var da onun için yatakta böyle bilgili dese, olamazdı çünkü Handan bakireydi. Gerçi bakire olmak, hiçbir şey denemedi anlamına gelmezdi ya hadi neyse diye düşündü Cenk. Aman canım neyse neydi. Ok yaydan çıkmıştı artık.

Cenk bir iki hamle yapmış, kızın bakire olduğunu anlamıştı.

Daha önce hiç bakire bir kızla yatmamış olan Cenk, biraz telaşlanmıştı. Çünkü yattığı kızların hepsi de kadındı.

Alt alta, üst üste el ense çekerlerken, paldır küldür kanepenin üzerinden yere düştüler. Bir süre de orada cembelleştiler. Cenk, bir yandan da bileğindeki saate bakıyordu. Anası ile kıl Asım çat kapı gelip de çocuklarını bu halde görmekten pek hoşlanmazlardı herhalde.

Kız Cenk'in ikide bir saati gözlediğini görünce, onu rahatlattı:

Anne ve babaları bir ahabplarına akşam yemeğine gitmişlerdi.

Geç gelirlerdi.

Bak sen hele! Demek Cenk eve geldiğinde kızm planı belliymiş. Babası ile Cenk'in annesinin geç geleceklerini bildiği halde Cenk'e söylememiş. Bak sen hele cılız kaltağa! Belli ki Cenk'i kapıda görür görmez planını yapıvermiş, oğlanı tuzağına düşürüvermişti.

Sonunda, Şişli'deki evin salonundaki halının üzerinde, Cenk sihirli anahtarını kullanıp, ilk kez bir kapı açmış oldu! Bu da Handan'a kısmet oldu!

İş bittikten sonra, kız kan lekesiyle karışık meni lekesi olan etekliğini ve iç çamaşırlarını değiştirmeye gitti, Cenk de kirlettikleri halının üzerinde nefes nefese kalla kaldı. Hay allah, halıda da lekeler oluşmuştu. Handan bir an önce gelip şunları silse iyi olacaktı.

Tam o sırada condom kullanmadığını hatırladı. Yüzünü buruşturdu.

İnşallah bu dikkatsizliğinin cezasını çekmezdi.

Aslında, madem bakire bir kızla bu işi yapacaktı, doğrusu bunun rahat ve güzel bir yatakta olmasını isterdi. Cenk o anda olup biten her şeyi bir an aklından geçirirdi, iyice sinirlendi. Ama artık olan olmuştu.

Asıl önemli olan bundan sonraki gelişmelerdi. Ve bu gelişmeler de "az sonra"dan başlamak üzere kendini belli edecekti.

Gitmek üzere toparlandığında, Handan "Gitme, bu gece burada kal." dediyse de, Cenk'in yalnız kalıp düşünmeye ihtiyacı vardı.

Hem zaten, kıl Asım "Burada kal" dediği günden o güne kadar o evde hiç kalmamıştı ki, bu gece kalsın.

Birden aklına Asım'ın ısrarla "Bizde kal" deyişleri geldi. Ayy, yoksa bütün bunlar baba-kızın önceden kurdukları planın bir parçası mıydı?! Dur bakalım, nasıl olsa neyin ne olduğu anlaşılacaktı. Bekleyecek ve görecekti.

Evden çıkıp, Şişli Migros'un karşısındaki Kadıköy dolmuşlarına doğru yürürken:

"Hay allah" dedi Cenk kendi kendine. "Madem bu iş oldu, bari şöyle adam gibi bir fıstıkla olsaydı ya"...

O gecedен sonra Cenк'in bunalımları artmış, ortalıkta sersem gibi dolaşmaya başlamıştı. Ne olacaktı bu işin sonu. Bilemiyordu.

Her hangi biri de değildi ki Handan. Anasının üçüncü evliliğindeki üvey kızıydı, dolaylı olarak da kız Cenк'in bir yerde hafif tertip üvey kardeşi sayılırdı. Bu düşünce aklından hiç çıkmıyordu.

Gerçi aralarında kan bağı falan yoktu, birbirlerine resmen el sayılırlardı ama olsun, Handan'ın anasının üvey kızı oluşu Cenк'i huzursuz ediyordu.

Gerçekte öyle olmadığını bilse de, kendini üvey kardeşini beceren abi durumuna düşmüş hissediyordu. Bu rahatsızlıklar da birbiri üzerine eklendikçe daha çok sinirleniyordu Cenк.

Nefsine hakim olamadığı için kızılıyordu kendine. Ama kız da öyle bir saldırıya geçmişti ki, sanki Cenк kızı becermemiş, tam tersine kız tarafından tacize uğramış, ırzına geçilmişti.

Tecavüze uğrayan resmen kendisiydi. Handan resmen sahip olmuştu Cenк'e. İşin gerçeği buydu.

Oydu-buydu da, bu iş anasının kulağına giderse ne cevap verirdi Cenк. Ama bir yandan da içindeki şüphe, gün geçtikçe büyüyordu. Belki kendi anası bile bu oyunun bir parçası olmuştu. Kocas ve üvey kızıyla birlikte bu tezgahı bilerek organize etmiş olabilirlerdi.

Durum şayet böyleyse, ki öyle görünüyordu, tuzağa düşmüş bir salak olduğu için kendine illet oldu Cenк. Resmen avlanmıştı!

Cenk o geceden sonra, anasını bile görmeye gitmemiştir. Şişli'deki eve giderse, huzurlu olamayacaktı. Anası da habire telefon edip:

"Gelsene be oğlum. Seni göreceğim geldi." demesine rağmen Cenk: "İşim var, dersim var" diye bahaneler uydurup, Şişli'deki eve gitmekten kaçınmıştı.

Cenk o eve gitmedikçe, bu sefer Handan "Sen gelmiyorsan o zaman ben senin evine geleyim" demeye başlamıştı. Aman allah!

Anası evlenip gittiğinden beri yalnız oturduğu evlerine o güne kadar hiçbir kız getirmemiştir. Yani güncel deyişle "eve kız atmamıştı" hiç.

Büyükbabası, eve kız-mız girip çıkarken görse, kızardı.

Biz pezevenk başı mıyız diyebilirdi.

İşin ucunda adamı kızdırıp, aldığı harçlıktan olmak da vardı. Kız uğruna paradan olmak istemezdi doğrusu.

Ama Cenk'in direnişi fazla uzun sürmedi. Handan, Üsküdar'daki eve geldi. Yine yattılar. Her yatışlarında birbirlerinin bedenini daha iyi tanıyorlardı.

Kız, giyinikken görüldüğü kadar baston vücut değildi. Memeleri giyinikken tahta perde gibiydi. Oysa pekala avuca gelecek kadar memeleri vardı. Popo vaziyeti de fena değildi. Biraz geniş ve yuvarlaktı kalçaları. Halbuki giyinikken dümdüz görünüyordu.

Demek ki Handan giyinmesini kesinlikle bilmiyordu. Daha doğrusu Cenk, kızı tanıdığı günden beri giyimini beğenmezdi ama artık bundan iyice emindi. Handan, vücuduna yakışan şeyleri giymeyi beceremiyordu.

Handan'la yatmadan önce, kızlarla ilişkisi olmuştu.

Bunlar üniversiteden tanıdığı kızlardı. Hepsi de kız değil, kadındı. Kendine ev kiralamış yalnız oturan, ya da arkadaşları ile ev tutup bir kaç birlikte ev paylaşan kızların evlerinde beraber olmuştu onlarla.

Hayatının en azgın günlerini o dönemlerde yaşamıştı Cenk.

Her ne kadar terimler jeolojikse de, Cenk seksolojik açıdan kızların hizmetindeydi! Kızları iyi tetikliyordu! Eee, kolay mı? Yıllardır enerji birikimi olmuş, gerilmişti! Beraber olduğu kızlara göre, Cenk'in "öncü ve artçı şokları" acayip yıkıcıydı. "Aletsel büyüklüğü" de kızlar tarafından hayli revaçtaydı.

Revaçtaydı da, kızlar yine de Cenk'le uzun süre flört etmiyorlardı. Bu Cenk'i çok üzen bir durumdu. Kızlar altında kıvranırlarken iyiydi de, bir süre sonra neden gidiyorlardı, bunu anlayabilmiş değildi.

Bunları düşünürken, ilk cinsel macerası geldi aklına. Sinir oldu. Aklına hiç getirmemeye çalışırdı bu ilk macerayı. Ama zaman zaman da o gün başına gelenleri hatırlar, yüzünü buruştururdu.

Cenk, liseden mezun olmasına yakın bir zamanda, cinsellik konusunda ilk siftahını yapmaya kalkışmıştı. Üsküdar'daki mahalle arkadaşları ile, mahallenin bazı abileri önderliğinde, Karaköy'ün arkalarındaki meşhur Yüksek Kaldırım'da bulunan genelevlere gitmişti ilk kez.

Gitmeden önce mahallenin abileri, Cenk'e gerekli bilgileri vermek istemişlerdi ama Cenk, bilgiç bir edayla onların lafını kesmiş, seks konusunda yeterince bilgisi olduğunu söylemişti. Breh-breh!

O gün hem çok istekli, hem de çok heyecanlıydı. Kolay mı, ilk kez siftah yapacaktı. İlk kez bir kadını çırıl-

çıplak görecek, ilk kez o resimlerini gördüğü cinsel pozisyonları deneyecekti. Sonra bir kadının karşısında ilk kez çıplak soyunacaktı. Ve ilk kez bir kadını, en ince detaylarına kadar görebilecekti. Pek çok "ilk" i yaşayacağı için eli ayağı birbirine dolanıyordu.

O gün bütün bu ilk'ler yüzünden biraz da korku vardı içinde. Ama, bu korkusunu arkadaşlarına ve onları geneleve götüren abilere belli edecek değildi ya. Eczane-den aldığı "condom"unu da cebine koyup, düşmüştü genelevin yollarına.

Erkeklerin doldurduğu sokağa girip, sıra sıra dizilmiş evlerin kapı önlerine dolmuş, pencere parmaklıklarının arasından içerideki kadınlara bakan adamlarla, kapılarda yarı çıplak kıyafetleriyle erkekleri içeri çağıran kadınlara bakayım derken, kaç kez tökezlendi. Az kaldı yere kapaklanıyordu Cenk.

Bu sakarlıklarına sinirlendi. Kendine gelmeliydi. Biraz sonra bir kadının taa içinde gidiyor-geliyor olacaktı. Öyle salaklıklar yapıp havasını bozmamalıydı.

Kapıların önündeki kadınlar seyyar satıcılar gibi bağıırıp duruyorlardı:

"Gel koçum buraya geeel. Biz de muamele çok çeşitli. Gel pişman olmazsın anam."

"Muamelenin alası asıl bizde kocacım. Bakacağına gir içeri. Haydeee. Gel de gözün karı görsün."

"Kocacım gir içeri de rahatlatiim seni."

"Ne bakıyosun lan öyle! Hiç "şey" görmedin mi? Görmediysen gel içeri de göstereyim."

Bu şamata Cenk'i serseme çevirmişti. Nasıl yerdı burası böyle? Kalbi küt küt atıyordu. Az sonra volkan gi-

bi patlayacaktı. Bu düşünce bile Cenk'i ufak ufak harekete geçirmişti.

Nihayet bir evin önünde durdular. Belli ki mahalleli abiler kapıdaki bazı kadınları tanıyordu. Abilerle kadınlar gayet samimi bir şekilde konuşmaya başladılar.

Kadınlar, kapının önünü dolduran öteki adamlara kenara çekilmeleri, yol açmaları için, kahkaha atarak birer okkalı küfür salladılar. Cenk bu tuhaf küfürleri daha önce hiç duymamıştı.

Neyse canım... Cenk'e küfür etmemişlerdi ya.

Girdiler demir kapıdan içeri. Etraf yarı çıplak kadın doluydu. Cenk'ler kalabalık bir grupla içeri girince, kadınlar cilveli seslerle onlara laf atmaya, etraflarını sarmaya başladılar.

Cenk'in o an resmen başı dönmüştü. Düşmemek için bir iskemleye tutundu. Mahalleli abiler, yanlarında getirdikleri delikanlıları kadınlar arasında paylaştırdılar.

Oysa Cenk, yatacağı kadını kendi seçecek zannediyordu. Cenk'in şansına; biraz tombulca, çiğ kızıl boyalı saçlı, dudakları kıpkırmızı rujlu, göz kapakları masmavi boyalı bir hatun düştü. Hayli uzun boylu olan Cenk'le neredeyse aynı boyda iri bir kadındı payına düşen.

Kadının ayağında renkli çizgili soket çoraplar, topuklu terlik pabuçlar, kırmızı bir külot, üzerinde de kocaman bir ayı deseni olan beyaz bir T-shirt vardı.

Kadın Cenk'e bir oda numarası söyledi. "Sen odaya çık koçum, ben de şimdi geliyorum." diyerek Cenk'i odaya yolladı.

Cenk, içinde tek kişilik bir karyola, bir komodinin olan odanın ortasında bostan korkuluğu gibi kala kalmış-

tı. Oda, hayalindeki seks yapmayı düşlediği odaya hiç benzemiyordu.

Bir kenarda bir lavabo, yatağın karşısında da bir duvar saati vardı. Duvarlara, arabesk şarkıcılarının resimleri yapıştırılmıştı. Lavabonun üzerinde de kenarı çatlamış bir ayna asılıydı.

Odanın perdesi çiçek desenliydi ve rastgele çekilmişti. Perde aralığından da birazcık sokak görünüyordu. Uzanıp perdenin aralığını kapattı Cenk ama bu sefer de perdenin diğer kenarı açılmıştı. Hay allah! Perde pence-reye göre dar dikilmişti.

Cenk perdeyle uğraşırken, kadın odaya geldi, suratında sahte ama geniş bir gülümsemeyle... Atak bir tavırla Cenk'in önünü tutup:

"E-daha soyunmamışsın kocacım. Hadi çıkart pantolonunu" deyip, kendi külotunu çıkarıp, komodinin üzerine attı kadın.

Terliklerini ayağından savururcasına fırlatıp, ayıllı T-shirt'ünü ve soket çoraplarını çıkarmadan yatağa sırt üstü yatıp, dizlerini kırarak bacaklarını araladı. Sağ avucuna tükürüp, organına sürdü ve Cenk'e bakıp yineledi:

"E-hadiiii. Zaman geçiyo kocacım. Daha işimiz var."

Cenk donup kalmış, kazık gibi kesilmişti. Kazık gibi kesilen organı değil, tüm bedeniydi. Hallaç yayı gibi gerilmişti. Kadına gözlerini dikmiş, öylecene duruyordu odanın ortasında. Condomu takmak falan hak getire! Neredeyse heykel gibi kalakalmıştı odanın ortasında.

Kadın yattığı yerde biraz doğrularak sordu Cenk'e:

"Ne o hiç görmedin mi? Gösterelim kocacım. Aha-daha iyi bak!" diye bacaklarını iyice aralayarak cinselli-

ğini Cenk'in gözlerine iyice sundu. Ama Cenk hiç kıpırdamadan hâlâ durmayı sürdürdü,

Tam o sırada duvarda resimleri asılı olan Müslüm Gürses'in gözleri ile kendi gözlerinin buluştuğunu fark edince kendini bi tuhaf hissetti. Sanki Müslüm baba oradan onları gözetliyordu. Hay allah!

Utanıverdi. Cenk tam bunları düşünürken kadın bu kez:

"Bana bak ulan! Yoksa ilk mi?... Hımm?... Tamam anlaşıldı. İlk kez karı düzeceksin. İş başa düştü" diyerek yataktan kalkıp, Cenk'in yanına geldi. El çabukluğuyla pantolonunu çözerek, indirdi aşağıya. Cenk'in sinirden iyice içine kaçmış organını büyültmeye çalıştı.

Cenk'te tık yoktu. Oysa kapının önünde bağıışan kadınları gördüğünde nasıl da organı karıncalanmış, neredeyse harekete geçmeye başlamıştı. Ama burada kadının karşısında öylece hıyar gibi kalakalmıştı işte.

Kadın n'aptıysa nafile! Cenk de "kıpırtı bile yoktu!" Kadın daha fazla uğraşıp Cenk'le zaman harcayacak yerde, sinirlenerek çömeldiği yerden kalkıp komodinin üzerine attığı kırmızı külotunu giydi.

Odadan çıkarken de:

"Hadi çaylak, çek pantolonunu yukarı da yaylan bakalım. Vaktin doldu. Haa, bak olmadı-molmadı anlamam. Paranı da bok gibi ödersin. Ona göre!" deyip odadan çıktı.

Cenk ağlamak istiyordu ama göz yaşları bile donmuştu. Kanı da donmuştu. Sıcak bahar havasında, her yanı buz gibiydi. Sinirden titremeye başladı.

Gözü yine Müslüm babanın duvardaki resmine takıldı. Ayaklarının üstüne indirilmiş pantolonu ve donuy-

la çok aptal görünüyordu. Hiçbir bok becerememişti işte. Kendini o an Müslüm babanın konser seyircileri gibi jiletlemek istedi.

Donunu ve pantolonunu yukarı çekmeye uğraşırken, bir yandan da düşünüyordu. Tüh! Yazıklar olsun. Erkeğin destanını, delikanlılığın kitabını yeniden yazamamıştı! Demek bu kitap yazma işi gerçek hayatta değil de sadece TV dizilerinde oluyordu. Cenk'in bütün hayalleri sanki 8.5 richter şiddetiyle yıkılıp, yerle bir olmuştu.

Hani ilk kez yatacağı kadınla cırılçıplak bedenleri buluşacaktı?

Hani o resimlerini yıllar önce gördüğü seks pozisyonlarını uygulayacaktı? Değil onları uygulamak, şu takmayı pek merak ettiği condomu bile paketinden çıkarıp da geçirememişti geçirmesi gereken yerine! Tüh! Salak!

Değil hayal ettiklerini uygulamak, hiçbir şey beceremedi odadan çıkıp, süklüm-püklüm aşağı kata indi. Birkaç kadın ona bakıp gülüşmüşlerdi. Demek kadın odadan çıkar çıkmaz Cenk'in bi bok yiyemediğini aşağıdaki karılara uçuruvermişti.

Biri laf atmıştı Cenk'e:

"Sen bana gelecektin yavrum banaaa. Gelseydin de feleşini şaşırsaydım! "

Bir diğeri:

"Vah yazık, kuşu elinde kaldı. Artık evde sabuna kuvvet, kendin uçurursun kuşunu."

Kapının kenarında ayakta duran kadın da:

"Kocacım, sen adamına düşememişsin. O falafos karıdan iş çıkmaz. Bana takıl ki, onbeş dakkada iki posta attırayım sana" deyip bastı kahkahayı.

Bütün olanlar, daha doğrusu olamayanlar, kadınların bu tip konuşmaları Cenk'i sinirden patlayacak hale getirmişti.

O sırada mahalle arkadaşları da birer ikişer aşağı inmeye başlamışlardı. Hepsi halinden memnun, güle söyleye birbirleriyle şakalaşıyorlardı. Anlaşılan onların işi işti.

Cenk'in bir şey yapamadığını kadın söyleyivermişti mahalleli abilere de. Ah be kadın! Çeneni tutsaydın ya! Rezil olmuştu Cenk bütün mahalleye. Artık dillerinden kurtulamazdı. Düşüğü durumu hatırladıkça kendi kendini dövesi geliyordu.

Sinir olmuştu kendine.

"A-salak, ne işin vardı elin tecrübelileriyle. Oh olsun işte! Ben de sizinle geleyim diye hemen atlarsan, işte böyle bok gibi kalırsın!" diye için için kendini azarlıyordu.

Hay allah, nereden gelmişti aklıma yine bu ilk başarısız deneyimi?

Hatırladıkça sinir olurdu. Neyse... O sevimsiz gün artık geçmişte kalmıştı.

Handan'ın Üsküdar'daki eve gidip gelişlerinden, bir süre için büyükbabanın hiç haberi olmadı. Ama bir gece Cenk'i kendi evine çağırdı hacı bey.

Eyvah! Büyükbabanın diyeceklerini daha o eve gitmeden duyar gibi olmuştu Cenk. Belli ki harçlık gidecekti elden. Hatta, "Evim kerhane değil. Derhal evden çık. Git ananın evinde otur." da diyebilirdi.

Gitti Cenk büyükbabanın evine. Kapının zilini çalar-ken sinir içindeydi.

Ama a-aa! O da ne? Pek bir güler yüzle açmıştı kapıyı babaanne. Hayrola? Neler oluyordu? Büyükbaba, TV'nin karşısında, her zamanki koltuğuna oturmuş, keyifli olduğu zamanlarda ara sıra tüttürdüğü sigarasını içmekteydi.

Demek ki keyfi yerindeydi. Demek ki Handan'ın eve gelişlerinden henüz haberi yoktu. Demek ki konuşacağı başka bir mesele vardı.

Elini öptü Cenk büyükbabasının. Babaanne, çayla çörek getirip koydu Cenk'in önüne. Arkadan da un kura-biyeleri getirdi. Yeni yapmıştı. Taze taze yesindi torunu.

Allah allaaah! Bugün doğum günü de değildi. Bu ne izzet-i ikramdı böyle. Zira bu tip ikramları babaanne özel günlerde yapardı. Bugün özel bir gün olmalıydı.

Oldu da!!!

Büyükbaba lafı eveleyip-gevelemeden, uzatmadan, önce Cenk'in sırtına şööle bir vurdu, hani aferin sana gibilerden vurulur ya, işte öyle...

Cenk bu beklenmedik darbeyle az kaldı boğuluyordu, çörekler boğazına takılmıştı. Öksürdü. Öksürünce de ağzındakiler dışarılara saçıldı.

Büyükbaba bir daha vurdu Cenk'in sırtına:

"Helal. Helal. Yavaş ye. Yavaş be oğlum. Boğulacaksın. Hanım, oğlana koş da su getir." deyip, Cenk'in sırtına vurmaya devam ediyordu.

Cenk büyükbabanın bu sıkı darbelerine dayanamazsa, bok yoluna boğulacaktı. Çünkü hem çörekler çok tıkkızdı, hem de büyükbaba sırtına vurdukça Cenk'in ağzından, burnundan çörekler, çaylar çıkıyor, adeta nefes almıyordu.

Nihayet olacak gibi değil, az kaldı kusacaktı, banyoya koştu. Rahatladı. Elini yüzünü yıkayıp büyükbabasının yanına döndü. Adam ne diyecekti doğrusu çok merak ediyordu.

Büyükbabanın kestirme tarafından söyledikleri Cenk'i şoke etmişti:

"Artık evlenme yaşına geldin oğlum. Kısa zamanda evlenmeni istiyorum. Anan da benimle aynı fikirde." de-yivermişti.

NEE? Evlenmek mi?

"Daha üniversite bitecek. Sonra sırada askerlik var. İş yok, güç yok. Nasıl evlenirim?" demişti büyükbabasına. Ama adamın Cenk'i dinlediği bile yoktu. Konuşmayı sürdürdü.

"Ben ananın şu üvey kızı Handan mı ne, işte onu uygun görüyorum sana. Babasının da kim olduğunu biliyoruz. İçimiz rahat eder. Yaşı da sana uygun. Siz hele bir evlenin, sonra askere gidersin. Ben babaannenle evlendikten sonra askere gitmiştim." deyiverdi.

Ohoo! Bu Handan meselesini belli ki biliyordu büyükbaba. O da bir alemdi valla. Anasının ikinci kocasını da o seçmiş, üçüncü kocaya da evet deyip rıza göstermişti. Hatta kız kardeşi Cahide'yi de o evlendirmişti.

Adamda insanları evlendirme merakı vardı anlaşılan. Ruhunda çöpçatanlık gizliydi hacı beyin. İyi valla! Eski gelini üçüncü kez sırasını savmış, şimdi de sıra ikinci torununu baş-göz etmeye gelmişti.

Demek anasının da bu Handan meselesinde parmağı vardı.

Durum, Cenk'in tahmin ettiği gibiydi: Kıl Asım; kızını baş-göz etmek istemiş, yeni karısı Cevriye'yi, onun el-alemi evlendirmeye pek meraklı olan eski kayınpederini ve bu evlilik işine dünden razı olan kızı Handan'ı kullanmış, görüntüde de hedefine oldukça yaklaşmıştı.

Vay be! Sinir bir durumdu.

Eeee?

N'olucaktı şimdi?

Hımmm??...

- 8 -

Aile arasında yapılan bir nişanla nişanlandı Handan'la Cenk. Yüzükleri büyükbaba taktı. Zaten bu işe de bulaşmasa çok şaşıracaktı Cenk.

Büyükbaba severdi bu çöpçatanlık işlerini.

Kırmızı kurdele ile bağlanmış yüzükleri Handan'la Cenk'in parmaklarına takmadan önce, abuk bir şeyler söyledi ama Cenk dinlememişti bile. Bir an önce yüzük mü takılacak, ne olacaksa olsundu. Artık sıkılmıştı.

Bir de şu yüzüklerin, uçları kırmızı kurdeleye bağlı olması çok sinirine dokunuyordu. Ne rüküş bir iş. Yüzükler kurdeleye bağlı!

Bu vaziyette parmaklara takılıyor, takıldıktan sonra da yüzükleri takan zat-ı muhterem makasla kurdeleyi kesiyor. Dükkan açılışı yapar gibi!

Neyse...Yüzükler takıldıktan sonra, bu kez de Asım

vır-vır-vır bir şeyler söyledi. Aman allah, bu işkence az daha devam ederse Cenk bunalıma girecekti.

Yüzükler takılırken, Cevriye ağladı. Cahide ise ilgisiz ve sıkılmış gibi görünüyordu. Sadece ağabeyinin nişanı olduğu için, o da adet yerini bulsun diye geldiği beliydi. Cahide, gelini olacak Handan'ı hiç sevmemişti. Buna daha annesi Asım'la evlendiğinde karar vermişti.

Cahide'nin kocası Halit ise, sessiz sakın bir kenara ilişmiş, saygılı davranıp, damat olarak görevini yerine getirmeye çalışıyordu.

Babaanne, oturduğu kösedeki koltukta resmen uyukluyordu.

Arada bir kendini toparladığı zaman da, yerli yersiz:

"Ah benim aslan evladım, büyüdü de damat oluyor" gibi manasız laflar mırıldanıyordu.

Handan'ın ağzı kulaklarında, zevkten dört köşe olmuş bir vaziyette odada olan herkesin her hareketini dikkatle takip ediyor ama söylenenleri dinlemeyip, dinler gibi yaptığı belli oluyordu.

Cenk, sinirden gerilmişti. Böyle olduğu zamanlarda herkesin kan beynine çıkar, Cenk'de bu durum tersine çalışıyordu. Sinirlendiğinde kanı çekilir, her yanı buz gibi olurdu. İşte yine öyle olmuştu.

Ner'den başına gelmişti bütün bunlar? Neden bu hallere düşmüştü? Neden olacak, tabii ki kendi salaklığından! Durduk yerde avlanmıştı.

Nişanlanacağı yerde; anasının karnından beri seslerini duyup, sonradan TV'lerde her allahın günü yüzlerini görüp sinir olduğu adamları seyretmeye bile razıydı o

an. Bu nişan gecesinin, rüya olmasını dilerdi. Ama ne yazık ki rüya değil, gerçektir.

Sonunda Cenk'le Handan nişanlandılar.

Cevriye, kızından sonra biricik oğlunun da evliliğe ilk adımını atmış olmasından dolayı pek memnundu.

Asım, biricik kızını karısının oğluna nişanladığı için çok mutluydu.

Handan'ın memnuniyetten etekleri zil çalıyordu.

Babaannenin, sadece "Maaşallah, hayırlı olur inşallah" demekten öte pek bir şey dediği yoktu.

Büyükbabaysa, bir çöpçatanlık görevini daha başarıyla ifa etmiş olmaktan dolayı huzurlu ve bir o kadar da mutluydu.

Haa, az kalsın unuttuyorduk!

Büyükbaba bu arada, mahallede biri dul olmak üzere, üç kişinin daha evlenmesine ön ayak olmuştu.

İnsanları evlendirmek, evlenmeleri için aracı olmak, büyükbabanın içini rahatlatıyordu. Bu da Cenk'in hem komiğine gidiyor, hem de onu sinirlendiriyordu.

Nişan gecesini, Cevriye oğluna "Hadi bu gece olsun, gitme burada kal" demişti. Asım da "kal" diye ısrar etti. Hele Handan... Adeta yapıştı Cenk'e "Lütfen kaaall" deyip durdu.

Cenk, bu ailevi baskıdan dolayı bunaldı. Tek kurtuluşu orada kalmakta buldu. Anası Asım'la evlendiğinden beri ilk kez Şişli'deki evde kaldı Cenk.

Cahide'ler, nişan yüzüklerinin takılmasının ardından yenen yemekten sonra, babaanne ile büyükbabayı da alıp kalktılar.

Evlenip evden giderken kıskandığı Cahide'yi, o gece yine kıskanmıştı Cenk. Keşke giderken Cenk'i de alıp götürselerdi. Başından beri hiç sevmediği eniştesi Halit'in yanında olmayı bile tercih edebilirdi. Yeter ki Şişli'deki evde kalmasındı!

O gece Cenk Şişli'deki evde kaldı. Anası, oturma odasındaki çek-yat kanepede oğluna yatak hazırladı. Asım'ın pijamalarından birini de oğlu giysin diye verdi. Sonra oğlunu öpüp, odasına, Asım'ın koynuna gitti.

Handan da Cenk'in yanında kaldı. Nasıl olsa nişanlıydılar ya, nişanlısının yanında kalabilirdi. Bunda ayıp bir şey yoktu.

Cenk'e göreyse bu kız resmen yırtıktı. Daha evlenmeden babasının evinde nişanlısının koynuna giriyordu. Cenk, bir an önce yatıp uyumak, hiç olmazsa uykusunda olsun nişanlı olduğunu unutmak istiyordu. Ama, kız çakılıp kalmıştı.

Sırtındaki pembe satenden rüküş nişan tuvaletiyle Cenk'in yatağına oturmuş, aygın baygın parmağındaki alyansı seyrediyordu.

Büyükbabanın parasını verdiği lacivert takım elbise ile ayakta kala kalan Cenk, ne yapsa da Handan'ı odadan yolcu etse diye düşünürken, o anda sırtındaki lacivert takım elbiseden ne kadar rahatsız olduğunu, hatta nefret ettiğini fark etti.

Hiç sevmezdi takım elbiseleri. Kravat takmaktan da nefret ederdi. O anda boynunu sıkın kravatı, makası eline alıp lime lime kesmeyi ne de çok isterdi.

Daha küçücük bir çocukken, anası Cenk'e yer cücesi gibi takım elbiseler giydirir, kravatlar takardı. Cenk bu

kılık­lar içinde aynen çocuk arabeskçilere benzerdi! Aslında, Cenk'in böyle giyinmesini isteyen büyük­baba­ydı. "Erkek adam, erkek gibi giyinmeli." deyip dururdu.

Oysa, Cenk küçücük bir çocuktı, henüz erkek bile değildi. Ama büyük­baba öyle istiyor diye anası da oğ­lu­nu öyle giydirdi. TV programlarında ağ­lak yüzleriyle avaz avaz bağır­an takım elbiseli, kravatlı çocuk arabesk­çilere dönmüş­tü Cenk. Kendini bu kıyafetler içinde çok berbat hisse­derdi.

Mahalledeki çocukların çocuk gibi giyinmelerini kıskanırdı Cenk.

Sinir olurdu çocuklara giydirilen ciddi pantolonlara, büyümüş de küçülmüş erkek ceketlerine, büyük adam kravatlarına, uzun kollu gömleklere!

Bir de anası, Cenk birkaç sene giyebil­sin diye biraz büyük ceketler, gömle­kler alırdı. Bu kendine büyük ge­len kılık­lar içinde Cenk, kendini bir türlü çocuk gibi his­se­demez, bu durum da onu bunalıma iterdi. Cenk, çocuk gibi çocuk olmak istedikçe, ailesi buna adeta fırsat ver­mezdi.

Birden o sıkıcı günler aklına gelivermişti. Yüzünü buruşturdu.

O sırada Handan büyük bir pişkinlikle, Cenk'in eli­ni tutup kendine, daha doğrusu yatağa çekiverdi.

Boş bulunan Cenk, Handan'ın üzerine kapaklandı.

Bu salaklığından dolayı kendine yine gıcık oldu.

Handan:

"Canım nişan­lım benim, senin nişan­lın olduğum için çok mutluyum.

Seni seviyorum. Hadi sen de bana beni sevdiğini söyle. Ne kadar seviyorsun nişanlını? Söyle bakalım" diye ısrarlı soruları sıraladığı an, Cenk tam bir sinir küpü gibi hissetti kendini.

En sinir olduğu şeylerden biri, emir alarak sevmek, daha doğrusu sevmeye, sevdiğini söylemeye zorlanmaktı. Anası da Cenk küçükken hep yapardı bunu.

Cahide doğduğunda, sözde üvey olan çocuklarını birbirine kaynaştırmak adına, dolaylı yollardan Cenk'i Cahide'yi sevmeye zorlardı anası. Çocuk kafasıyla sinirlenirdi anasının bu davranışına.

Şimdi de nişanlandığı kız sıkıştırıyordu Cenk'i beni sevdiğini söyle diyerek. Demek ki kadınlar böyleydi. Sevgi konusunda, organizatör olmayı seviyorlardı.

"Ben seni seviyorum. Hadi sen de bana beni sevdiğini söyle!!!"

Bu durum sıkıyor, huzursuz ediyordu karşı tarafı.

Halbuki, daha önce yattığı üniversiteli kızlar Cenk'e böyle bir baskı uygulamamışlardı. O zaman, bütün kadınlar için böyle düşünmesi haksızlık olurdu. Demek içlerinde sevgi zorlaması yapmayanlar da vardı.

Cenk cevap vermedi Handan'ın sıkıcı sorusuna. Handan yineledi sorusunu. Cenk kem-küm etti. Handan ağlamaya başladı bu kez.

Bu da çok sinir bozucu bir davranıştı: "Ağlamayı silah gibi kullanmak!"

Çoğu kadının silahıydı gözyaşları. Yeri geldiğinde gerçek anlamda gözlerden yanaklara doğru süzülen yaşlar tabii ki etkili olurdu. Ama olur olmaz her konuda göz

yaşlarına sığınan kadınlar, inandırıcı olmak bir yana, sıkıcı olurlardı.

Handan'ın o anki göz yaşları, şımarıklık göz yaşlarıydı. Yalancıkıtan akıtılmaya uğraşılan göz yaşlarındandı. Etkisi sıfır göz yaşlarıydı. Cenk'i duygulandıracığı yerde, sinir etmişti bu yaşlar.

Handan aniden Cenk'e sarılıp, dudaklarına yapıştı. Cenk boğulacak gibi oldu. Bu kızın bu ani saldırılarından nefret ediyordu.

Kızı ittirdi. Ama her zamanki gibi kendini onun yapışkan kollarından kurtaramadı. Kız sıska-mıskaydı ama epeyce güçlüydü. Cenk'e yapışıp, bırakmadı yine. Yatak olan çek-yata devirdi uzun boylu Cenk'i, hoop çıkıverdi üstüne.

Rüküş pembe tuvaletin, yorgan gibi eteklerini haşır-huşur yukarı kaldırıp oturdu Cenk'in üstüne. Ay, bu kız resmen isterikti. Nişan tuvaletinin altına külot bile giymemişti.

Cenk'in anasıyla, kendi babasının beş adım ötedeki odada yatıyor olmalarına aldırmadan, Handan Cenk'le yattı nişan gecesinde!

Hınzır kız, ellerini, dilini ne de ustalıkla kullanıyordu. Nereden öğrenmişti bunları.

O gece kız yine resmen Cenk'in ırzına geçmişti. İlk yattıklarında da yapmıştı bunu. Bu kız resmen tecavüz-cüydü! Eski Türk filmlerindeki meşhur "tecavüzcü Çoşkun"un dişi şubesiydi mübarek.

Neydi bu Cenk'in başına gelenler?! Nasıl dayanacaktı bu kıza?!

Aman allah, Handan nişan gecesinde böyle davranırsa, evlendiklerinde kimbilir daha neler yapacaktı. Başısı yanmıştı oğlanın. Valla çekeceği vardı.

İş bittikten sonra, Handan, kabarık rüküş tuvaletinin eteğini toplayıp, istemeye istemeye odasına gittikten sonra, Cenk başını yakan büyükbabasına, anasına ve Asım'a içinden bastı kalayı!

Henüz üniversiteyi bitirmek üzere olan genç bir adamı zorla nişanlamışlardı. Hem de istemediği bir kızla. Alacakları olsundu.

Karşı gelemediği için, parasal güçsüzlüğüne, hayat şartlarına da küfür etti. Her şeye rağmen, paçasını bu işten kurtaramadığı için, kendine de sinir oldu. İki eli da-ima anasıyla, büyükbabanın yakasında olacaktı.

Tabii onlardan kendi yakasını kurtarabilirse...

- 9 -

*E*vlendikleri zaman marangoz atölyesi olan babasının yanında çalışan Cahide'nin kocası Halit, geçen yılların içinde işini ilerletmiş, babadan kalma marangoz atölyesinin yanına, önce ufak çapta bir mobilyacı dükkanı açmıştı.

Sonra, o dükkanın bir büyüğünü de bir üst caddede açtıktan sonra, bu kez çok daha lüksünü Kadıköy Bağdat Caddesi'nde hizmete sunmuştu!

Son aylardaysa, dördüncü mağazasının İstanbul yakasındaki açılışını yapmıştı, hani Cenk'in şu pısırik dediği Halit eniştesi ...

Cenk eniştesini tanıdığı günden beri ona pısırik derdi ama enişte de maaşallah ne pısıriktı ya! Keşke herkes onun kadar pısırik olabilseydi. Keşke Cenk'in eline onun kazancının onda biri geçseydi.

Cahide'nin sıkıntılı günleri geride kalmış, bir eli yağda, bir eli balda yaşamaya başlamıştı. İstanbul boğazını gören tepelerdeki villalardan birini almıştı Halit.

İki de oğlu olmuştu Cahide'nin. İster inanın ister inanmayın ama bu ikizlerin adını da büyükbaba koymuştu. Babaannenin babasının adı olan Bekir efendinin ve büyükbabanın genç yaşta ölen ağabeyi Hayri beyin adları, Cahide ile Halit'in ikizlerinin adı olmuştu.

Cahide ve kocası Halit dert etmemişlerdi bunu. Varsın adam istediği adı koysundu. N'apsın adamcağız, evlendirmeye ve ad koymaya pek meraklıydı. Şu ölümlü dünyada herkesin bir merakı vardı, onunki de buydu işte.

Zaten Cahide ile kocası ikizlerine ayrıca kendi beğendikleri adları da koymuşlar, böylece ikizlerin adları Bekir Can ve Hayri Cem olmuştu.

Cahide'nin yaşamı renklenmiş, zenginliği yaşamına yansımaya başlamıştı. Şoförlü arabası bile vardı. Kısacası Cahide genç yaşında imrenilecek bir hayata kavuşmuştu.

Annesini sık sık arar, şoförünü Şişli'deki eve yollayıp Cevriye'yi kendi evine aldırırdı. Asım'la annesini yatıya davet eder, büyükbaba ile babaanneyi de uzun süreli misafir ederdi üç katlı, çok odalı villasında. Koca ev hep sine yeter de artardı bile.

Cahide'nin cephesinde her şey yolunda gidiyordu

ama Cenk için aynı şey söylenemezdi. İnsan aynı anadan doğmuş olsa da, aynı şansa sahip olamıyordu.

Dünya, kimilerine hay hay, kimilerine vay vay olarak eksenî etrafında dönmesini sürdürüyordu.

Cenk'in durumu tam "vay vay"dı! Zira, Handan hamile kalmıştı ve henüz evli bile değildiler.

Eeee, unuttur musun condomunu takmayı!! Şimdi kolayla ayıkla bakalım pirincin taşını.

Allahtan kızın karnı da henüz belli değildi ama bir süre sonra şişmeye başlayacaktı. Zaten kız baston gibi inceydi, hani neredeyse zeytin çekirdeği yutsa karnı şişecekti.

Daha anasına falan bu meseleyi açmamıştı Cenk. Nasıl edip, nereden başlayıp lafa gireceğini bilemiyordu. Henüz üniversite bitmek üzereydi, sırada askerlik vardı. Sonra işi yoktu-gücü yoktu ama çocuk yoldaydı! Durumlar tam kel başa şimşir tarak misaliydi!

Cenk'in aksine, Handan'ın telaşlandığı, paniklediği falan yoktu. Cenk'le bu konuyu ilk kez konuştuklarında, Cenk çok sinirlenmiş, Handan da:

"Dert etme sevgilim, daha iyi ya. Bekleyeceğimize, hemencecik evleniriz olur biter. Ben de annen gibi, Cahide gibi genç yaşta evlenir, anne olurum, fena mı ?" dediğinde Cenk patlamak üzereydi.

Durumu ilk olarak Cevriye öğrendi. Cenk bir gün, cesaretini toplayıp, durumu açıklamıştı anasına. Cevriye kızıp, ayılıp bayılacağına, bu duruma pek sevinmişti. Haydaaaa!

Bu ne sinir durumdu.

Cevriye'nin bu haberi hemen Asım'a anlattığı belliydi ki, kıl Asım kızına eskisinden daha şefkatli davranmaya başlamış, Cenk'i de yere göğe koyamaz olmuştu.

Cenk Asım'a sinirlenip, kıl oldukça, o daha çok üstüne düşüyordu Cenk'in. Bu tek taraflı ilgi ve sevgi gösterisi de Cenk'i çileden çıkarıyordu.

O kendini baba olmaya hazır hissetmiyordu. Ayrıca baba olmak için yaşını da uygun görmüyordu. Görmüyordu da, görse n'olur, görmese n'olurdu. Çocuk yoldaydı. Resmen geliyordu.

Kısacası, Cenk'den başka ailedeki herkes; daha şimdiden doğmayan bebeğe öte-beri dikmeye, örmeye, almaya başlamıştı. Handan'ı sevmeyen Cahide bile, daha doğmasına çok vakit olan bebeğe bir çok hediye almıştı.

Yani tüm aile fertleri, çaya varmadan, paça sıvamaya başlamışlardı bile.

Hele büyükbaba.... Büyük-büyükbaba olacağı için pek memnundu.

Allah izin verirse, torununun çocuğunu kucağına alacağı günü iple çekiyordu.

Arada nikah yok, olur mu böyle rezalet falan diye düşünen hiçbir allahın kulu yoktu ailede. Herkes nikahı unutmuş, hamile olan Handan'ı el üstünde taşımayı sürdürüyordu.

Ailede herkes; dede, babaanne, hala, büyük-büyükbaba, büyük-büyük babaanne olacağı günün hayali içindeydi.

Cenk ise, baba olma konusunda ailedeki havaya giremeyen tek kişiydi.

Onun akli fikri üniversiteden mezun olmak, askere bir an önce gitmek, dönünce, tabii bulabilirse adam gibi bir işe girmekteydi.

Ancak bütün bunlardan sonra evlenmeye ve de birkaç yıl sonra bebek işini düşünmeye sıra gelirdi ama artık geçmiş olsundu!

Cenk'in düşündeki sıra tersten çalıştı ve kısa zamanda Cenk dolaylı yoldan üvey kardeşi var saydığı Handan'la evlendi.

Evlendikten bir süre sonra da çocuğu doğdu. Bir kız olmuştu. Oysa yıllar önce Cevriye, oğlu için erkek adamın erkek çocuğu olur diye hayaller kurmuştu da, evdeki hesaplar ne yazık ki yine çarşıya uymamıştı.

Tanrı, Cahide'ye iki erkek çocuk, Cenk'e de bir kız çocuk vermişti.

Aslında, Cahide'nin de, Cenk'in de ne cins çocuklara sahip olacakları umurlarında bile değildi. Onlar için çocuğun cinsi değil, sağlıklı olması önemliydi.

Ama Cevriye öyle mi ya? Cenk'in erkek çocuğu olacağını hayallerini kurardı. Hem de bir değil iki erkek çocuk! Genç yaşta gözü arkada kalarak ölen aslan kocası Cemal'in ruhunun, ancak erkek torunlarla huzura kavuşacağına inanırdı.

Ama öyle olmadı. Tanrı, Cevriye gibi düşünmüyordu. Oğlan çocukları, hem de ikiz olarak Cahide'ye, kız çocuğunu da Cenk'e uygun görmüştü.

Cevriye, Tanrı'nın bu çocuk dağıtımından pek hoşnut kalmamıştı!

Neyse, bu kız bebekten sonra, artık Cenk nasıl olsa bir oğlan çocuk yapardı!

Handan'la Cenk'in nikah masrafların bir kısmını kıl Asım, bir kısmını da büyükbaba üstlenmişti. Hatta, Cahide Handan'dan hoşlanmasa bile, nikah davetiyelerini bastırıp, Cenk'in damatlığını almıştı.

Ne de olsa Cenk onun ağabeyiydi. Yemekte tuzu olsun istemişti.

Nikahtan birkaç ay sonra Cenk, üniversiteyi bitirip, arkasından da hemen askere gitti.

Büyükbaba nikah öncesi, Cenk'lerin yıllarca oturduğu evi satmış, az buçuk bir para elde etmişti. Bir de Ümraniye'de arsası vardı. Onu da satıp, diğerinin üzerine ekleyip, Cenk'e Kadıköy'de küçük bir daire aldı.

Ayrıca, Cahide'yle aralarında sır kalmak üzere, ondan da bir miktar para aldı. Cenk'in ev eşyaları için... Erkek tarafıydılar, biricik torununun eksikliği-gediği olmamalıydı. Aldığı para borçtu, nasılsa sonra ödeyecekti Cahide'ye.

Ama Cahide bu parayı borç olarak değil, kendi isteğiyle verdiğini söylemişti büyükbabaya. Geri almayacaktı o parayı ama bunu Cenk'e söylemeyeceklerdi. Öyle anlaşmışlardı.

Cenk, evlendikten hemen sonra askere gidip, o işi aradan çıkarmanın doğru olacağını düşünmüştü..

Bu arada bebeği doğmuş, adını Cenk'in koymasına fırsat verilmeden ve Handan'ın da fikri sorulmadan, aile büyükleri göstermelik olarak toplanmış, sonunda yine son kararı malum büyükbaba vermişti.

Bebeğin kulağına ezan okuyup, üç kez "Hayriye" diye fısıldamıştı.

Bu filmi Cenk daha önce görmüştü! Ailesinin içinde

neredeyse her şey yılların içinde durup durup tekrarlanıyordu. Bu durum Cenk'i yine sinir etti ama hem kel, hem foduldu. Eli büyükbabaya mahkumdu, çünkü Cenk'e ve üç kişilik ailesine bakan hâlâ oydu.

Sinirini içine gömdü, ses etmedi, hiç hoşlanmadığı halde büyükbabanın anasının adı olan Hayriye, Cenk'in yeni doğan bebeğinin adı oldu. Hayriye Cengaver!

Kendi ad-soyadından sonra, yine çok tatsız bir ad-soyad durumu daha Cenk'in hayatındaki yerini almıştı.

Ama, Cenk kızını kendi istediği bir adla çağırmaya başladı. Büyükbabanın yanında kızına Hayriye derdi, onun olmadığı zamanlarda da kendi koyduğu isim olan Eser'i kullanırdı.

Zaten zamanla da Eser adına alışmıştı büyükbaba.

Handan da sevmişti bu adı. Bebek ikisinin eseriymiş. İkisi yapmışlardı bu aşk bebeğini. Handan'ın bu "aşk bebeği" benzetmesi Cenk'in sinirine dokunuyordu. Ne aşktı ama!!!

Neyse... Cenk kızının nüfus kaydını Hayriye Eser olarak yaptırdı. Hayriye Eser Cengaver!

Yahu şu Cengaver soyadı hiçbir adın yanına yakışmayan bir soyaddı. Uysa da koymuşlar, uymasa da koymuşlardı işte!

Asıl mahkeme kararıyla soyadını değiştirmek isterdi ama o zaman allah vermesin büyükbaba onun herhalde kellesini uçururdu. Çünkü büyükbaba soyadı ile pek gurur duyardı.

Evlendikten kısa bir süre sonra Cenk askerdeyken, Handan doğum yapınca, Cenk de askerden doğum için izin alıp, İstanbul'a gelmişti.

Ve nihayet Cenk'in, sınır boylarında nöbet tuttuğu o zorlu günler sona ermiş, tezkereyi alıp evine dönmüştü.

Handan'sa, kocasının askerden dönüşünde otoriteyi ele alıvermişti. Cenk'e bir komutan edasıyla emirler veriyor, Cenk karısının bu davranışları altında kendini ezilmiş hissediyordu. Böyle hissederken de sinirlenmeyi sürdürüyordu. Askerde aldığı emirler bile onu bu denli ezmemişti.

Nedense bazı kadınlar, evlenene kadar karşısındaki erkeğe yumuşak başlı davranıyor, kendini o erkeğe uyumlu, etliye-sütlüye dokunmazmış gibi tanıtıyor, erkek de karşısındaki kadının öyle olduğuna inanıyordu.

Tabii ki her kadın böyle değildi ama Handan gibi olanlar da vardı.

Adamı elde edip, nikahı basar basmaz hooop evin hem iç işleri bakanı, hem başbakanı, hem de cumhurbaşkanı, hatta hem savcı, hem de yargıç oluveriyorlardı.

Handan, askerden dönüp, henüz iş bulamamış olan kocası Cenk'in başının etini yiyordu "işe gir" diye!.. E-Cenk de, her allahın günü babasının hayrına gezmüyordu yani o iş yeri senin, bu iş yeri benim! Sanki her çeşit iş, her iş isteyen için hazır bekliyordu da, Cenk işe girmiyor, kendi keyfinden ortalıkta geziniyordu!

İşsizlik canına tak etmişti zaten. Gazetelerin iş arıyor köşelerine bak, oraya git, buraya git, konuş, görüş, sonra da kışına baka baka, dolaşmaktan tabanların şişmiş, yorgun argın, mutsuz, umutsuz ve de sinirli bir halde evine dön ve de bu kez karı dırdırıyla karşılaş!

Zavallı işsiz vatandaş Cenk Cengaver!

Sen daha küçük bir çocukken anan senin için ne

hayaller kurmuş, seni neler için doğurmuştu! Hatta emindi senin büyük adam olacağından. Ama ne yazık ki hayaller ille de gerçek olmuyordu.

İnsanlar bazen, hayallerin yıkıntıları altında kalıyor, çöken bu yıkıntıları kaldırmak ya çok zaman alıyor, ya da bazı insanlar bu göçük altında yok olup gidiyordu.

Cenk, koca adam olup evlenmiş, üniversite bitirmiş, baba olmuş, askere gidip gelmiş, ama hâlâ bir iş bulamamıştı.

Hâlâ büyükbabadan ve hem de üvey babası, aynı zamanda da kayınpederi olan kıl Asım'dan maddi yardım alıyor olması Cenk'i resmen bunalıma itiyordu.

Kıl Asım'dan bire bir para almıyordu elbette. Asım'ın kızına verdiği para ve Cevriye'nin zaman zaman kendi harçlığından oğluna verdiği paralarla büyükbabanın takviyesiyle yaşamlarını sürdürmeye uğraşıyorlardı.

Valla işi olmadan evlenmeyi, çoluk-çocuğa karışmayı Cenk istememişti ki. Herşey onun isteği dışında gerçekleşmiş, korktuğu başına gelmiş, sonunda işi olmayan bir koca ve baba olmanın sıkıntısını yaşıyordu.

İşsizlik bunalımı, parasızlık, karı dırdırı derken Cenk'in erkekliği de genç yaşında sanki kış uykusuna yatmıştı.

İçinden ne Handan'a dokunmak geçiyor, ne de aklına karısıyla yatmak geliyordu. Hatta, değişik yerlerde görüp beğendiği ve sık sık aklına getirdiği kadınlar bile Cenk'in aklından uçup gitmişti.

Delikanlılığından kalma alışkanlıkla başvurduğu ve yapmaktan hoşlandığı mastürbasyon bile, artık değil aklına gelmek, sinirine bile dokunur olmuştu.

Cenk'in seks yapmaktan kaçan davranışları Handan'ı çıldırtıyordu.

İş konusunda kocasının başının etini yediği yetmezmiş gibi, seks konusunda da çeşitli senaryolar yazarak Cenk'i sinir ediyordu.

Handan'a göre, Cenk'in bir kadınla ilişkisi vardı, onun için kendisiyle yatmıyordu. Sabahları iş arama bahanesiyle evden çıkıp, dosdoğru "o kadın" a gidiyor, gül gibi karısını aldatıyordu.

Akşama kadar da "o kadın"la yattığı için, akşamları yorgun bir şekilde eve dönüyor ve Handan'la da sevişecek hali kalmıyordu!

Ah be kadın! Tam adamını buldun! Sen aslında daha eski yıllarda yaşayıp, Yeşilçam filmlerine senaryo yazmalıydın. Bu kafayla iyi hikayeler uydururdun valla!

Oysa zavallı Cenk'in içinde yatmak arzusunun bir damlası bile yoktu. İlk condom aldığı günden beri almaya devam ettiği condomlar, son zamanlarda kullanılmaktan dolayı hayli birikmişti. Olsun, fazla mal göz çıkarmazdı. Saklardı malları, nasılsa gelirdi kullanma zamanları!!!

Oysa evlenmeden önce, üniversitedeki kızlarla beraber olduğunda, mutluluk hapı "Viagra" almış gibi gezinirdi Cenk. Her zaman hazır ve de nazır olurdu.

Aslında cinsel yönden uyarıcı, takviye edici mutluluk haplarına hiç gerek yoktu. İnsanın ağrılarını dindiren, insanı gevşeten "Endorfin" salgısı, vücudun ürettiği en tabii mutluluk hapıydı. Üstelik bedavaydı.

Ayrıca, kadının vajinal akıntısının içindeki "trimetilin" kokusu ile erkeklerin terlerinde bulunan "andros-

tenol" kokusu da birbirleriyle buluşunca, arzular uyanıyor, heyecandan başlar dönüyor, böylece vücuttaki "Adrenalin" miktarı da çoğalıyordu.

Bu da kalp atışlarının artmasına, vücut ısısının yükselmesine neden oluyor, o zaman da insanlar sekse hazır hale geliyorlar, hatta biraz da vahşileşiyorlardı.

İşte o okul yıllarında Cenk, cinsel uyarılmaları en yüksek dozda yaşıyor, testisleri de bol bol erkeklik hormonu olan "testosteron" ürettiyordu.

Bu hızla da Cenk, fırsat yakaladıkça kızlar arası serbest turlara katılıp, ya da ele-sabuna kuvvet kendini tatmin ederken, o sıralar aşk moleküllerinin merkezi olan beyni de pek hızlı çalışıyor, cinsel istekleriyse bitmek bilmiyordu. Her ne kadar arzu ettiği gibi ilişkiler yaşayamamış olsa da, yine de hızı iyiydi Cenk'in.

Oysa şimdi içinde bulunduğu şartlar, yaşam biçimi Cenk'in adeta salgılarını kurutmuştu. Suyu çekilmiş nehir yatağına dönmüştü.

Handan'ın emirleri, istekleri, şüpheleri, vır vırları bitmek bilmiyordu.

İşsizlik, para sıkıntısı ve de geceleri habire ağlayıp, insanı doğru dürüst uyutmayan bir bebek de bu zor yaşamın tuzu biberiydi..

Cenk, kendilerini zar zor geçindirmeye uğraşırken, bir de bebek sahibi olmaları onu adeta boğuyordu.

Her şeyin bir zamanı olmalıydı. Eğlencenin, evliliğin, çocuk sahibi olmanın, her şeyin... Ama ailesi onu el birliği etmişçesine hiç düşünmediği bir yaşama itivermişti.

Üstelik, anne rolünü üstlenen Handan farkına var-

madan, genç bir eşten ziyade, yemek yapan, çamaşır yıkayıp, çocuk bakan, ev temizleyen bir anne haline gelivermişti.

Cenk, Handan'ın bu hallerine bakıp, anasının eski hallerini görür gibi oluyordu. Karısını anası gibi algılamaya başlamış olması da, Cenk'in kalan arzu ve isteklerini de silip, süpürüp, götürmüştü.

Şunun şurasında evleneli ne kadar olmuştu, ama beraberlikleri eskimiş, uzun yıllardır evli olan çiftlere benzemişlerdi. Heyecansız, renksiz, tek düze...

Yaşamlarındaki bu gerilim, ilişkilerini çekilmez hale getirmişti. Handan'ın neden benimle yatmıyorsun şeklindeki zorlamaları, aralarındaki seksi de mecburiyete dönüştürmüştü.

Handan, kocasının son zamanlarda ereksiyon olmayışını, Cenk'in kendini artık çekici bulmayışından kaynaklandığını ve onun için de kendisiyle yatmayı reddettiğini düşünüyordu.

Kısacası Cenk ne olduğunu anlayamadan, kendini hazırlıklı olmadığı ve bir türlü alışamadığı bir yaşamın içinde bulmuştu.

E-tabii ailesinin sayesinde!

Bazen aileler, kaş yapayım derken, göz çıkarıyorlardı. Sonra da olan, çocukların gelecekteki yaşamına oluyordu.

Cenk'in yaşamına olduğu gibi...

Öğrenim görmemiş enişte Halit, allahın yürü ya kulum demesiyle öyle bir yürüdü ki sormayın gitsin. İşlerini büyüttükçe büyüttü.

Üniversite mezunu Cenk ise nihayet bir bankada iş bulabilmişti.

Ne uzadı, ne kısaldı. Olduğu yerde saymaya devam etti.

Cenk, bir araba sahibi bile olamamıştı. Baştan beri sevmemeye inat ettiği eniştesi Halit, sahip olduğu arabalarından sıkıldığı için kullanmadığı birini kayınbiraderi Cenk'e verdi de, Cenk'in ancak bir arabası olabildi.

Seyahatlere falan gidebilmek mi?.. İlahi! Seyahatlere para mı yeterdi?! Neyse ki, Cahide üçüncü çocuğunu doğurduğunda Halit'in hediye ettiği Antalya'daki kocaman dubleks ev vardı da, oraya kalmaya giderlerdi.

Haa, bu arada Cahide'nin bir oğlu daha oldu. Büyükbaba dünyaya gelen bu bebeklerin varlığına sevinmekten çok, hani neredeyse, yine bir ad koyma fırsatı daha çıktı diye havalara uçuyordu.

Büyükbaba adeta aile içinde; yapılan evliliklerden ve de doğan çocuklara ad koymaktan sorumlu devlet bakanı gibiydi!

Cahide'nin üçüncü oğlunun kulağına da ezan okuyup, üç kez Fahri diye fısıldamıştı. Fahri, büyükbabanın büyükbabasının adıydı. Ayrıca pek severdi Fahri adını! Kulağa ne de hoş geliyordu:

Fah-ri!!!!. Fah-ri!!!!.

Tabii, Cahide büyükbabayla aynı şeyleri hissetmiyordu. Ama büyükbabaya "Hakikaten çok güzel isim büyükbabacığım." deyip kestirip attı ve oğluna hemencecik Can adını ilave etti. Zaten, bu devirde adların sonuna "Can" adını eklemek pek bi modaydı.

Herkes doğan çocuğunun adının sonuna uysa da, uymasa da, hemencecik bir "Can" adı ekleyiveriyordu.

Sonradan zengin olan Cahide, artık sosyeteye yeni "intisap" etmiş, yeni zengin bir sosyete "mensubu" olarak moda olan şeyleri takip etmeliydi. Böylece oğullarının adları Bekir Can, Hayri Cem, Fahri Can olmuştu. Cem adını kocası Halit istemişti. Yoksa ona da Hayri Can diyecekti Cahide.

Neyse canım, ha Can, ha Cem! Ne fark eder. Hepsi modaydı nasılsa!

Cenk'in kıl olduğu Asım bile parasal açıdan ilerlemiş, ailesinden kalma Şişli'deki eski daireyi ve Sarıyer'de yıllar önce alınan arsayı satıp, Etiler'de büyük bir daire almıştı. Hatta, bir süre sonra da, Ayvalık'ta bir de yazlık aldı kıl Asım. Eee, artık genel müdür olmuştu.

Arabayı da yeniledi. Zaten iş yerinden verilen bir de makam arabası vardı. Onun için yeni arabayı bir şoför tutup Cevriye'nin emrine vermişti. Karıcığı gezip, tozsundu.

Cenk'ler onların yazlığına da kalmaya gidiyorlardı. Asım kızını parasal açıdan desteklemeye devam ediyordu. Cenk'e para verse damadının gururu kırılırdı. Onun için kızına maddi destek çıkıyordu. Çünkü Cenk'in bankadan aldığı maaş yetersizdi.

Tabii Handan'a verilen bu para, evin geçimine ilave ediliyordu.

İyi oluyordu da, hep birilerinden yardım, destek falan alarak yaşamak Cenk'i sinir ediyordu. Dış ülkelerden ve dünya para fonundan para desteği alarak ekonomik açıklarını kapatmaya çalışan hükümete dönmüştü Cenk.

Yok Halit'in verdiği araba, yok onların yazlık evde tatil, yok anasının üçüncü kocasının yazlığında tatil, ondan gelen parasal yardım derken, Cenk neredeyse hâlâ babasından harçlık alarak yaşayan işe yaramaz, asalak çocuklar gibi hissediyordu kendini.

Zaten çocukluğundan başlayarak, taa evlenip de iş bulana kadar büyükbabadan yardım görmüş, ondan harçlık almıştı. Hâlâ da ondan takviye almaktaydı.

Ve her şeyle; hayatın ta kendisiyle adı gibi cenkleşerek yaşıyordu vatandaş Cenk Cengaver.

İnsanlara konan adların, insanların yaşam biçimini etkilediğini düşünmüştü küçükken. Adının ve soyadının, onu hayatla her zaman cenkleşerek yaşatacağı duygusu, küçükken Cenk'i hep huzursuz etmişti.

Cenk, tanıştığı insanların ad ve soyadlarını düşünür, oradan yola çıkarak, o kişinin gelecekteki yaşamında neler olacağını bulmaya çalışırdı.

Mesela sinema oyuncusu Perihan Savaş, soyadı gibi habire yaşamın kendine getirdikleriyle savaşırmaktaydı. İlk mutsuz evliliği, kendinden büyük evli aşkı, İbrahim Tatlıses'le yaşadığı şiddetle karışık aşk yılları, sonrasındaki üzüntüler, sinema oyuncusu Yılmaz Zafer'le evliliği, onun feci hastalığı, tedavisi, parasal sıkıntılar, onun ölümü, sonrasında gelen sıkıntılar... Hep bir "savaş" yaşamıştı Perihan Savaş, soyadı gibi...

Belgin Doruk, sanat yaşamı boyunca hep doruklarda dolaştı. Ayhan Işık, Yeşilçam'ın ışığı olarak yıllarca par-

ladı. İbrahim Tatlıses, tatlı sesiyle gönüllere taht kurdu. Sezen Aksu, besteleriyle müzik dünyasında sular gibi aktı. Hülya Koçyiğit, adını hiçbir dedikoduya karıştırmadan yiğitler gibi direnip, yılları devirdi.

Bu örnekleri daha da çoğaltmıştı Cenk.

TV'de bir haber dinlemişti. Trakya'da adı "Yıldırım spor" olan amatör bir futbol takımı, yağmurlu bir havada, şiddetli bastıran yağmura rağmen oyunlarına devam etmişler, "Yıldırım spor" oyuncularından biri, düşen yıldırım sonucu ölmüştü.

Adlar, insanların hayatında bir şekilde etkili oluyordu.

İnsanların yaşamında, anlamı güzel, kulağa hoş gelen, akılda kalan ad ve soyadların da başarı kazanmakta önemi çoktu. Şayet öyle olmasaydı, yerli-yabancı pek çok aktrist-aktör, ad ve soyadlarını değiştirirler miydi?

Adlarından memnun olsalardı, Cüneyt Arkın, Cüreklibatur soyadıyla kalır, Arkın soyadını almaz, Müjde Ar Suat Ebrem adıyla filmler çeker, Bumin Gaffar Çıtanak'da Fikret Hakan olmazdı.

Sonunda Cenk bir cengaver gibi hayatla cenkleşerek, yapamadığı, sahip olamadığı şeylere sinirlenerek yılları deviriyordu.

Daha gençti. Belki şanssızlık göstergesi diğer yöne dönüverirdi bir gün. Şansı açılırdı belki. Umuyordu hâlâ.

Ama yıllar geçiyordu. Yılların geçtiğini, kızının büyüdüğünü gördükçe daha iyi anlıyordu Cenk.

Saçlarında aklar başlamıştı son zamanlarda. Tepeindeki saçlarda da hafiften bir aralanma var gibiydi.

Ama daha gençti Cenk Cengaver.

Gözlerinin dış kenarlarındaki çizgilerle, alnındaki çizgiler daha bir belirginleşmeye başlamıştı. Göz altlarında belirmeye başlayan torbalar, yüzüne yaşından daha olgun bir hava veriyordu.

Ama henüz gençti Cenk Cengaver.

Belinin çevresi de eski yıllara göre azıcık daha kalınlaşmış gibiydi. Birazcık da midesi çıkmıştı. E-canım olurdu artık o kadar.

Çünkü henüz gençti Cenk Cengaver.

Hem bütün bunlar onun yaşlandığı anlamına gelmiyordu ki. O, upuzun boylu aslan gibi genç bir adamdı. Olgunlaşmaya başlamış genç bir adam. Hatta, kendini eski yıllardan daha yakışıklı buluyordu. Evet, bal gibi yakışıklıydı vatandaş Cengaver.

Handan'la arasındaki seks yaşamında, nişanlılık günlerinin hareketliliği iyice azalmış, kızının doğumuyla, o kalan heyecan da bitip gitmişti.

Cenk, Handan'a karşı çok fazla istekli değildi. Aslına bakılırsa, ikisi de birbirlerinin cinsel çekim alanlarından uzaklaşmışlardı. Hatta bir ara duraklama dönemine girmişti seks yaşamları. Son zamanlarda ara sıra da olsa yeniden yatmaya başlamıştı Cenk karısıyla.

Cinsel arzu her zaman aşk ve sevgi göstergesi değil. Yani bir erkek bir kadınla yattığında, erkek ille de ona aşık, onu seviyor anlamına gelmez. "Erkeğim benimle yatıyor ya, belli ki bana aşık, nasıl olsa benden başkasıyla beraber olmaz." diye düşünenler yanılıyor olabilirler.

Ya da erkek sertleşemiyorsa, bu onun karşısındaki kadını istemediği anlamına gelmez. Çünkü erkeğin ereksiyon sorunu varsa, bu durum onun o anki "ruh halinin" sevişmeye uygun olamayışından da kaynaklanabilir. Çünkü beyni etkileyen şeyler, bazen cinsel yaşamı da etkiler.

Cenk'in aklının büyük bir bölümü de iş konusuna takılıydı. Bir türlü arzuladığı hedefi yakalayamamış olmak, onu cinselliği düşünmekten uzaklaştırıyordu.

Tabii birbirlerini seven çiftlerin seksi genelde doyumsuz olur ama bu ille her zaman böyle olacak anlamına da gelmez.

Bu durum kadınlar için de geçerlidir. Kadın, beraber olduğu ya da evli olduğu erkeği sevmediği halde cinsel birlikteliğini; çeşitli baskılar, mecburiyetler, korkular, maddi çıkarlar, hatta fiziksel gereksinim sonucu sürdürebilir.

Ya da tam tersi olarak, iki tarafın rahatsızlıkları, huzursuzlukları, başarısızlıkları kadında cinsel isteksizlik doğurabilir. Bu iki taraf için de geçerli olabilen isteksizlik, bir süre sonra yok olup, her şey normale dönebilir.

Kısacası, şu "seks denen tatlı baş belası", kadını da erkeği de değişik davranışlar içine itip, şekilden şekile sokabilir.

İşte bir zaman sonra, Cenk'in cinsel istek grafiğinde yeniden bir yükselme başlamıştı. Hatta yapmaktan hoşlanıp da ara verdiği mastürbasyona bile yeniden başlamıştı. Etraftaki bakımlı kadınlara yeniden gözü kayıyordu. Yahu şu Handan da kendine şöyle bakmıyordu ki.

Zaten evlenmeden önce de, zevkli giyinen, kendine

yakışanı bilen bir kız değildi. Evlendikten sonra, kendini daha da salmıştı. Handan'ın bu huyuna da sinir olurdu Cenk.

Oysa Cenk, çocuğu olsa da kendine bakan, kendiyle ilgilenen bir karısı olsun isterdi. Etrafta ne çocuklu kadınlar vardı öyle fıstık gibi.

Hepsini allah sahibine bağışlasındı ama biraz da Cenk'e versindi.

Verseydi fena mı olurdu yani!

Düşüncesi bile Cenk'i canlandırıyordu. Handan'la yatarken, o fıstıkları aklına getiriyor, öyle orgazm oluyordu.

Handan doğurmuş olmasına rağmen, hâlâ sıskaydı. Sinir olurdu Cenk. Şöyle tuttu mu eline bir şeyler gelsin severdi. Belki eskiye göre bir iki kilo kadar almıştı Handan ama hâlâ çok zayıftı.

Bir de Handan her zaman seksin Cenk tarafından başlatılmasını beklerdi. Handan arzudan geberse de, Cenk'e seks sinyalleri vermez, hep ondan sinyal beklerdi.

Oysa Cenk, karşısındaki kadının içinde kabaran arzuyu erkeğine belli etmesini, bazen ilk başlangıcı onun yapmasını isterdi ama Handan bunu asla yapmazdı.

Ya evlenmeden önceki Handan? Zorla kendini Cenk'e yaptırtmamış mıydı? Cenk'i azgın tavırlarıyla devirip, neredeyse Cenk'in ırzına kaç kereler o geçmemiş miydi? Evlendikten sonra, bu istekli hallerini neden artık Cenk'e göstermiyordu, anlayamıyordu Cenk

En başından beri aralarında şöyle güvenli, saygılı, içten bir ilişki bir türlü başlayamamıştı. Saygı ve sevgi

dolu bir beraberliği yakalayamadıkları için de, evlilikleri kısa sürede iflas etmişti.

Bir hafta sonu, erkenden uyandı Cenk. Tatil günleri geç kalkardı ama o sabah zınc diye uyanıvermişti. Handan fosur fosur uyuyordu.

Hayriye Eser'den de ses soluk çıkmadığına göre, o da odasında mışıl mışıl uyuyordu demek ki.

Cenk, biraz sağa döndü olmadı, biraz sola döndü uyuyamadı. Derken düşünceler cirit atmaya başladı kafasında. Onu düşündü, bunu düşündü, taksitleri, kredi kartı ekstrelerini düşündü. Sinir oldu.

Daha çok uykusu kaçtı.

Bu düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. Attı da. Organının harekete geçtiğini hissedince Handan'a şöyle arkadan sarılıp, işi bitirmeyi düşündü ama vazgeçti.

Ve kafasında birden bir ampul çaktı, hani karikatürlerde aklına aniden harika bir fikir gelmiş olan tiplerin düşünce baloncuğunun içine karikatürist tarafından parlak fikir anlamına bir ampul çizilir ya işte öyle oldu. Cenk'in kafasında bir ampul çaktı.

Maksat değişiklik ve heyecan değil miydi? O gün para karşılığı bir kadınla yatmaya karar verdi.

Taa delikanlılık yıllarındaki o başarısız günün acısını çıkaracaktı.

Bi güzel becerecekti bu kez genel evdeki bir kadını. Bu düşünce onu heyecanlandırdı.

Yıllardır evli bir erkek olarak, nasılsa bedava seks yapıyordu. Canı, birdenbire, paralı bir heyecan istedi. Heyecanlı bir zafer yaşamak istiyordu Cenk Cengaver.

Usulca yataktan çıktı. Banyoya gitti. Yıkandı, traş oldu. Handan ve Eser hâlâ uyanmadılar. Ve çıktı Cenk kendi evinden, usulca, bir hırsız gibi...

Erkenden genelev sokağına gitmek, orada ilk olmak, kadınlar kirlenmeden, kullanılmadan, birini seçip yıllar öncenin acısını çıkarmak istiyordu.

Öyle yaptı da. Genelevlerin bulunduğu sokak, yeni bir sabaha henüz merhaba diyordu. Tek tük dolaşan adamlar vardı sokakta.

Delikanlılık günlerinde, mahalle arkadaşları ve mahalleden bazı abilerle geldiği genelevdeki ilk acemilik gününü düşündü. Evlerin önü tıklım tıklım doluydu o gün. Ama bu gün saat çok daha erkendi ve etraf tenhaydı.

Evlerin demir parmaklıklı pencerelerinden içeri baka baka sokağı taradı. Evlerden birinde gördüğü bir kız, onu olduğu yere mıhladı. Ama bu seferki donup kalışı eskisinden farklıydı.

Geniş bir kanepede bir başına oturan, sessiz sessiz çayını içen bir kızdı Cenk'i o evin kapısına mıhlayan. Ufak, tefek, neredeyse ruh gibi saydam yüzlü, boncuk gözlü, solgun benizli, boyasız ve hayli açık kumral saçlı bir kız...

Buralarda yeni miydi neydi? Sakin, hatta zarif tavırlarıyla oralarda çalışan diğer kaşarlaşmış kadınlardan hemen ayrılıyordu.

Üzerinde uçuk pembe renkli bir kimono vardı. Dolgu topuklu terlik pabuçlarının içindeki ayakları çıplaktı. El ve ayak parmakları ojesiz ama muntazam ve bakımlıydı. Ne işi vardı bu kızın böyle bir evde?

Ona hem çok acıdı, hem de onu çok istedi Cenk.

Keşke güzel, temiz bir evde birlikte olabilselerdi... Bir süre sonra kararsızlığını yendi ve içeri girdi.

Evin mamasına, o kızı istediğini söyledi. Henüz sabah çaylarını içen kadınlar, gülüşerek:

"Ne o kocacım, rüyada benimkini mi gördün de bu kadar erkenden düştün buraya?" gibi laflar attılar Cenk'e.

Cenk bu kadınlara cevap vermeden, solgun yüzlü kıza "günaydın" diyerek, birlikte kızın odasına yürüdüler.

Odaya girerken, yıllar önceki dar perdesi bir türlü tam olarak kapanmayan o genelev odası aklına geldi. Çok tatsız, zevksiz bir odaydı.

Oysa bu kızın odası pırıl pırıldı. Duvarlar uçuk pembe kendinden desenli duvar kağıdıyla kaplıydı. Pembe-beyaz desenli yatak çarşafı vardı. Perdeler pembe çiçekliydi ve pembe tül perdelerle zenginleştirilmişti.

Odada beyaz bir dolap, üzeri aynalı beyaz bir şifonyer ile perdenin kumaşından iki iskemle, bir sehpa ve sehpanın üzerinde küçük bir TV duruyordu. Duvarda, çerçevelenmiş birkaç çiçek resmi asılıydı.

Yerde de desensiz pembe bir halı seriliydi.

Cenk şaşırmış, biraz da sevinmişti. Delikanlılığında ilk tecrübesini işte böyle bir odada yaşayacağını hayal etmişti.

Kız da öyle... İlk ilişkisini böyle bir kızla yaşamak isterdi.

Yoksa şansı mı dönüyordu ne? Kızla tam özlediği gibi harika dakikalar yaşadı Cenk.

Adı Tutku'ydu kızın. Bir pezevenkle bir fahişenin çocuğu olarak dünyaya gelmişti.

Karı parası yiyen aylak içkici bir adam olan babası karısını satar, annesi de sokaklarda gece yarılarında kadar çalıştığı için, küçük kız evde yalnız kalır, elindeki kuru ekmeği geveleyerek sokaklarda yalnız ayak, başı kabak dolaşırdı. Sık sık da sarhoş babasından yerli yersiz dayak yedi.

Bir gün, çocuğa acıyan komşuların polise şikayeti ile küçük kız o ahır gibi evden, fahişe ana ile, pezevenk babanın elinden alınarak yetiştirme yurduna yerleştirilmişti.

Sonra bir kadın ona sahip çıkarak evine götürmüş, orada da kadının kocası tarafından on iki yaşındayken işgal edilmiş, ilk okul bittikten bir süre sonra kızcağız o evden kaçmıştı.

Polis kızı bulup eve getirdiğinde "Neden kaçtın?" diye kendini azarlayan analığına, kadının kocası tarafından işgal edildiğini itiraf etmek zorunda kalmıştı.

Bunun üzerine evde kıyamet kopmuş, kız da o evde kalmaya daha fazla dayanamayıp, bir süre sonra yine evden kaçıp, bu kez pazara gidip gelirken tanıştığı, üst mahalleden bir ablanın evine sığınmıştı.

O kadın da bir süre sonra n'apmıştı dersiniz? Kızı çalıştırıp, kazandığı paraları elinden almıştı. Zavallı kızcağız, oradan da ayrılıp, Yüksek Kaldırım'daki bu evin sahibiyle tanışmış, kadın kızı sevmiş, beğenmiş, hikayesini dinleyince acımış, sonra da evine almıştı.

Bu güzel kız iyi para getirirdi. Onun için ona genelevin en güzel ve büyük odasını verdi. Kıza bir de takma

ad bulmalıydı. Sonunda kızı "Tutku" diye çağırmaya karar verdi.

Gideceği yeri olmadığına göre de devamlı bu evde kalabilirdi Tutku. Para biriktirip, bir ev almak en büyük arzusuydu. Pezevengi yoktu. Çalıştığı evin, piyasada pek tanınmış olan sahibinin himayesindeydi. Halinden çok fazla şikayetçi sayılmazdı Tutku. En azından eski yaşamlarından daha iyiydi bu evdeki yaşamı.

İşte böyleydi Tutku'nun hikayesi. Cenk anlatmasını istediği için anlatmıştı kız bütün bunları.

Haa, kızın asıl adı, Nuriye Tezverdi idi. Ve hakikaten kızcağızın nur gibi bir yüzü vardı ve çok küçük bir kızken tez vakitte kızlığını vermiş, vermeye de devam ediyordu. İşte o da adının ve soyadının kötü etkisini yaşamıştı.

Cenk kızdan çok hoşlanmış, üç vizite parası ödemiş, ikisinde iki kez sevişmişler, üçüncüsünde de sohbet etmişlerdi.

Cenk, Didem'le beraber olduğu süre içinde hiçbir şeye sinirlenmediğini fark etmişti.

Enteresan!

Cenk hoşlanmıştı kızdan. Kız da ondan...

Haydaaa!!!

Yılların içinde, hiç hoşlanmadığı yengesi Handan'la samimiyeti ilerletmişti Cahide. Artık gelin-görümce pek sıkı-fıkıydılar.

Hani seçim öncesi turlarda birbirlerine demediğini bırakmayan ama seçim sonrasında koalisyon mecburiyetinden dolayı dost görünüm sergileyenler misali adeta dost-düşman çatlatıyorlardı.

Maddi durumu çok çok iyi olan Cahide, gelini olan Handan'a hediyeler alıyor, Cahide'nin şoförlü arabasıyla, mağaza, restoran, bar, kafe, sinema allah ne verdiyse gezip duruyorlardı.

Halit karısının gezmelerine karışmazdı. Zaten işleri öyle yoğunlu ki, mağazaları ve fabrikası arasında mekik dokuyarak yorgun argın bir şekilde eve geç dönüyor, gezecek hali kalmıyordu.

Ancak Pazar günleri çoluk çocuk büyük otellerdeki brunch'lara giderlerdi. Ya da çocukları Tatilya'ya götürürdü Halit.

Cenk de karışmazdı Handan'ın gezmelerine. Nasıl olsa, kardeşiyle, kardeşinin arabasıyla geziyorlardı. Cahide'yle Handan, çoğu zaman çocukları da alırlardı yanlarına. Almadıkları zamanlarda da onlara Cahide'nin evindeki dadılar bakıyordu. Üstelik gittikleri her yerde paraları da daima Cahide ödüyordu.

Yoksa Cenk, Handan'ın bu tempoda gezip, eğlenmesine para yetiştiremezdi. Hem Handan böylece oyalanıyor, Cenk'e daha az dır dır ediyordu.

Cevriye, genç yaşına rağmen, yaşadığı acılar, ayrılıklar, sıkıntılardan sonra, yeniden mutluluğu ve huzuru bulmuştu. Parasal darlıktan, nihayet feraha çıkabilmiş, onu el üstünde taşıyan bir kocaya kavuşmuştu.

"Allahın hakkı üçtür" deyişinin doğruluğuna da artık iyice inanmıştı. Çünkü üçüncü evliliğinde, özlediği şeylere kavuşmuştu.

Kocası gözünün içine bakıyordu. Sık sık sevişiyordu Asım Cevriye'yle. Hafta yedi gün, Asım neredeyse yedi gece yokluyordu karısının nabzını. Cevriye'de pek çok kadının yaptığı gibi "hayır" demez, hemencecik yapıştırıverirdi bedenini Asım'a.

Hafta sonları da genellikle dışarıda yemek yerlerdi. Ya da sinemaya götürürdü karısını. Ya da genç aşıklar gibi evde el ele oturarak film seyredерlerdi.

Ama başkasıyla da evli olsa, rahmetli kocası Cemal'i dualarından hiç eksik etmezdi Cevriye. Nur içinde yatıydı. İlk erkeğini, biricik oğlunun babasını unutmamasına imkan var mıydı?

Bir de asla unutmadığı ve daima arayıp, sorduğu eski kayınpederine saygıda kusur etmezdi. Artık geniş bir evde oturdukları için, onları da sık sık yatıya davet ederdi Cevriye.

Ayvalık'taki eve de götürmüştü büyükbaba ile baba-anneyi.

Adamın oğlu ölüp gitmiş olmasına rağmen, her konuda az mı iyiliğini görmüşlerdi hacı beyin. Hâlâ da Cenk'e destek çıkıyorduz adamcağız.

Allah razı olsun.

Asım'ın işinde üst mevkilere yükselip, Etiler'deki evden başka Ayvalık'ta da deniz gören iki katlı bir ev aldıktan sonra, Cevriye'nin keyfine diyecek yoktu. Ay ne iyi etmişti de Cevriye'yi, şu Asım'a vermişti büyükbaba. Valla allah razı olsun.

Çoluk-çocuk tatil geçirmeye gelmemişse, Ayvalık' ta ki evin bahçesinde, mehtaplı gecelerde mum ışığında romantik yemekler yedikten sonra çıkıp el ele yürüyüşler yaparlardı, daha sonra da eve gelip sevişirlerdi.

Kısacası romantizmde ve cinsellikte, çocuklarından çok daha aktif durumdaydılar. Ne Cenk'in, ne Handan'ın, ne de Cahide'nin cinsel yaşamları, annelerinin babalarının cinsel yaşamı kadar renkli, ne de onların yaşamları kadar romantikti.

Cevriye, kızının kocasının jet süratiyle yükselmesinden elbette memnundu. Cahide'den üç erkek torunu vardı. Hepsini tabii çok seviyordu ama onun en büyük üzüntüsü, oğlu Cenk'in bir erkek çocuğa sahip olamamasıydı. Kafayı yıllardır buna takmıştı. Cenk'in ille de bir oğul sahibi olması fikri Cevriye'de takıntı haline gelmişti.

Bu kez Cenk'in ikinci çocuğu erkek olur diye düşünmeye başladı. Ama Cenk ikinci bir çocuk istemiyordu ki. Hayat şartları zordu. Ev geçindirmek, çocuk büyütme zordu, okutmaksa felaketti. Eğitim sistemi git gide çıkmaza giriyordu.

Dünya açlık, susuzluk, 3. dünya savaşı gibi büyük tehditler altındaydı. Önce Irak, sonra Bosna, daha sonra da Kosova krizleri dünyayı üçüncü dünya savaşı tehlikesi eşiğine getirmişti. Hep eşikten dönmüştü ama milyonlarca çocuk ölmüş, öldürülmüştü.

Şimdi de Asya kıtası ateş topuna dönüşmekteydi.

Kimbilir oralarda da neler olacak, ne çok çocuk ölecek, sakatlanacak, ailesiz kalacaktı. Buna can dayanmazdı.

Düşüncesizce yapılan çocuklar açlık, susuzluk, savaş, şiddet ve her türlü tehlike altında büyümeye uğraşıyorlardı.

Ayrıca doğal afetlerle dünya perişan olurken, böyle bir dünyaya yeni bir çocuk getirmek, çocuklar adına haksızlık diye düşünüyordu Cenk.

Hem artık Türkiye’de doğan her çocuk 900 küsur milyon borçla dünyaya geliyordu. Dış borçlar 100 milyar doları çoktaaan aşmıştı bile. Toplanan vergiler, yapılan harcamaları karşılamıyordu. Bir türlü indirilemeyen enflasyon oranı, artan döviz kurları, üretimi daralan piyasa, çoğalan işsizlik...

Böyle bir ortamda, bu dünyaya çocuk getirmek olsa olsa sadece çılgınlık olabilirdi. Cenk de bu denli çılgın değildi.

Kendisi şu dünyaya gelmek istememişti. Onu anısıyla babası yaptığı gibi, kendisi de karısıyla birlikte Eser’i yapmışlardı.

Daha doğrusu Handan’ın resmen Cenk’in ırzına geçmesiyle olmuştu Eser!

Kendi isteği dışında doğmuş olsa da çok severdi kızını Cenk. Onun ne günahı vardı ki.

Hadi Eser doğmuştu ama bakalım bir başka masum bebek daha bu rezil dünyaya gelmek isteyecek miydi? Maalesef bunu bebek namzedine soramayacaklarına göre, o zaman bir çocuk yeterdi.

Zaten toplum çıldırmalardaydı. Güler yüzlü insanlar git gide azalmaktaydı. Sokaktaki insanların çoğu asık su-

rathıydı. Gergindi. Birine kalkıp da canım desen, canın çıksın diyecek kadar gerilmişti toplumu oluşturan insanlar.

Üstelik bu gerginlik, çocuklara da bulaşmıştı. Çocuk çeteleri soygunlar yapıyor, küçük küçük çocuklar, ya kendi yaşitlarını, ya da büyükleri akıl almaz sapık yöntemlerle öldürüyorlardı.

Ayrıca, bu gerginlik ve vahşet, okulların içine bile girmişti. Artık, çocuklar, öğrenciler, sinemalarda, TV'lerde izledikleri sapık filmlerin etkisi altında kalıp, bu filmlerde gördükleri vahşeti, şiddeti gerçeğe dönüştürmeye başlamışlardı.

Çocukların; eğitim alıp kendilerini geliştirecekleri okul sıralarında meydana gelen kutuplaşmalar, bölünmeler, öğrencileri kardeşken düşman yapmaya başlamış, gençlerin okul sıralarında sahip olacakları bilgi ve kültür birikimleriyle, Türkiye'yi yarınlara taşıması beklenirken, şiddetin, silahların okullara girmesi düşündürücü, hatta ürkütücü olmaya başlamıştı.

Kutlamalar, düğünler, eğlenceler, hatta askere gidişler bile silahların gölgesinde magandaca yapılmakta, silah sesleri, sevinç çığlıklarını bastırmakta, sadece güzelliklerin yer alması gereken "mutlu günlerde" kurşunlar vızıldamaktaydı artık.

Sokaklar güvenliğini yitirmişti. İyice pahalanan benzin yerine LPG ile çalışan taksiler, canlı birer bomba misali caddelerde, sokaklarda gezinmekteydi.

İnsanların sağlığını hiçe sayarak arabalara denetimsiz dolum yapan ve ruhsatsız çalışan pek çok firma da, mahalle aralarında yaşayan insanların, büyük patlama riski ile karşı karşıya kalmalarına neden oluyordu.

Dünyanın hali de pek iç açıcı değildi. Sel felaketleri, fırtınalar, tayfunlar, hortumlar, depremler, tsunamiler ve pek çok doğa olayı milyarlarca dünya insanını evsiz bırakmış, çevre felaketleri dünya devletlerine yüz milyarlarca dolara patlamıştı.

AİDS virüsü taşıyan kişilere her yıl artan sayıda yenileri ekleniyordu. Pahalı bir tedavi gerektiren bu ölümcül hastalık için ucuz tedavi yöntemleri bulunmazsa, 10 yıl içinde, AİDS'den ölen milyonlarca insana daha fazla milyonlar katılacaktı.

Dünyanın her yerinde silahlı çatışmalar artmakta, silahlar daha fazla öfke kusmaktaydı. Altmış yıl önceki hain çılgın Hitler'i aratmayan başka bir hain olan Miloseviç yüzünden dünya, üçüncü dünya savaşı tehlikesinin eşiğine düşmüştü.

Açlık, susuzluk dünyanın en önemli sorunlarının başında gelmekteydi. İklimler bile değişiyor, yaz ortasında kar yağışı görülürken, kışın ortasında inanılmaz yükseklikte sıcaklar bastırıyordu.

Kuzey ve güney kutbundaki buzul tabakalarının erimeye başlaması, önümüzdeki yıllarda dünya denizlerinde bulunan onca güzel adanın, sahil şeritlerindeki güzelim şehirlerin sular altında kalacağını kara habercisi gibiydi.

Bu ortamda, böyle bir dünyaya çocuk getirmek kesin çılgınlıktı.

Dünya nüfusuna Cenk zaten bir çocuk eklemişti. Bundan dolayı zaman zaman kendini suçlu bile hissedirdi. Bir ikincisinin daha oluşmasına sebebiyet vermeyecekti.

Vatandaş Cenk Cengaver kesin kararlıydı. Böyle bir suça ortaklık etmeyecekti.

Anasının ikinci bir çocuk daha yapması için Cenk'e baskı kurması, Cenk'i sinir ediyordu.

Çocuk konusunda, ailelerin lüzumsuz ısrarları, evli çiftlerin geleceği üzerinde olumsuz etki yapıyordu.

Kendi egolarını tatmin etmek isteyen çoğu aile büyükleri, artık doğurma şansı pek kalmayan kendileri için, kendi çocuklarına adeta yeni bir çocuk ısmarlıyorlardı!

“Yukarıdaki”nin işine burun sokmak, iyi gelmemiştii Cevriye'ye. Oğlu ile ilgili düşlerinin neredeyse hiçbirii gerçekleşmemiştii. Cenk için ne düşündüyse tersi olmuştu.

Cenk'ten olma torunu Hayriye Eser'e hediye aldığında bile, genellikle pantolonlu kılıklar, erkeksi kıyafetler alırdı. Bunu kasten yapmıyordu ama kıza bir şeyler alacaksa, Cevriye'nin eli erkek çocuğa yakışacak şeylere uzanıyordu hep. E-n'apsın, elinde değildi. Beynindeki takıntı ona bunu yaptırıyordu.

Anasının bu davranışları Cenk'in gözünden kaçmıyor, hatta sinirine dokunuyordu. Ne yani, Eser kız doğdu diye, onu gerisin geriye Handan'ın içine mi tıktırırsaydı!

Yahu, kim çıkarmıştı şu “erkek adamın erkek çocuğu olur” lafını?! Bir eline geçirseydi, biliyordu ona yapacağını!

Şimdi Cenk'in oğlu olmadı diye, Cenk erkekten sayılmıyor muydu?! Hadi canım!!! Ne palavra laftı bu böyle!

Cevriye hâlâ gençti, evinin ecza dolabında “kanatlı orkid” paketleri istif istif durduğuna göre hâlâ çocuk ya-

pabilirdi. Üstelik olduğundan daha da genç görünüyordu. Bu kadar çok erkek çocuk istiyorsa, o zaman oturup kendi yapsaydı bi tane!

Türkan Şoray ilerlemiş yaşta çocuk yapmamış mıydı? Cevriye' de yapardı.

Kocasını nasılsa ona hayrandı, Cevriye söyleseydi Asım'a çocuk yapmak istediğini, adam bu işe bayılır, şerbeti bol yassı kadayıfa döner, ya allah bismillah diyerek, hemen uygulamaya geçerdi. Bundan emindi Cenk.

Anası bir daha “Canım oğlum benim. Eser'i kardeşsiz bırakma. Yapıverin bir kardeş.” diyecek olursa, Cenk biliyordu anasına diyeceğini.

Bir gün Cevriye Ayvalık'taki yazlığına karısı ve kızıyla gelmiş olan oğlunu, herkesin denizde olduğu bir sırada yakalamış ve ona Eser'in yalnız bir çocuk olarak yetişmesinin iyi olmayacağını, kızına artık bir kardeş yapmasını söyler söylemez, Cenk sinirini bastırmaya çalışarak cevabını yapıştırıvermişti:

“Anacım, bak hâlâ fıstık gibisin. Yeni bi kocaya da vardın. Bu kadar çok çocuk istiyorsan, söyle kocana, siz yapıverin bi tane” deyiverdi.

O anda anasının başından aşağı, sanki ağustos sıcağındaki Kurbağalıdere suyu döküldü. Hiç anneye böyle konuşulur muydu? Ne densiz olmaya başlamıştı şu oğlan.

Oysa oğlunun densizleştiği falan yoktu. Sadece Cenk artık olgun adam olma yolunda ilerliyordu. Ve yaşadığı şeyler onun bazen sabrını taşıyor, o zaman da diyeceğini patt diye söyleyiveriyordu.

Hem asıl densiz olan annesiydi, öyle yapış yapış çocuk da çocuk diye tutturan.

Tesadüf müdür, yoksa Cenk'in aklına sokması sonucu mudur bilinmez, oğlundan duyduğu sözlerin üzerinden pek fazla zaman geçmemişti ki, Cevriye o yaz sonu hamile kalıverdi.

Büyükbaba buna sevindi.

Babaaanne, “yok artık deve!” dedi.

Handan, babasının gün geçtikçe artan mallarına, kendinden başka bir mirasçı daha geleceği için bozuldu.

Cahide, annesinin hamileliğine kıs kıs güldü.

Halit “Bana ne yahu!” dedi.

Aybaşısı geciken Cevriye, hamilelik testinden de olumlu sonuç alınca havalara uçtu.

Asım, yıllar sonra yeniden baba olacağı için pek memnundu.

Kanatlı orkid misali, adeta kanatlanmış, sevinçten uçmaya hazır hale gelmişti.

Karısına hemen oldukça değerli bir takı seti aldı Asım.

Cevriye, koltukları kabarmış, böbür böbür böbürleterek, çıt kırıldım yeni gelinler misali havalara girmişti.

Sanki, ilk kez evlenmiş, ilk kez hamile kalıyordu, hem anneanne, hem de babaaanne olan Cevriye!.. Sanki çiçek açmaya geç kalmış bahar dalları misali, yeniden tomurcuklanmaya başlamıştı.

Cenk de n'apsın, bütün bu olanlara sadece sinir oluyordu.

Anasına sinir içinde söylediği şeyin, gerçeğe dönüşeceğini doğrusu hiç beklemezdi. Şaka kaka olmuştu Cenk'e göre.

Yarı şaka söylenmiş söz, kaka haline gelivermişti işte.

Bu resmen rezaletti! Dört torun sahibi kadın, kızı ve geliniyle aşık atar gibi kalkıp, onca sene sonra hamile kalmıştı.

İnsan kızından, oğlundan, gelininden, damadından ve torunlarından utanmıyorsa, bari büyükbabayla babaanneden utanırdı.

Anasının karnı büyüyünce herhalde artık konu komşu da aileyi tefe koyup çalardı.

Cenk'in bu diyarlardan kaçıp gidesi geliyordu. Artık biraz var olan sabrı da taşmaya başlamıştı.

Ve ülkedeki pek çok insan gibi, artık her şeye sinir oluyordu, vatandaş Cenk Cengaver!

- 12 -

Cenk'in son zamanlarda, nerdeyse yanında bulunmaktan hoşlandığı tek insan Tutku'ydu. Bir tek onun yanındayken sinirlenmiyordu. İlaç gibi iyi geliyordu Tutku Cenk'e.

İyi bir kadındı. Onun anlattıklarını dinlerken Cenk'in kafasındaki bin bir düşünce uçar gider, kendi sıkıntılarını Tutku'ya anlatırken de, içi rahat ederdi.

İnsana huzur veren bir yapısı vardı Tutku'nun. En önemlisi dinlemesini biliyordu.

Ya Handan?...

Cenk'in giyimine karışır, onu giyme bunu giy diye Cenk'e müdahale eder, çocuğu ağılattın, yine geç geldin, neredeydin, nereye gidiyorsun, hayatında bir kadın var, beni aldatıyorsun, hâlâ doğru dürüst bir işe giremedin, herkes nasıl da para kazanmayı biliyor, bak sen hâlâ yerinde sayıyorsun, dır dır dır dır !!!.....

Handan sanki Cenk'in hayatını alt üst eden, şu Nazi ordusunun hain SS Subaylarından biri gibi olmuştu. Daha doğrusu Cenk Handan'ı artık öyle görmeye başlamıştı.

Bir de fosur fosur sigara içerdi Handan. Cenk buna da sinirlenir, "Bari çocuğun yanında içme, hiç olmazsa yüzüne üfleme!" dediğinde de hır gür çıkardı aralarında.

Cenk küçüklüğünden beri sigaradan nefret ederdi. Ama şansına sigara içen kadın çıkmıştı karşısına.

Daha doğrusu, evlenmeden önce sigara içmezdi Handan. Cahide alıştırmıştı Handan'ı bu pis şeye. İşin aslına bakılırsa, ilk evlendiğinde Cahide de sigara içmezdi ya.

Kocası Halit işlerini büyütüp, çok para kazanmaya başlamasıyla sosyeteye giren ve sonradan görme bir sosyetik olan Cahide, önceleri gösteri mahiyetinde tek tük sigaraya başlamış, pahalı marka sigaralar, ince sigarlar falan tütürürken, sonradan işi azıtıp sigaranın tiryakisi olmuştu.

Önceleri araları pek iyi olmayan gelin-görümce, sonradan arayı düzelterip, samimiyeti koyulaştırmışlardı. İşte bu arada da Handan fosur fosur sigara tütüren Cahide'yi göre göre ona heveslenmiş, sonunda da sigara denen illet şeye başlamıştı.

Gittiği meyhane, düğün-dernek gibi davetlerde çekilen resimleri, sık sık sosyete sayfalarında çıktıkça, Cahide zevkten dört köşe oluyordu.

Her davette ayrı kıyafet giyme mecburiyeti de vardı. Bu sosyete denen topluluktaki en önemli kural, bir giydiğini bir daha giymemektir.

Onun için hemen bir sosyete terzisine gitti. Artık o da diğerleri gibi çeşit çeşit kıyafetler diktiriyor, her davette ayrı bir kıyafetle boy gösteriyordu.

Bu kıyafetlerin bir kısmı, çıkan resimlerin alt yazılarında on üstünden on puan alırken (!), bazıları da “Haftanın rüküşü” seçiliyordu.

Bu yazarlar da bir hoştu hani. Aynı kıyafete bir dergi methiyeler düzerken, öteki dergi aynı kıyafeti “haftanın rüküş kıyafeti” ilan ediyordu. Amaaan olsun. Rüküşmüküş! Cahide için mühim olan, her dakika bir yerlerde resimlerinin çıkmasıydı.

Cenk, kardeşi Cahide’nin cep telefonunu elinden düşürmeişine de illet olurdu. Nereye gitse, tele-kızlar gibi cep telefonu hep elindeydi Cahide’nin. Bari çantana koy! Yok! İlle de elinde taşıyacak!

Bir iki cep telefonu vardı. Ukalalık değil mi? Değişik modellerde telefonlar almıştı kendine. Bari telefon kartını ondan çıkartıp öbürüne tak, değil mi? I-ıh! Haspanın telefon numaraları da farklıydı. Kaç kişi arayacaksa! Bazılarının da kıyafetlerine göre, üzerine geçirilen renkli kılıfları vardı. Sanki cinsel organı sarıp sarmalayan renkli prezervatifler misali telefonları sarıp sarmalayan renk renk kılıflar!!!

Sanki çok arayanı varmış gibi, renk renk, çeşit çeşit telefonlar, adeta Cahide’nin eline sülük gibi yapışmıştı.

Bu cep telefonu vaziyetleri toplumun bir başka cinneti haline gelmişti. Önüne gelen herkes, hangi statüde

olursa olsun, ama peşin, ama taksit, ille de bir cep telefonuna sahip oluyordu.

Millet, sokakta, arabada, otobüste, vapurda, trende avaz avaz telefonla konuşuyordu. Hatta bazı densiz magandalar, uçak kalkmadan önce yapılan tehlike anonslarına rağmen telefonlarını kapatmamakta ısrar ediyorlardı.

TV ve gazetelerde bu konuda çıkan, uçakta telefonla konuşmanın tehlikelerini anlatan haberlerin, bu telefon magandaları üzerinde maalesef hiçbir etkisi olmuyordu.

Normalde bir kimsenin konuştuğu şeyler, başka bir kimseyi ilgilendirmezdi. Ama artık, herkes herkesle adeta akraba gibiydi. Herkes herkesin konuştuğunu dinliyordu. Daha doğrusu dinlemek mecburiyetinde bırakılıyordu.

Bir de tele-kulak skandalı çıkmıştı ortaya. Taa Çankaya'dan, Başbakan'ın özel telefonuna, şarkıcılardan, gazetecilere kadar, kim kime ne demiş, niye demiş, neden demiş diye birileri fena halde meraklanıp, herkesi, her şeyi dinliyordu!

Kısacası, uzun yıllardır herkesin evinde, işinde bulunan “telefon” denen şey, hegemonyasını artık ellerde-dillerde-bellerde- sürdürmekteyken, millete de, “kim ne konuşuyor, aman dinleyelim hastalığı” bulaşmıştı. İşin kötüsü hastalık salgın hale gelip, ortalığı kasıp kavurmaktaydı.

Vatandaş Cenk Cengaver, hayatın iniş-yokuşlarıyla savaşırken, bir yandan da bu abukluklara sinir oluyordu.

Bir çocuğun arkadaşı ile yaptığı abuk subuk konuşmayı o an orada bulunan büyükler de dinlemek zorun-

da kalıyor, bir tüccarın kendi adamlarıyla yaptığı parapul konuşmalarını da çocuklar duymak zorunda bırakılıyordu.

Halkın yoğun olarak bulunduğu yerlerde, her hangi birinin sevgilisiyle kavga ettiğine isterseniz de istemese-niz de şahit oluyordunuz.

Ya da bir ev kadınının evdeki çocuk bakıcısına verdiği talimatları adeta siz alırcasına dinlemek zorunda kalıyor, kılıbık bir koca telefonda karısına hangi marka çamaşır tozu alacağını sorduğunda, o anda kendinizi siparişleri alıyor gibi hissediyordunuz.

Bu durum Cenk'i deli ediyordu. En siniri de, büyük-babanın da bu telefonlular ordusuna katılmış olmasıydı. Hani çok merak ediyordu Cenk, büyükbaba acaba kim-lerle, ne konuşuyor diye.

Cenk kaç kere büyükbabanın telefon düğmelerini iyi seçemediği ve neyin ne düğmesi olduğunu tam olarak öğrenememiş olmasından dolayı, bir türlü telefonu çeviremediğini görmüş, ses etmeden acaba biricik telefonuyla konuşmayı sonunda başarabilecek mi diye, çaktırmadan büyükbabasını seyretmiş ve gülsün mü ağlasın mı, bilememişti.

Ey be büyükbaba, neyine gerekti senin cep telefonu!

Normal telefon neyine yetmiyordu.

Sanki herkes anasından "Allooo!...Efeenndiiiiimm" diyerek, cep telefonu elinde çıkmıştı! Neden herkes her-kese bu denli teslim olmuştu ki?!

Herkes herkesi her an, her yerde yakalayıp, adeta özgürlüğünü çalıyordu ama, her arayana cevap vermek zorunda kalanlar da, aynı şeyi kendileri de yaptıklarından, hallerinden şikayetçi olmuyorlardı.

Çeşitli melodilerle, ya da değişik zil sesleriyle zırlayan bu telefonlar, bazen aynı anda çaldığında, düşman karşısında silahına sarılır gibi herkes telefonuna atlıyordu.

İnsanların düştüğü bu komik durumları gördükçe, Vatandaş Cenk Cengaver sinir içinde basıyordu kalayı.

Mahalledeki komşularına, aile fertlerine, kısaca herkese, şayet kendini arayacaklarsa, cep telefonundan aramalarını söylüyordu büyükbaba.

Oysa mahalledekiler büyükbabaya bir şey diyecekleri zaman cep telefonundan aramak daha pahalı olur diye normal telefondan ararlardı.

Aile fertleri de büyükbabayla babaannenin hatırını sormak için onları aradıklarında eski alışkanlıkla, büyükbabanın el değil, ev telefonunu çeviriyorlardı.

Büyükbaba da eski telefonu çaldığında söylenir, çalmayan cep telefonuna kızar, telefon çalmayınca da karısına seslenip:

“Hacı hanım, telefon çaldı mı, yoksa bana mı öyle geldi!” deyip dururdu.

Büyükbabayı her zaman cepten bir tek Cahide arardı. Elinden cep telefonlarını düşürmediği, hatta yatağa yattığında bile, telefonlarından birini yastığının altına, ötekini şarja, diğerini de baş ucundaki komodinin üzerine koyarak uyuduğu için, cep telefonu bağımlısı Cahide’nin büyükbabayı cepten araması çok doğaldı.

Bu özenti davranışlar Cenk’i çileden çıkarıyordu.

Cahide, telefonlarını asla elinden bırakmaması yü-

zünden, bir keresinde, haftalık bir dergide çıkan eli telefonlu resminin altına, gazeteci Hıncal Uluç:

“Kaç kez yazdım, hanımlar, hiç olmazsa davetlere, eğlenceye cep telefonu elinizde gitmeyin diye ama anlatamadım. Bunu yabancı ülkelerde ancak tele-kızlar yapar.” diye yazmıştı da, Cenk bu yazıyı okuduğunda kıs kıs gülmüş, içinden de bi güzel ohhh çekmişti kardeşine.

Cahide’nin takıntıları sadece kıyafetler, çantalar, pa-buçlar, telefonlar değildi. Çeşit çeşit kıyafetler giyerken, aynı mücevherlerle resmedilmek olur muydu hiç?!

En pahalı mücevher satan sosyete kuyumcularından da çeşit çeşit mücevherler alıp duruyordu. Kısacası, tam bir sonradan görme olmuştu Cahide.

Halit, son zamanlarda kilo aldığından, davetlerde çekilen resimlere pek girmek istemiyordu. Ara sıra, sonradan edindiği yeni arkadaşlarıyla saunaya, sosyetik jimnastik salonlarına gidip, birkaç kilo veriyordu ama nafi-le! Onu ye, bunu ye, iç içkileri... Sonunda verdiğiinden daha fazlasını geri alıyordu.

O eski çekingen marangoz yardımcısı Halit gitmiş, yerine paranın verdiği güçle her geçen gün kendine güveni artan bir iş adamı gelmişti.

Artık o eski sessiz-sakin, Cenk’in deyişiyle, pısıırık halinden eser kalmamış, cüzdanının doluluğunun, kredi kartlarının bolluğunun verdiği rahatlıkla hindi gibi kabardıkça kabarmıştı.

Pahalı kıyafetler giyiyor, marka kıyafetler konusun-da adeta karısıyla yarışıyordu. Eeee, kolay mı, o artık ünlü iş adamı Halit beyefendi olmuştu.

Sabahın erken saatlerinden, gece yarısına kadar karısına :

“İsteyim. Çok meşgulüm” diyerek eve geç gelen Halit, işlerini büyütüp de bol paraya kavuştuktan sonra edindiği yeni arkadaşları ve yeni çevresiyle birlikte, çeşitli düğün-dernek-sünnet-açılış gibi davetlerde boy göstermeyi ihmal etmiyor, bunların bazılarına yalnız katılıyor, çoğuna da Cahide’yle beraber gidiyordu.

Cahide pek meraklıydı bu davetlerde boy göstermeye. Handan’da pek hevesleniyordu bu davetlere katılabilmek için.

Tabii hepsine Handan’ı da götürmeleri imkansızdı ama ara sıra onu da götürüyorlardı. Cahide bazen ona da yeni kıyafetler alıyor, Handan da böyle bir davete katılacağı zaman, mutluluktan havalara uçuyordu.

Cenk’i de çağırırlardı bu davetlere. Ama Cenk nefret ederdi bu tip yerlerden.

Hele hele, birkaç kez kardeşinin aşırı ısrarları karşısında meyhane denen, bar denen yerlere gitmişti de, az kalsın baygınlık geçirecekti.

İçi sıkışmıştı avaz avaz bağırان şarkıcının detone sesinden. Bağırان şarkıcıyla, bağırarak ona eşlik eden seyircilerin sesleri birbirine karışınca ortaya kakafoni çıkıyor, kimse kimseyle iki kelime bile konuşamıyordu. Bu dayanılmaz gürültü selinde, insanın yediği yemekler de sinirden mideye oturuyordu.

Ama Handan bayılıyordu bu tip eğlencelere. Cahide’yi ise, buralarda eğleniyor olmaktan çok, resimlerinin çekilip de orada burada basılması ilgilendiriyordu.

E-onca kıyafet, masraf-kıyamet, ziyan mı oldu yani!

Tabii ki değişik mücevherlerin süslediği değişik kıyafetleriyle resimleri çıkmalıydı.

Başta kardeşi, eniştesi ve karısı olmak üzere, acaba her gece bu tür eğlence yerlerini dolduranlar, hayatlarının da bir müzeye falan gitmişler miydi? Hiç sanmıyordu Cenk.

Genel bir cehalet; toplumu ne yazık ki sarıp sarmalamıştı.

Bazı TV yarışmalarına katılanlara sorulan sorulara verilen cevaplarda rezalet yaşanıyordu. Artık hemen her çocuğun bildiği “Pinokyo”nun kim olduğu, Türkiye’nin sınır komşularının adları, Cumhuriyet’in ilan edildiği tarih, meclisteki milletvekili sayısı, İstanbul’u kim fethetti, en büyük gölümüzün adı gibi artık çok kolay soruların cevaplarından yarışmacılar bihaberdi

Hemen yapışıyorlardı sunucuya: **“Ayy. Biraz yardım etseniz...”**

Yardım istenen soru da ne soru ama! Hani neredeyse “sözde” yarışmacıya “Ananızın adı?”, “Nerede doğdunuz?” gibi geyik sorular sorulacak! Allah bilir o zaman bile yalvaracaklar: “Ayyyi dilimin ucunda da çok heyecanlıyım. Biraz yardım edin de adımın ne olduğunu el birliği ile çıkarıverelim!”

Ah sevgili Aziz Nesin ah! Nerelerdesin? Senin bir vakitler söylediğin o çok tepki uyandıran “% 60” lık kesim vardı ya, ah şimdi bir görsen % kaçlara çıktı! Miktar her geçen gün de tırmanmakta!

Ama bu “sözde” yarışmacılara; o günlerde evlenen bir futbolcunun adı, falanca şarkıyı söyleyen şarkıcının adı, DGM’ye düşen filan sanatçının adı sorulduğunda şakkk diye cevap alınıyordu.

Ya da yarışmacı hazretleri, sunucunun verdiği bin bir ipucu sonucunda, tabiri caizse **“sidik zoruyla”** cevap veriyordu da, sunucunun **“Bravooo. Bildiniiiiiz. Haaari-kasınız”** gibi yağ çekmelerine Vatandaş Cenk Cengaver dayanamıyordu.

Hani böyle anlarda televizyonu pencereden atmak geçiyordu içinden.

Müzelere, saraylara olan halkın ilgisizliğinin yanında, tarih ve kültür mirasımızın acımasızca ve bol keseden harcanmasına da göz yumuyordu bazı yöneticiler.

Ne olurdu, resmi amaçlı kullanılan lüks arabalara, büyük paralara mal olan lüks lojmanlara, onların tefriş edilmesine, bir yığın fuzuli insanın götürüldüğü resmi dış gezilere, bir yığın manasız davet ve resepsiyonlara ve bunlar gibi pek çok fuzuli şeye kucaklar dolusu, etekler dolusu paraları harcayanlar, iş tarihi değerlerimizin restorasyonuna gelince bir cimrileşiyorlardı ki sormayın!

Çöküyordu Yerebatan Sarnıcı, çürüyordu muhteşem Ayasofya, dökülüyordu Topkapı Sarayı... Ve daha başka ne tarihi çeşmeler, saraylar bakımsızlıktan yok olup gidiyordu.

Bize gelen turistler de bu perişan görüntülere tanık olarak dönüyorlardı memleketlerine.

Oysa buraları gözümüz gibi korumamız lazım. Çünkü gelen turistler **ülkemizin tarih kokan güzelliklerini, doğal özelliklerini gezip görmek ister, buraları görmek için gelenler sayesinde de ancak turizm patlaması yaşayabiliriz.**

Yabancı ülkeler kendi tarihi değerlerini ve doğayı her şeyin üstünde görür, onları el üstünde taşırlar oysa.

Oralara giden turistler de, her şeyden önce buraları gezip görmek isterler.

Bizimse o ülkelere gittiğimizde tarihi yerleri gezip görmek yerine, maalesef en iyi becerdiğimiz şey, kıtlıktan çıkmışcasına alış-veriş etmek!

Cenk bunları duydukça, okudukça hem üzülür, hem de sinir olurdu.

Bizim memlekette “eğlence” kavramı da yanlış anlaşılıyordu. Kafamız eğlence deyince açık-saçık giyinip, bangır bangır bağırان müzik sesiyle elleri havaya kaldırıp, kıvırtta kıvırtta popla göbek havası arasında ama daha çok oryantale kaçan şekilde oynamak olarak algılanıyordu.

Bu göbek atma işi, galiba bastırılmış duyguların, dışa vurumu gibiydi. Diskoteklerde göbek atılıyor, düğünlerde göbek atılıyor, olur olmaz her yerde kadını-erkeği kendilerini ortaya atıp başlıyorlardı kıvırtıp göbek atmaya.

Yahu bunun da bir adabı vardı. Daha doğrusu adabı olmalıydı. Her mekanda, her davette, her toplantıda ille de göbek atılmazdı ki. “Dans” diye bir şey vardı. Dans etmenin de çeşitleri vardı. Çeşitli müzik türlerinin de dans çeşitleri vardı.

Bazıları kendini her çalan müzikle ortaya atıp, kıvırtmakla sanki yükümlü sayıyorlardı. Kıvırt allah kıvırt! Salla babam salla! Bi şey değil, bazı erkekler de hatunlar gibi kıvırtıp, çalkalamaya başlamışlardı.

Ve bu yoz eğlence tarzını karşıdan seyredenlerin midelerine kramplar giriyor, sinirden hop oturup hop kalkıyorlardı.

Bu eğlence falan değil, resmen bir kültür yozlaşmasıydı. Bir çöküntüydü. Hazımsızlıktı. Gizli kalmış duyguların tuhaf bir şekilde dışa vurumuydu. Rezaletti. Sevimsizliğin dik alasıydı.

Bazıları eğlence denen kavramı böyle algıladığı için, gelen turistlerin de ancak böyle eğlenebileceklerini düşünüyorlardı. İşte turizmde yanlışımız bu noktada başlıyordu.

Oysa, bu yoz kafada eğlenmeyi seçen turistlerin sayısı hem çok az, hem de o grubun yaş ortalaması çok küçüktü. Yazlık eğlence yerlerinde paparazziler tarafından görüntülenip sözde “turist” diye gösterilen bu tipler, çıplak ve özgür kadın peşinde koşan Türk erkeklerinin kollarına kendilerini atan parasız turistlerdi.

Asıl para bırakan turistler ise, yıl boyunca çalıştığı için tatilini dinlenerek, okuyarak, uyuyarak ve erken kalkıp denize girip, sonra da çevrede görülmesi gereken tarihi yerleri gezerek değerlendirenlerdi.

Ayrıca bu turistler kısa turlar alıp denizden uzaklaşarak, diğer tarihi yerlerimizi görmeye de gidiyorlardı. Çarşı-pazarda yaptıkları alışverişle para bırakanlar, yine bu gruba giren turistlerdi.

Çoğunluğu oluşturan bu turistler, günün sonunda erkenden yemeklerini yiyip, biraz oturduktan sonra, uyumak üzere odalarına çekiliyorlardı.

Laubalilik sektörünün eğlence anlayışını seçen turist sayısı ise azınlıkta kalıyordu. Bunların çoğu da kendine flört bulup, değişik cinsel fantezilerini gerçekleştirme peşinde olan çoluk çocuk yaştaki az paralı turistlerdi.

Ve bunların koruyucuları olanlar; gece yarısından

sonra müzik sesi kısılsın diyenlere kıyamet koparıp, “turizm batıyor” diye feryat ediyorlardı da, asıl önem verilmesi gereken konuları hep atlıyorlardı.

Oysa bu konuda feryat edenler, zırt pırt dünya ülkelerini gezerler ve hepsi de çok iyi bilir ki, dış ülkelerde belli restoranların dışında, saat 23.00-23.30’dan sonra sipariş alınmaz, servis yapılmaz. Pazar günleri pek çok yerde iki satılmaz. Hiçbir eğlence yerindeki müzik sesi de başkalarını rahatsız etmez.

Tiyatrolar, konserler, showlar 19.30-20.00 arası sergilenir. 22.00 civarında biter. Yemek yemeğe gidecekler vakitli gidip yemeklerini yer, içkilerini ierler ve vakitli bir şekilde kalkıp evlerine, otellerine dönüp, adam gibi uykularını uyurlar. Ertesi gün de zimba gibi erkenden içlerine giderler. Ya da turistse, didik didik gezilecek yerleri görmek için erkenden yola koyulurlar.

Böyle yaşayan insanların ülkelerinde iş verimlerinin ne kadar yüksek olduğu da bilinen bir gerçektir. **Bu ülkelerin ekonomi ve kültürlerinin ve de hayat standartlarının bize göre ne kadar ileride olduğu ortadadır.**

E- gelelim bize: Tiyatroların çoğu 21.30 civarı başlar, gece yarılarında biter. Millet oradan çıkıp ertesi günkü işine rağmen gece yarılarında doğru yemek yemeğe, bir şeyler içmeye gider.

Hatta bazıları daha sonra bir bara show seyretmeye gider. Showlar 02.00’lerde başlayıp, sabaha karşı biter. O saatte alkol deposuna dönenler gün ağarıırken ancak uykuya dalabilirler.

Ertesi sabah da özellikle iş sahipleri, onların çocukları ve bazı kodamanlar içlerine öğleye doğru ancak gi-

derler. Yahut da sabah erken iş başı yapmak mecburiyetinde olanlar, uykulu gözlerle iş başı yaparlar. Ve de ondan sonra da iş'te "verim" bekleriz. Nah verim alırız!

Zaten her fırsatta tatil yapan bir milletiz. Okul tatilleri bizim kadar uzun olan ülke neredeyse yok. Yabancı ülkelerin yıl içindeki tatil günleri iki elin parmakları kadar azken, biz habire onar günlük, birer haftalık tatiller yapıp dururuz

Bu vurdum duymaz dalgacı eğlence tarzı ve insanlarımızın belli bir bölümünü sarıp sarmalamış olan "laçkalaşmış" bu zihniyet, Cenk'i deli ederdi.

Bizim dışımızdaki ülkelerde yaşayan insanların çoğu, bizim tarz, yani "sefahat alemi" tarzındaki eğlenceye pek alışık değillerdir. Onların ülkelerinde sokaklar gece yarısına varmadan tenhalaşır.

Hatta seks showlarının yoğun olduğu semtlerdeki eğlence yerleri bile, bizim normal klüplerimizden, barlarımızdan daha erken kapanır.

Cenk, henüz Türkiye sınırlarının dışına çıkmamıştı ama giden arkadaşlarından bunları duyuyor, öğreniyordu. Ve bizdeki bu düzensiz, laubali, hatta banal eğlence tarzının, bazı kişiler tarafından adeta toplumun diğer kesimine empoze edilmesine ve sefahat alemlerini çağrıştıran bu tip eğlenceleri koruyup-kollayanlara, özellikle de gençleri o tarz eğlenceye özendiren yazı ve programlara deli oluyordu.

Cenk severdi tarihi yerleri gezip görmeyi. Ama buraların bakımsızlığı içini acıtırды.

Sahip olduğumuz değerli tarihi eserlere ve yerlere gereken ilgi gösterilmiyor ama bilmem ne eğlence yeri-

nin açılışında insanlar kalabalıktan yerlerinden kımıldayamıyordu.

Onca zengin olan kardeşi Cahide'nin, olur olmaz şeylere hiç düşünmeden avuçla para harcarken, hayır yapmak adına bir yerlere yardım ettiğini ne duymuş, ne de görmüştü Cenk.

O meşhur şarkıdaki sözler misali, "Ah bir zengin ol sam yardıma ihtiyacı olanlara yardım ederek onları sevindirirdim." derdi Cenk. Ama böyle hissedip de, etrafa "show" yapmadan "yardım" yapmayı düşünenlere, allah nedense vermiyordu para-pul.

Halit, karısının çılgın gibi para harcamasına, gezip-tozmasına, fosur fosur sigarasına falan aldırmazdı ama, Cenk sinir olmuştu karısının sigaraya başlamasına.

Yoksa karısının, Cahide ile gezmesine karışmazdı. Hatta Handan Cahide'lerde kaldığında, onun dır dırlarından uzak olmaktan dolayı memnun bile olurdu Cenk.

Onu asıl sinir eden, davetlerin yapıldığı yerlerde, eşek kadar büyük levhaların üzerinde "SİGARA İÇMEYİNİZ" yazmasına rağmen, insanların kör, ya da okuma bilmezmiş gibi davranıp, levhanın altında fosur fosur sigara içmeleri idi! Buna hiç dayanamazdı Cenk. Kaç kez kendini tutamamış, o levha altında sigara tütüren saygısızlara ikazda bulunmuştu.

İnsanların bu saygısızlığına bir anlam veremiyordu. İki dakika o zifti içmeden dursalar da, sigara içilmesi yasak olan yerden çıkıp hiç olmazsa kendilerini sokakta zehirleseler, sanki olmazdı!

Yok illa yasak olan yerlerde içecekler o pis şeyi! İçecekler ki, yasak delerek bir yandan kendilerini geçici

olarak güçlü hissedip, diğ er yandan da etrafa karş ı bu umursamazlıklarıyla hava atsinlar, içmeyenleri de zehirleyerek sapık bir zevk duysunlar!

Tutku ne güzel, sigara falan içmezdi. İçkiyle de arası yoktu. Binde bir, özel bir gün falan olursa bi kadeh bi şey içerdi belki, o kadar. Çay severdi o. Sık sık çay içerdi. Cenk:

“Millet alkolik, sen de çaykolik” diye takılırdı Tutku’ya.

Önceleri ayda bir, sonraları haftada bir derken, son zamanlarda daha sık görmeyi arzu ediyordu Tutku’yu. Özlüyordu onu.

Her şeyden önce iyi birer dost olmuştu Cenk’le Tutku. Bu dostluk, arkasından hoş duyguları da beraberinde getirmeye başlamıştı.

Tutku, Cenk’in tutkusu olmuştu sonunda.

İnsanlar, evlerinde bulamadıkları şeyleri, zaman içinde ev dışında aramaya başlar. “Yoo böyle şey asla bizim evde olmaz!” diyenleriniz varsa, darılmayın ama yanlışlığa düşmüş olursunuz.

Evde bir türlü bulunamayan ve özlenen şeyler; insanların önce aklını, sonra fikrini, en sonunda da kişinin kendini evin dışına mıknatıs gibi çeker. Bunu kimi insan, saman altından su yürüterek yapar, kimileri de o suyu eline yüzüne buluşturır.

Cenk’in aklında “başka bir kadın” fikri hiç yokken, Handan’ın dır dırlarıyla, “Hayatında kesinlikle bir kadın var!” diyerek kocasının başının etini yemesiyle, sonunda Cenk’in aklına bu tip düşünceler düşmüş, Cenk de değişiklik olsun diye gittiği genelevde Tutku’ya tutulmuştu.

Onun o evdeki 2 numaralı odasında buluştuklarında, çoğu kez yatmak yerine birbirleriyle sohbet edip, dertleşmeyi seçiyorlardı.

Cenk'in bir kerelik olacağını düşündüğü bu ilişkinin verdiği huzursa, evdeki dır dıra galip gelmişti.

Handan, Cenk'i kıskançlıklarıyla da boğuyordu. Evden işine gittiği zamanların dışında da kıskanıyordu kocasını. Cenk'in başka bir kadınla ilişkisinin olduğuna kendini inandırmış olan Handan, kafasından kendine göre senaryolar üretmeye devam ediyordu.

Pencereden karşı apartmandaki komşu kadına bakıyorsun, eve gelen misafir kadınlara aşırı ilgi gösteriyorsun, bankadaki kadınlarla kırıştırıyorsun, sokakta yürürken gelip geçen kadınlarla kesişiyorsun. Sırf bu kadar olsa iyi!

Yok ceketinde parfüm kokusu var! Gömleğindeki bu ruj lekesi hangi şıllığın? Pantolonundaki bu sarı saç hangi orospunun? Arabanın torpido gözünde bize ait olmayan bir kaset var, ner'den çıktı? Arabanın döşemesinde saç tokası buldum, kimin?!!!

Kısacası, bu uydurma ithamlarla Cenk'i boğuyordu Handan.

Aslında kıskançlık denen duygu; kıskanan kişinin, kıskandığı kişi tarafından sevilmiyor olma şüphesinden kaynaklanıyordu.

“Karşımdaki beni sevmiyor” düşüncesinden dolayı ortaya çıkıp, insana kendi hayatını zehir eden ve karşıındaki kişiye de hayatı çekilmez kılan kıskançlık; Handan'ın beynini kemiriyordu.

Bütün bunlar, Handan'ın kendine olan güvensizliği-

nin sonucuydu. Bal gibi Cenk'in kendini bırakıp gitmesinden korkuyordu işte.

Kocasını kimselerle paylaşmak istemiyordu. Öyle ki, hem üvey annesi, hem de kaynanası olan Cevriye'nin kendi oğluna olan sevgisini bile çekemiyordu Handan.

Senaryoları yaz, hikayeleri uydur bakalım Handan hanım! Sen hâlâ kocanın başının etini yemeye devam et! Atı alan Üsküdar'ı geçecek, sen de iyot gibi ortada kalacaksın, haberin ola!!!

Haa, bu, sadece “kadın dır dır ederse erkek de bunları yapar” olarak anlaşılmasın lütfen. Erkek de kadını yasaklarıyla, baskılarıyla boğarsa, kadının aklı-fikri de evden uçup gidebilir.

Cevriye, Cahide'nin babasından da adamın baskıları ve kıskançlığı yüzünden boşanmıştı ya.

Kıskançlığın çekilmez kıldığı evlilikler; boşanma işlemine baş vurulmadan da sürebildiği gibi, evliliğe dayanamayan tarafların boşanmayı istemesi veya tarafların anlaşarak boşanmaya karar vermesiyle de gerçekleşebilir.

Bir de şu evlilikleri için için yiyip bitiren bir başka kurt da “yalan”dır.

Gerçi kadın, erkek, çocuk, yaşlı, genç; herkes birazcık “Pinokyo”dur ama pek tabii ki söylediği minik ve masum yalanlardan dolayı kimsenin burnu uzamaz!

Belki burunlar uzamaz ama herkes az ya da çok, öyle ya da böyle açık verir. Uzmanların dediğine göre, insanlar yalan söylediklerinde burun delikleri hafiften açılıp, nefes alıp verişleri de sıklaşıyormuş.

Sonra bakın dikkat edin, yalan söylemeye hazırla-

nanlar gözlerini sizden ufak ufak kaçıırırlar, dilleri dolayıp, ağızlarından yanlış kelimeler çıkar, ya da konuşurken dilleri sürçer. “Aaa, ımm, eee” gibi seslerden medet umarak, zaman kazanmaya çalışırırlar ki, söyleyecekleri yalana kılıf bulsunlar.

Haa, yalan söyleyenlerin sıkça baş vurduğu bir diğer yöntem de her şeyi inkar edip, zeytinyağı gibi üste çıkararak kendi yalanlarını bastırmak, hatta üstüne üstlük sizi suçlamaya kalkışmaktır.

Handan durup dururken Cenk’i pek çok konuda suçladığı gibi, sıkça yalana da baş vuruyordu. Para meselelerinde, gittiği, gezdiği yerler konusunda gereksiz yalanlar söylüyor, bir de bazı şeyleri Cahide, ya da Cevriye söylemiş gibi, onların ağzından olur olmaz şeyler uydurup, Cenk’e anlatıyordu.

Allahtan Cenk her şeye sinirlenmesine karşın karısının huylarını iyi biliyordu da, ailesinin ağzından söylenmiş gibi Handan’ın uydurup, kendine aktardığı laflarla gaza gelmezdi.

Cenk bir yandan anasının hamileliğinden resmen utanıyor, bir yandan da Handan’ın Cahide sayesinde kendini sosyetik sanmaya başlamasına illet oluyordu.

Gelin-görümce gezip tozuyorlardı. Halit, karısının hızlı yaşamına ses etmiyor, Cahide’nin hiçbir şeyine karışmıyordu.

Eee, koskoca iş adamı kalkıp da karısını zincire bağlayacak değildi ya. Zaten böyle bir şey yapmaya kalkışsa, sosyete denen yeni muhitlerinden dışlanıverirlerdi allah muhafaza!

Zaten Halit de kendi hayatını yaşıyordu. İş, iş top-

lantıları, iş görüşmeleri, iş yemekleri derken eve neredeyse son zamanlarda sadece uyumaya geliyor, karısıyla da neredeyse ancak davet olan gecelerde bir arada oluyordu.

E-yani bunda da şaşacak bir durum yoktu. Aile içindeki başına buyruklu, hesap vermeme gibi durumlar sosyetik olmanın kurallarındandı. Hatta şanıındandı da denebilir.

Bir de son zamanlarda Halit, yabancı ülkelere mobilya fuarlarına katılmaya gidiyorum deyip, sık sık yurt dışına çıkıyor, Cahide de bunları kıskançlık meselesi yapmıyor, hatta meydan iyice kendine kalıyor diye seviniyordu.

Kocasıyla arası gerginleşen Handan'sa artık neredeyse Cahide'nin villasında yatıp kalkar olmuştı. Eser'i de alıp götürmüştü Cahide'ye. Ev kocamandı. Hem Cahide'nin çocuklarının dadıları vardı. Ha üç çocuğa bakmış, ha dört... Fark etmezdi.

Cenk'de bu durumdan hiç de şikayetçi değildi hani. Hiç olmazsa evde bir başına kafasını dinliyor, düşünmeye fırsat buluyordu. Handan'la sonunun ne olacağını daha rahat düşünebiliyordu böylece.

Sahi ne olacaklardı?

Bu evlilik işene onu sokup, başını yakan ailesine kızıyor, onların isteklerine boyun eğip, teslim olduğu için de kendine sinir oluyordu. Bu teslimiyetçi tavrından dolayı hani becerebilse, kendini bi güzel evire çevire dövebilirdi.

Handan bir süredir Cahide'de kalırken, Cenk de iş çıkışlarında, eskiden beri gitmeyi sevdiği ama Handan'la

gitmekten hiç zevk almadığı sinemalara, tiyatrolara gitmeye başladı.

Yiyeceğinden kesip, kitaplar alıyor, Handan olmadığı için sessiz sakin, huzur dolu evine gittiğinde az uyuyor ama saatlerce kitap okuyordu. Valla Handan'sız hayat, oh ne rahattı.

Öyle har vurup harman savuracak parası yoktu ama durumu “delikanlılık döneminden” daha halliceydi!

O zamanki para durumunu biraz aşmıştı ama yine de enflasyon oranına göre parasal açıdan hâlâ pek parlak durumda sayılmazdı. Zaten Handan’la münakaşalarının birinci nedeni “para”ydı, Cenk’in çok paralı bir işinin olmayışydı. Karısının dini-imanı para olmuştu artık.

E-n’apsın yani! Cenk de istemez miydi çok para kazandığı bir işi olsun, düşünmeden, hesap-kitap yapmadan para harcayabilsin, istediği yerlere seyahate gitsin, istediğini alıp giysin, yesin-içsin.

Ama mali durumlar öyle miydi ya?

Maaşı al, hesap yap, Ali’nin külahı Veli’ye, Veli’nin ki Ali’ye paylaştırıp, parayı denkleştirmeye uğraş, ne yaparsan yap, nereye gidersen git, kafanda hep rakamlar uçuşsun, kalem kağıt buldun mu topla-çıkart-çarp-böl!

Yetti be! Yetti! İsyanlardaydı artık. Allah neden adaletli dağıtmıyordu nimetlerini?

Kendi yaşamına en uyan deyiş “Kimine hay hay, kimine vay vay”dı. Küçüklüğünden beri “vay vay” şeklinde yaşamaktan bıkmıştı Cenk.

Belki babaları ayırıydı ama aynı anadan doğma iki kardeşin yaşamlarında “hay hay” lar Cahide’ye, “vay

vay”lar da Cenk’e düşmüştü. Allah iki kardeşe bile ni-
metlerini adaletsiz dağıtmıştı. Töbe! Töbe!

Hatta öz be öz anası bile “vay vay”lıktan “hay
hay”lığa terfi etmişti de Cenk Cengaver hâlâ yaşamla
cenkleşmeyi sürdürüyordu.

Cenkleştikçe de, adına-soyadına basıyordu kalayı!

- 13 -

Okul yıllarından beri Cenk’in kalemi kuvvetliydi.
Okumayı da çok severdi. Çok okumak onun kelime haz-
nesini geliştiriyor, dünya penceresini genişletiyordu. Bu
da onun daha rahat yazmasına yardımcı oluyordu.

Yalnız başına kaldığı zamanlarda, defterlerine gizli
gizli bir şeyler karalar, o defterleri de iş yerindeki masa-
sıyla, evdeki yazı masasının çekmecelerine kilitleyerek
saklardı.

Yazdıkça içi rahatlıyor, yazarken içindeki sıkıntılar-
dan kurtulup, beynini kemiren cevap bulamadığı soru-
lardan kendini soyutluyordu.

Ona sıkıntı veren, sinirlenmesine neden olan yaşa-
mın içinde karşılaştığı olayları yazıyordu.

Özlediği gerçek aşkı, baba özlemini, parasızlığı, ana
baskısını, karı dır dırını, çocuk mesuliyetini, insanın
sevmediği işte çalışmasının insan psikolojisindeki olum-
suz etkisini, başarılı bir iş adamı olma arzusunu, kadın

ve erkek arasında olmasını özlediği cinsel yaşamı, seks fantazilerini, aklına gelen her şeyi yazıyordu işte.

Bir gün bir başına, evde oturup yazdıklarına şöyle bir göz gezdirirken, bayağı iyi şeyler yazdığına karar vermişti. Hani kuzguna yavrusu ceylan görünür derler ama Cenk'in yazdıkları gerçekten hoş şeylerdi.

Birdenbire aklına bu yanını değerlendirme fikri geldi. Üniversitenin antropoloji bölümünden mezun olup, kel alaka bir şekilde ancak bir bankada iş bulabilmişti. Ve bu işten hiç hoşnut değildi.

Neden o güne kadar, hep değişik iş yerlerinde iş aramıştı da yazı yazmadaki başarısından yararlanabileceği bir işin peşine düşmemişti?

Pekala bir reklam ajansına, ya da bir film yapım şirketine gidebilir, yazdıklarının fotokopilerinden götürüp, yazar kadrosunda yer almak istediğini belirtebilirdi.

Böyle bir işe girse, bu işi çok severek yapacağını ve başarılı olacağını biliyordu Cenk.

Ay, ne iyi olmuştu da bu fikir aklına gelmişti. Valla akıyla bin yaşasındı ve de hadi hayırlısıydı. Kimbilir belki de bu fikrin aklına gelmesiyle hayatı değişecekti.

Hem belki dizilerde falan da rol alırdı. Kırkına doğru yol alan yakışıklı bir adamdı. Piyasada tonlarca, pardon, onlarca dizi çekiliyordu. Oynayanlardan ne eksiği vardı?

Sonunda düşündüğünü yaptı.

Önce araştırdı. Sonunda gerekli adresleri, telefonları bulup başladı aramaya. Randevu isteyip, görüşmeye gitti.

Ama yetkili kişilerle görüşmesi sonucunda anladı ki, “er kişi” olması pek hoşuna gitmemişti sayın yetkililerin.

Anlayabildiği kadarıyla; Cenk’in yerine bir hatun kişi gelmiş olsaydı, hele hele bu hatun kişi yirmi yaşında, güzellik yarışmasından çıkmış, birazcık sunuculuk yapmış, azıcık da silikonlu biri olsaydı pek de iyi olacaktı hani.

Ama çala çala, Cenk diye bir adam çalmıştı kapılarını.

Tüh be canım, ne fenaydı!

Cenk yirmi değildi, otuzu devirmiş, kırka doğru ilerliyordu ama bu onun suçu değildi ki.

Hani, estetik ameliyatlara büyültüp küçültülen memeler gibi, insanlar estetik ameliyatla yaşlarını da küçültebilseler, valla borca-harca girip yaşını küçülttürürdü ama... amaydı işte!!!

Birazcık saçları beyazlamaya başlamıştı da erken yaşta grileşmeye başlayan saçları pekala ona yakışıyordu. Hatta, oldukça seksi görünüyordu bu saçlarla. Ayrıca, hoş bakışlı, düzgün konuşmalı bir adamdı. Kilolu da sayılmazdı.

Yani fizikten oldukça yüksek not alması işten bile değildi.

E-kimyası da iyiydi.

Sonra maaşallah silikonlu-çubuklu bir tarafı da yoktu.

Evvel allah “Hepsi onun”du!

İlla her oyuncu “dişi” olmaz, her oyuncu ille de yirmi yaşlarında bir dişi olmaz, her oyuncu ille ki güzellik yarışmalarından mankenliğe, oradan da oyunculığa geçen bir dişi olamazdı.

Dizilerde, TV programlarında, her tür insana, her yaşın insanına, değişik değişik insanlara, yüzlere ihtiyaç vardı.

Aynı insanları, hemen hemen her dizide izlemek, aynı insanları her programda, her gazete ve dergide görmek, sadece vatandaş Cenk’i değil, Türkiye’de yaşayan pek çok vatandaşı da sinirlendiriyordu.

Ama birileri takmıştı kafayı birilerine, onlardan başkalarına kapıları kapatmışlardı. Bahaneleri de pek bir örnekti:

“Halk bunları istiyor, reytingler bunu gösteriyor” !!!

Hay sizin reytinginize!

Şu “reyting” işine de pek takılmıştı Cenk. Gazetelerden okuduğuna, tartışma programlarından duyduğuna göre, “birkaç bin küsur” reyting aleti, varoşlardaki evlere konuyor, varoşlardaki bir avuç insanın beğenisine göre programlar reyting alıyordu.

E-canım kocca Türkiye’nin nüfusu birkaç bin küsur kişi değildi ki. Milyonlarca insanın beğenisine nasıl oluyor da bu bir avuç insan karar verebiliyordu?! Şu reyting aletlerini bir de eğitim düzeyi yüksek olanların evlerine koysalardı ya!

Bu anlaşılır gibi değildi ve pek çok Türkiye vatandaşı ile birlikte vatandaş Cenk Cengaver de illet oluyordu bu tek sesliliğe, kayırmacılığa ve adaletsizliğe.

Kısacası yılların düzeni, yerini düzensiz düzene bırakmıştı. Alanlar memnun, satanlar memnundu.

E-herhalde “verenler”de pek memnundular!

(Hepsine iyi alış-verişler!!!)

Memnun olmayan yüz milyonlar vardı oysa bu ülkede. Bu yüz milyonlardan biri de vatandaş Cenk Cengaver'di.

Vah sana Cenk Cengaver, vah'lar sanaydi ey Türk halkı.

Güzel yazılar yazdığı defterlerini yeniden çekmecelelerine kilitledi Cenk. Umutlarını da bir kez daha rafa kaldırdı.

Ağlamak istiyordu. İçindeki huzursuzlukları, düş kırıklıklarını biraz olsun hafifletebilmek için ağlamak...

Ama ne sinir, “erkekler ağlamaz” derdi hep büyükbabası. Sahip olduğu biricik oğlu olan Cenk'in babası Cemal öldüğünde bile ağlamamıştı hacı bey. Torunu da hiçbir zaman ağlamamalıydı.

Cenk küçükken, düşüp canı yandığında ağlayacak olsa, büyükbaba böyle derdi hep. Büyükbabaya göre ağlak olanlar, kadınlardı. Erkek adam acısını içine bastırmayı bilmeliydi.

Oysa ne gerzekçeydi bu inat. Kadınlar oh bi güzel ağlayıp, içlerini boşaltıp rahatlasınlar, erkekler de en acılı zamanlarda bile suskun, duyguları içlerine bastırılmış ama, içleri ağlayamamaktan dolayı katılmış olsun ve bu halde de güçlü adamı oynasınlar. Yokkk böyle haksızlık!

Ağlamak bal gibi erkeklerin de hakkıydı. Üstelik ağlayan erkekler de; kadınsı ve hanım evladı falan olmazdı. Büyükbaba ve onun gibi düşünenler de halt etmişlerdi.

Yaptığı iş konuşmalarından olumsuz yanıtlar alan Cenk, son olumsuz yanıt aldığı gün; evine dönüp bütün perdeleri kapattı. Yatak odasına gidip üzerindeki kıyafetlerini bile çıkarmadan kendini yatağa attı.

Yorganı başına kadar çekip, bacaklarını da anasının karnında yattığı gibi birleştirip, dizlerini göğsüne doğru çekti. Kollarını bacaklarının arasına soktu. Başını yastığa iyice gömdü ve ağlamaya başladı. Üşüyordu. Midesine kramplar giriyordu.

Ağlamak onu rahatlattı mı, yoksa daha mı yaraladı farkına bile varamadı. Bildiği tek şey, yine bir şans yakalayabilmek için cenkleşmiş, ama yine yenilmişti.

Anasının karnından beri pek çok şeye sinirlenen vatandaş Cenk Cengaver; çocukluğu ve delikanlılığı boyunca hayatın kendine getirdiklerine, daha doğrusu getiremediklerine sinir olmayı sürdürmüştü.

Hayat denen rezil ve adaletsiz şey yüzünden genç bir adam olduğunda bile, siniri eksilmeden hâlâ sürmekteydi. Hatta ilaveten pek çok başka şeye de sinir oluyordu.

Belki de; anasının karnından beri önce seslerini duyduğu, sonradan TV'lerde yüzlerini gördüğü politikacılar, politik hayattan ellerini-eteklerini çekmedikçe, ülkede pek çok konuda yapılan yanlışlar düzeltilmedikçe, vatandaş Cenk Cengaver'in ve de onun durumunda olan pek çok başka vatandaşın sinir sistemleri arızalanacak, gidişata göre belki de bu sistemler felç olup, çökecekti.

Cevriye, sonunda bir oğlan daha doğurdu. Hem de ilk oğlu Cenk'ten onca yıl sonra!

O çocuğun adını da, kulağına ezan okuyarak büyükbaba koymadı mı? E-pes valla! Babasının adı olan Recep adını verdi bu çocuğa da.

Adam kartvizit bastırıyorsa, meslek hanesine “evlendirici-isim koyucu” yazılırdı herhalde!

İşin komik yanı; ne Cahide, ne de bu yeni çocuk, büyükbabanın torunları falan değildi. Onlar sadece, öz torunu Cenk'in başka başka babalardan olma kardeşleriydi, o kadar.

Ama adam hepsini öz torunu olarak kabul ediyor ve kendini onların üzerinde hak sahibi olarak görüyordu.

Aslında büyükbabanın hakkını yememek lazımdı. Cenk'in de, Cahide'nin de, hatta Cevriye'nin de üzerinde, bayağı emeği vardı hacı beyin. Oğlu öldüğünden beri onlara az buz yardım etmemişti hani.

Cenk evlendiğinde, ona daire bile almıştı hacı büyükbaba.

Daire çok büyük değildi, çok lüks bir semtte de değildi ama böyle bir şeyi kaç büyükbaba yapardı? Hem de zengin falan olmayan bir büyükbaba.

Adamcağız dışından tırnağından artırıp torununa başını sokacağı bir yer almıştı ya. Daire belki Bağdat Caddesi'nde değildi. Göztepe gibi iyi bir semtte ama Göztepe'nin arka minibüs caddesindeydi. Varsın orada olsun, daha ne yapsındı adamcağız.

İyi adam olmasına iyi adamdı ama bu kez de Asım, bu “ad koyma” işine biraz bozulmuştu. Hatta “biraz”dan daha çok bozulmuştu. Pekala Asım’ın kendi babasının adı konabilirdi çocuğa. Üstelik, bu çocuk Asım’ın ilk oğluydu. Bu yaşlı adama da ne oluyordu böyle?

Cenk çocukluğundan beri kıl olduğu Asım’a bu konuda hak vermişti. Adam haklıydı. Cenk hemen akıl verdi iki numaralı üvey babası Asım’a:

“Bir ad da siz koyun. Nüfusa da iki isimle kaydettirirsiniz. Benim kız doğduğunda da öyle yapmış, adını büyükbabanın koyduğu adla birlikte Hayriye Eser olarak kaydettirmiştik.” dedi.

Ve Cevriye’nin ikinci, Asım’ın ilk oğlu, Cenk’in yine başka bir babadan olma ikinci kardeşi, büyükbabanın aslında üvey bile olmayan ama onun üçüncü torunu var saydığı Recep; Asım’ın koyduğu diğer adla birlikte, Recep Volkan olarak nüfus kütüğüne kaydedildi.

Cenk, yeni doğan kardeşini kucağına ilk aldığı anda, kendi çocuğunu kucağına almış gibi hissetti. İkinci bir çocuk sahibi olmanın karşısındaydı ama minik Volkan’ı kollarında taşıırken, içinde anlayamadığı duygular belirti-verdi.

“Keşke benim de bir oğlum olsaydı da adını en sevdiğim ad olan Barış koysaydım.” diye geçirdi içinden. Çok sevdiği Barış Manço gibi...

Ama o artık ikinci çocuk defterini kesin olarak kapatmıştı.

Artık kardeşini severdi kendi oğlu yerine.

Anasının onca yıl sonra kucağındaki bebeğe meme vermesi, Cenk’e çok sinir, aynı anda da komik gelmişti.

Anası sanki süt anaydı da sütü kesilen bir başka kadının çocuğuna meme veriyordu!

Kısacası sinir bir durumdu. Cenk'in anasını bu vaziyette görmeye de tahammülü yoktu.

Yoksa... Yoksa yıllar sonra kendi üzerine gelen bir o lan kardeşi kiskanıyor muydu koca adam Cenk.

Ya da....Ya da, kendi oğlu olmadı diye mi kiskanıyordu o lan doğuran anasını.

Duyguları bilmece gibiydi,  zemi yordu bir türlü.

Onu en iyi anlayan, içinden  ıkamadı ı sorunlarına çözüm bulmaya u ra an Tutku'ydu.

Ona genelev kadını demek için bin şahit lazımdı. Hani onunla buluşmak için, o meşhur sokağa gitmeyip, bir genelev odasında buluşuyor olmasaydı, Cenk, eli yüzü düzgün bir sevgili bulduğunu d  şünecekti.

Cenk genelevin kapısından içeri girdi mi, kadınlar "hoş geldin eni te" diye etrafını sarardı. Tutku'dan önce onlar Cenk'in yanına giderler, ona kendi dillerinde iltifat ederlerdi.

  lerinde Deniz adlı bir kız vardı. Cenk kapıdan girince:

"Kız Cenk abi be, kiskanıyom  u Tutku karısınıallah canımı alsın. Helal beee! Ondan başkasını becermiyorsun. Kız abi n'olur bi kerecik de benimle yatsana. Valla muameleni çok merak ediyom beee!"

Arzu adlı bir başkası lafa karı ıp:

"Bana bakın kızlar, ben de abimizin aletini pek merak ediyorum ama valla namussuzum abimle yatarsam.

O bizim aslan eniştemiz. Koçum eniştemm beee! "deyip, Cenk'in bacak arasına el atıvermişti.

Arzu'nun bu atıklığıne gülüp, şamata yapmıştı kadınlar. Cenk de gülmüştü Arzu'nun ve diğerkadınların haline.

Bir de Cenk kapıdan girdi mi evin maması, ibne çaycı Apti'ye seslenirdi:

"Ulan kız Aptiiii, iki numaraya bi çaaay... Eniştemiz geldi. Sağlam olsunun."

Ev ve içindekiler bir alemdi. Cenk çok gülerdi onlara.

Neredeyse dost olmuştu hepsiyle.

Oraya gidince, dertlerini kapının dışında bırakırdı Cenk. Kısa bir süre onlara hal-hatır sorar, sonra Tutku'nun odasına giderdi.

2 numaralı oda...

Tutku ondan önce odaya girmişse, Cenk heyecanlanırdı 2 numaralı odanın kapısını açarken.

Onu göreceğı için, içini bir hafiflik kaplar, kuş gibi odaya süzülürdü. Tutku'ya doğru uçar, onu bekleyen öksüz minik kuşu, kanatlarıyla sarardı Cenk.

Aslında, Tutku'yla başka ortamlarda beraber olmak isterdi. Tanışalı aylar olmuş, hatta aylar geçmiş, yıla dayanmışlardı.

Ama hâlâ bu evde buluşuyorlardı.

Tutku bir gün bile şikayet etmemiş, bir yerlere gidelim, gezelim, tozalım, şunu-bunu al dememişti. Tok gözlü bir kızdı.

Hiç Handan'a benzemezdi. Zaten Tutku'nun hiçbir huyu Handan'a benzemediği gibi, içi-dışı da Handan'dan çok farklıydı.

Handan haristi, maddeciydi, doymak bilmezdi. Kendine bakmaz, yakışanı giymez, hangi artistte, ünlüde ne tür makyaj görürse onu kendine uygulamaya kalkışır, yüzüne hiç yakışmayan bu makyajlarla dolaşır, zaten güzel olmayan kendini daha da çirkinleştirirdi.

Kitap okumaz, gazetelerin sadece magazin bölümlerini bakar, TV'lerde sadece dedikodu programlarını seyreder, kısacası lise mezunu olsa da, kendimi biraz daha geliştireyim, bilgimi arttırayım diye hiçbir gayret göstermezdi.

Ya Tutku? Öyle Handan gibi lise falan okumamıştı. Onun gibi gözünün içine bakan bir babası yoktu. Cevriye gibi kendine iyi davranan bir üvey annesi bile olmamıştı. Cenk gibi bir kocayla hiç evlenmemiş, Eser gibi bir kızı falan da hiç olmamıştı.

Ama Tutku, çiğ tanesi gibi duru yüzü, tertemiz bakan boncuk mavi gözleri, sakın ve düzgün konuşmalarıyla Cenk'i rahatlatırdı.

Kendini yetiştirmişti. Gezip tozmayı sevmiyordu. Geceleri kitaplar okuyor, bir şeyler öğrenmek istiyor, okulda alamadığı kültürün yerine, hiç olmasa çevresinde olup bitenleri, ülkede ve dünyada olup biteni öğrenmeye çalışıp, kendini az da olsa yetiştirmeye uğraşıyordu.

Cenk onun bu yanını çok seviyor, Tutku'nun hâlâ böyle bir evde çalışıyor olmasına akıl sır erdiremiyordu. Önceleri soramamıştı ona "Neden?" diye... Zaten nedenlerini taa ilk tanıştıklarında anlatmıştı Tutku.

E-peki, bundan sonra buradan kurtulmak istemiyor muydu?

Bunu ancak aylar sonra sorabilmişti Cenk.

Tutku, bu soru üzerine ağlamaya başlamıştı:

“Seninle tanıştıktan sonra bunu sana söyleseydim, senin üzerinde baskı kurmaya çalıştığımı düşünebilir-
din. Bunu da yapmak istemedim.” demişti.

Bakar mısınız? Ne kadınlar vardı. Her allahın günü onca erkeğe bacaklarını açıp, kadınlığını veren biri, aylardır tanıdığı bir adamın üzerinde baskı kurmamak için, içindeki gerçek özlemi söylememişti.

Tabii ki istiyordu bu evden ayrılmayı. İstemez miydi hiç?

Güzel bir evi olsun, isterse küçük olsun ama yeter ki ona ait bir evi olsun isterdi. Az eşyası olsun ama onun eşyaları olsun isterdi.

Bir de kitap rafları yerleştirirdi odanın bir duvarına...

Sonra, çiçek severdi Tutku. Odanın çeşitli yerlerine, pencere kenarlarına saksılar dizer, her sabah onlarla konuşarak sulardı çiçeklerini.

Hele akşamları işinden evine dönen bir erkeği olsaydı, herhalde dünyanın en mutlu kadını olurdu. Bir de sabahları okula yollayacağı bir çocuğu olursa, mutluluğu katmerlenirdi.

Ama bunların hepsini düşlerine hapsetmişti Tutku.

Özlemlerini düşünmemeye çalışır, düşündükçe kükreyen bu duygularını, elinden geldiğince ayaklandırmaya gayret ederdi.

Düşlerini, yüzleşmekten korktuğu dış dünyada bir başına gerçekleştirecek gücü kendinde bulamıyordu. Göz yaşları yanaklarından aşağı süzülürken, bir solukta bunları anlatmıştı Cenk'e.

Ne yapabileceğini, ona nasıl yardımcı olacağını bilemeyen Cenk'se sadece ona sımsıkı sarılabilmiş, dişlerini kırılacakmış gibi sıkmış, gözlerini ağlamamak için sımsıkı yummuştu.

Tutku'nun yumuşak saçlarını okşarken ağladığını fark etmişti Cenk. Önce ona belli etmek istemedi bu gizli göz yaşlarını. Büyükbabası aklına geldi bir an. Sonra da geldiği gibi uçtu gitti büyükbabanın çocukluğundan beri Cenk'e söyleyip durduğu o sözler... Erkekler ağlamaz... Erkekti ve ağlıyordu işte... Sevmeye başladığı kadınla beraber ağlıyordu hem de...

İçlerine bastırdıkları sessiz göz yaşları artık çağıldamaya başlamıştı. Birbirlerinin ıslak yanaklarını öpüyorlar, sadece göz yaşlarıyla konuşuyorlardı. Bu yaşlarda neler gizliydi...

Her seferinde üç-beş vizite parası ödüyordu Cenk, Tutku'nun yanında biraz daha fazla kalabilmek için. Saatler çabuk akıp gidiyordu. İşte yine birlikte oldukları bir başka günün içinde, paylaştıkları dakikaların sonuna yaklaşıyorlardı.

Birbirlerine sarılıp öylece uzandılar yatağa. Cenk geldiğinde daima tertemiz çarşaf sererdi yatağa Tutku.

Kımıldamadan, hiç konuşmadan birbirlerinin kollarında erittiler zamanı.

İnsanların bazen sevişmeden birbirlerine sımsıkı sarılıp, bedenlerinin her noktasını birbirine değdirerek

yatmaları, sadece fiziksel sekse dayalı bazı sevişmelerden çok daha fazla anlam taşır.

İşte zamanı böyle geçirdi Cenk'le Tutku..

Cenk, evden çıkıp, sokakta yürürken hâlâ ağlamak geçiyordu içinden. Doya doya ağlamak...

Ne yapacaktı? Daha doğrusu, ne yapabilirdi? Bilemiyordu.

Hiç bir şey bilmeden yürüdü. Sokak sokak yürüdü. Nereye gittiğini bilmeden, kafası karmakarışık yürüdü saatlerce.

Gün geceye döndü, o hâlâ bilinçsizce oradan oraya yürüyordu.

Saatler sonra; deniz kenarındaki kaldırımında, dört tekerlekli bir arabanın kenarına koyduğu aygaz lambasının ışığında köfte-ekmek satan adamı görünce acıktığını hissetti.

Sabahtan beri doğru dürüst bir şey yememişti. Adamdan çeyrek ekmek içinde köfte-domates-biber istedi. Denizden esen rüzgara karşı, köftesini yedi.

Boğaz'ın karşı sahilllerinde, ateş böcekleri gibi farlarını parıldatarak geçip giden arabaları seyretti bir yandan da. Kimbilir kimler nereden nerelere gidiyordu. Işıkları yanan sıra sıra dizili yalılarda gezdirdi gözlerini. Evlerin odalarında kimbilir neler oluyordu. İçlerinde mutlular da vardı, kendi gibi mutsuzlar da...

Bir çeyrek ekmek daha istedi adamdan. Yedikçe daha çok acıkmış, daha çok yiyesi gelmişti. Handan evden gittiğinden beri evde uydurma tarafından bir şeyler atıştırıyor, ya da ev yemekleri yapan küçük restoranlarda bir şeyler yiyerek idare ediyordu.

Anasına gitmek gelmiyordu içinden. Zaten anası, küçük bebeğiyle meşguldü son zamanlarda. Cevriye'nin gözü Recep Volkan'dan başkasını görmüyordu.

Kıl Asım'ı da çekemezdi. Zaten, Handan'la arası bozulduğundan beri Cenk'e eski yıllarda gösterdiği ilgiyi azaltmıştı üvey baba Asım. Üstelik onun için de son zamanlarda varsa yoksa Recep Volkan'dı. Küçük oğluyla pek gurur duyuyordu genel müdür kıl Asım.

Cahide'ye hiç gidemezdi, Handan oradaydı. Münakaşa edecek, dır dır çekecek hali yoktu. Hele dur bakalım, bir süre böyle ayrı yaşasınlardı.

Oysa Cenk'in birilerine ihtiyacı vardı o an. Kendine yakın hissettiği birilerine...

Aklına büyükbabaya gitme fikri geldi. Epeydir gitmemişti Üsküdar'daki eve. Birden o evde olmak istedi. Çocukluk ve delikanlılık yıllarının geçtiği mahalleye ve büyükbabasının evine sığınmak istedi.

Aslında Handan'la evlenmesine sebep olanların, yani başını yakanların başında geliyordu büyükbaba ama olsun. O yine de her zaman Cenk'e, herkesten yakın davranmıştı.

Her nedense bebekliğinden beri pek fazla sevmezdi büyükbabayı. Bundan dolayı ilk kez utandığını ve pişman olduğunu fark etti.

Şunun şurası ölümlü dünyaydı. Ne yapsa büyükbabasının hakkını ödeyemezdi. Yetişmesinde, okumasında, ev sahibi olmasında hep onun katkısı vardı.

Geceyi biraz uzatmak geçti içinden. Otobüse binip, Karaköy'e gitti. Canı vapura binmek istemişti. Vapur'un güvertesine çıktı. Bir de çay söyledi kendine. Geceyi içi-

ne çekerek, çayını içerek Kadıköy'e vardı. Oradan Üsküdar otobüsüne bindi.

Doğduğu mahalleye geldi. Büyükbabanın kapısını çalmadan önce, sokaklarda dolaşmak istedi bir süre. Değişmişti eski mahallesi. Mahallenin o saf güzelliğini bozmuştu kör olası betoncular! Rantiyeci doğa düşmanları!

Buraların bu hale geldiğini tabii ki ilk defa görmüyordu, ama onun mahallesine yapılanlar, bu gece Cenk'i daha fazla etkilemiş, daha çok sinirlendirmişti.

Ağaçlar da azalmıştı sokaklarda. Küçük evlerin yerinde, aptal saptal görünümlü beton çirkinlikler yükselmişti utanç abideleri gibi! Küfür etti Cenk bunları yapanların, buraları bu hale getirenlerin soyuna sopuna, yedi ceddine!! Sinir oldu çocukluluğunun, delikanlılığının anılarını silip süpürenlerin topuna birden!

Büyükbabanın evi, yükselmiş binaların arasına sıkışıp küçücük kalmıştı. Cenk'lerin yıllarca oturduğu, büyükbabanın da Cenk evlenirken ona bir daire alabilmek için sattığı yerde, artık koca bir apartman yükseliyordu.

Adamcağız, evi satacağına, diğer komşuların yaptığı gibi müteahhide verseydi daha çok kâr ederdi ama büyükbaba; torunu evlenirken ona daha iyi bir semtte bir daire alabilmek için, bunu göze almış ve evi satmıştı.

Bunları düşünerek arka sokaktan, hani şu kardeşinin kocası Halit'lerin eski marangoz atölyesinin olduğu sokaktan dolanıp, büyükbabanın evinin olduğu sokağa geldi. Heyecanla zili çaldı Cenk.

Büyükbaba açtı kapıyı. Karşısında torununu görünce pek sevindi. Karısına seslendi "Hanım torunumuz geldi." diye.

Epeydir bizi arayıp sormadın diye sitem bile etmeyerek Cenk'i mahcup etti büyükbaba. Handan'ın eve dönüp dönmediğini sordu sadece.

"Daha dönmedi." dedi Cenk. "Üzülme." dedi büyükbaba. Karısına dönüp: "Galiba çocuğun başını yaktık be hanım." diye sürdürdü konuşmasını.

Kulaklarına inanamadı Cenk. Büyükbaba suçunu kabul etmişti böylece. Cenk duygularına hakim olamadan yerinden kalkıp sarıldı büyükbabasına. O da torununu kucakladı. Sırtını sıvazladı.

Cenk koltuğuna geri döndüğünde, büyükbabanın mendiliyle gözlerini sildiğini gördü.

Hani erkekler ağlamazdı büyükbaba?

Tabii bu soruyu içinden sordu Cenk. Çocukluğundan beri büyükbabasının böyle duygusal davrandığını görmemişti.

İçi bir tuhaf oldu.

O gece ve o gecedен sonra, uzun bir süre o evde kaldı Cenk. Evinden biraz giyecek alıp getirmişti. Gerçi oradan işine gitmesi zor oluyordu ama olsun, uzun ve trafiği sıkışık yollarda saatler geçirerek iki yaka arasında işe gidip gelen sadece kendisi değildi ya.

Üsküdar'daki evde kendini daha rahat hissetti Cenk. Tutku'ya da anlattı bu duygusunu. Memnun olmuştu Tutku, sevdiği adamın büyükbabasının evinde kalmasına.

Orada onlarla kalmak, bir başına öbür evde kalmaktan çok daha iyiydi.

*H*andan, iyice serilip yerleşmişti görümcesi Cahide'nin üç katlı villasına. Ekmek elden-su gölden asalak gibi yaşayıp gidiyordu kızı Eser'le birlikte. Çocuk "Babamı özledim." dedikçe Handan "Baban seyahatte" diye kızına yalan söylüyordu.

Cahide birkaç kez ikaz etmişti Handan'ı: "Çağırılım ağabeyimi de, çocuk babasını görsün. Hem ağabeyim de özlemiştir kızını." diye. Ama Handan keçi gibi inatçıydı. Kendi durumundaki pek çok kadının yaptığı gibi çocuğu kullanarak sözde kocasına ceza veriyordu.

Tutku meselesini falan henüz duymamıştı Handan. Sadece "Galiba biri var" diye şüpheleniyordu. Zaten, kocasının aklında başka bir kadın fikri yokken, kendi uydurduğu senaryolarla kocasının beynini yıkayıp, böyle bir ilişkiye onu kendi elleriyle itmişti.

Şayet kocalar bir ilişkiye girerse, bunu en son duyan da genellikle kadınlar olur. Handan'da da bu böyle olmuştu.

Sonunda, Cenk'in bir kadınla ilişkisi olduğunu öğrendi.

Nasıl mı?

Bir gün aniden içine doğmuş gibi Cenk'in bankada olduğu bir saatte eve gitmiş, orayı, burayı karıştırmış, sonunda Cenk'in yazı masasındaki kilitli çekmeceyi bulmuştu. Oysa, o güne kadar aynı yerde durup duran bu çekmeceyi fark etmemişti bile.

Şimdi kocasının çalışma masasında kilitli bir çek-

mece keşfetmenin zaferini yaşıyordu. Bunca zaman sonra jetonu ancak düşmüştü. E-bravoydu yani!

Çekmecenin anahtarını aradı, bulamadı. Kızdı! Gitti mutfaktan tornavida ile çekici alıp çekmecenin kilidini kırarken, orada önemli bir ip ucu bulacağından emindi. Kalbi küt küt atarken elleri titriyordu. Ağzı kurumuştu.

Ve sonunda çekmeceyi açtığında, Cenk'in yazılarını yazıp, içini döktüğü defterleri buldu. Deli gibi karıştırdı. Onun asıl derdi kocasının bir kadınla baş başa çekilmiş fotoğraflarını bulmaktı ama öyle olmadı.

Bir yığın yazı vardı. Bunlar da ne oluyordu böyle?!

Öyle okuma falan sevmediği için şöyle bir karıştırdı sayfaları. Kendi kendine söylendi:

“Ne saçma şeyler bunlar böyle. Beni gezdireceğine, benimle sevişeceğine, bu aptal-saptal yazılarla zaman harcamış. Salak adam!” diyerek, sayfaları biraz daha hızlı karıştırmaya devam etti Handan.

Ve defterlerden birinin sayfalarında Cenk'in Tutku için yazdığı satırları görüverdi. Zaten ilk önce “Tutku” adı gözüne çarptı. Ondan sonra da hızlı hızlı okumaya başladı Cenk'in yazdıklarını. Kalbi sanki her yerinde çarpıyordu Cenk'in yazdığı duygusal satırları okurken.

Evraka! Sonunda aradığı ip uçlarını bulmuştu.

“Tutku ha? Demek adı Tutku! Ben sana sorarım Tutku neymiş!” deyip doğru telefona koştu Handan:

“İşe bak Cahide, kocam beni kerhaneci bir orospuyla aldatıyormuş da benim haberim yokmuş. E-zaten ben hanidir şüpheleniyordum onun bir haltlar karıştırdığından. Bak ben neler yapacağım ona. Sürüm sürüm süründüreceğim onu.”

Bunları bir solukta söyleyiverdi görümcesi Cahide'ye.

Cenk'in Tutku'yu yazıp anlattığı defteri alıp, vurdu kapıyı çıktı evden. Bindi bir taksiye, gitti Cahide'nin evine. Attı Cenk'in defterini Cahide'nin önüne. "Oku!" dedi. "Oku da gör ağabeyinin ne haltlar yediğini."

Cahide, uzandı deftere, aldı ağabeyinin defterini, onun iyi bildiği el yazılarını hızlı hızlı okumaya başladı.

Demek Tutku'ydu kızın adı. Demek kız bir genelevde çalışıyordu. Ağabeyi Cenk, bir genelev kadınına abayı yakmıştı demek.

Cahide oturdu bir koltuğa, yaktı bir sigara, heyecanla okumaya başladı ağabeyinin yazdığı sayfalar dolusu Tutku'yu.

Ruh gibi beyaz tenli, çiğ tanesi gibi duru yüzlü, boncuk bakışlı Tutku'dan etkilendi Cahide. Hatta üzüldü onun acıklı hayat hikayesine.

Handan, sigara üstüne sigara içerken bir yandan da sakın sakın Cenk'in yazılarını okuyan görümcesini gözlüyordu. Birden patladı sonunda.

"Bakıyorum pek hoşuna gitti ağabeyinin kepezeliklerini okumak! Bana bak kızım, o elindeki roman değil, gerçek ve onu yazan da benim kocam, tamam mı! Ben bur'da ne yapacağımı bilemiyorum, sen de bana yardım edeceğine, kocam olacak o adi herifin yazdıklarına kattırdın kendini!"

Dır dır dır dır söyleniyordu Handan, aynı kocasına söylendiği gibi! Cahide'nin içi sıkıştı. Dişini sıkı. Sustu. Geliniyle kapışmak istemedi. Ne de olsa görümceydi. Ya sabır çekti içinden.

Handan dır dırlarını, vır vırlarını sürdürdü, ağladı, bağırdı, çağırdı! “Annene telefon edip, oğlunun yediği haltları anlatacağım. O melek sandığı oğlu neymiş, öğrensin.” deyip telefona yürürken, Cahide artık dayanamayıp yerinden fırladı ve telefonu Handan’ın elinden sert bir şekilde alıp:

“Sus be kızım! Sus! Bir kere öyle annemi patt diye üzme izin veremem. Bu bir. Kes sesini! Sakinleş şöyle. Şu çeneni kapa da, ne yapabiliriz onu düşünelim. Bu da iki.” diye bağırdı Handan’a.

Handan beklemediği bu çıkış karşısında kala kaldı. Sus-pus oldu. Oturdu bir sigara yaktı. Yardımcı kadından da koyu bir kahve yapmasını istedi. Hem kendine, hem de Cahide’ye...

Oturdu gelin-görümce karşılıklı koltuklara, kahveleri ellerinde, sigaraları parmaklarının arasında. Bir süre konuşmadan ortadaki sehpanın üzerinde duran Cenk’in defterine bakıp durdular.

İkisinin de kafasının içinde Cenk’le ilgili düşünceler dönüp duruyordu ama ikisi de farklı şeyler düşünüyordu.

Cahide, ağabeyinin istemediği bir evliliğe ailesi tarafından itildiğini başından beri biliyordu. Önceleri o da Handan’dan hiç hoşlanmamıştı.

Ama sonraları Handan’ın bir kadın olarak yalnız kaldığını düşünüp, ona acıyıp yakınlık göstermiş, zamanla aralarında samimiyet doğmuştu.

Ağabeyinin para durumunu da bildiğinden, Handan’ı sahiplenmiş, hatta yeğeni Eser’i de kollamaya başlamıştı. Onlara maddi açıdan destek çıkarak ağabeyinin yükünü biraz olsun hafiflettiğini düşünüyordu.

Ağabeyini severdi ama Cenk'in onların temposuna ayak uyduramayışına bozulur, bir yandan da ağabeyinin içine kapanıklığına üzülmüdü.

Ama Cenk'in Handan'la mutlu olmadığını hissediyordu. Daha doğrusu, hissetmek ne kelime, mutsuzlukları resmen anlaşıyordu.

Cenk de anlatmayı sevmezdi ki. Enteresandır, erkekler genelde kendilerine ait şeyleri anlatmayı pek sevmezler. Hele aile içi meselelerinin ortalıkta konuşulmasından hiç hoşlanmazlar.

Kadınlar darılmasınlar ama, bu konuda daha gevşek ağızlı oluyorlar. Aile içi sırlarını arkadaşlarına, komşularına anlatan kadınlar çoktur.

Erkeklerse, ailevi konularda daha ketumdurlar.

Haa, bu arada yattığı kadınları, arkadaşlarına bire beş katıp anlatarak böbürlenmiş cibilliyetsiz erkekler de yok değildir hani!

O tip erkekler, evlenmeden önce kadınlarla olan beraberliklerini kendilerine pay çıkarmak istercesine övünerek ve hatta ilaveler yaparak anlatırlar. "Ne erkek" olduklarıyla hava yapmaya, piyasa kapmaya bakarlar! Ama sıra evlilik ilişkilerine gelince, iş değişir. O konuda ağızlara fermuar takılır.

Cenk, ne kardeşiyle, ne anasıyla, ne büyükbabasıyla, ne de bir arkadaşıyla, kısacası hiç kimseyle o güne kadar dertleşmemiş, kimselere mutsuzluğundan, evliliğindeki huzursuzluğundan bahsetmemişti. Taa ki Tutku'yla tanışana kadar...

Hayatını anlattığı, sıkıntılarını, hayattan beklentilerini ve her geçen gün daha çok yıkılan hayallerini pay-

laştığı, aile fertlerinin resimlerini göstererek tanıttığı, mutsuzluğundan dolayı dert yandığı, hatta yanında ağladığı ilk ve tek insan Tutku olmuştu.

Handan'ın ise kimseye bir şey anlatmasına gerek bile yoktu. Eğlence saatleri dışında, onun suratına bakan herkes, onun sorunlu bir kadın olduğunu hemen anlardı.

Evliliğine ait şikayetlerini önüne gelene anlatırdı. Annesine, Cahide'ye, babasına, komşularına, hatta Cahide'nin evinde çalışan kadınlara, Cahide'nin şoförüne, kısaca herkese anlatırdı.

Handan anlattıkça; Asım:

“Karar vermekte acele etme kızım. Biraz bekle.” demiş, Cevriye:

“Ah benim güzel kızım, ben de iki arada kalıyorum. O oğlum, sen de kıızımsın. Ne diyeyim bilmem ki. En iyisi biraz sabretmek.” diye politik davranarak durumu kurtarmaya çalışmış,

Büyükbaba:

“Arada çocuk var. İdare etmek kadına düşer kızım.” diyerek, fedakârlığı yine kadın omzuna yıkmış,

Babaanne:

“Aman beni bu işlere karıştırmayın.” diye aradan kendini sıyırıp, kahve pişirmek için mutfağın yolunu tutmuştu.

Handan söylenenleri dinlemiyor, habire konuşup, anlatıyordu:

“Kocam beni gezdirmiyor, kocam benimle yatmıyor, kocamın başka kadınla ilişkisi var...” Dır dır dır dır!

Her dakika beraber olduğu Cahide de:

“Kızım anlatma her şeyi böyle her önüne gelene. Hem nereden biliyorsun ağabeyimin bir sevgilisi olduğunu? Belki, iş durumundaki verimsizlik yüzünden adamcağız bir süre için senden uzaklaşıp, kendi kabuğuna çekildi. Dur bakalım hele. Hemen başka kadın diye tutturma!” dediyse de, Handan’ı susturamamıştı.

Sonunda, Handan “kocamın sevgilisi var” diye diye, kırk kez ne söylersen o olur hesabı, önceleri sevgilisi fan olmayan kocasının, nihayet bir sevgilisi olduğunu keşfetmişti.

Amerika kıtasını keşfetmiş Kristof Kolomb misali, keşfiyle adeta övünüyordu. Ona göre, hafiye gibi iz sürmüş, suçlunun suçunu ve suç aletini (bu Cenk’in yazı defteri oluyordu!) sonunda yakalamıştı!

Ve suç aleti şimdi, Handan’la Cahide’nin oturdukları koltukların arasındaki sehpanın üzerinde durmaktaydı.

İki kadın, kahvelerini içerek, sigaralarının dumanını birbirlerine üfleyerek, öylece konuşmadan Cenk’in defterini seyreliyorlardı.

Sonunda ilk konuşan Cahide oldu:

“Belki geçici bir durumdur.”

Handan onun bu sakin haline hiddetle cevap verdi:

“Neee? Tutku mu geçici durum?! Sen ne diyorsun kızım? Okumadın mı adamın şu aşağılık orospu için yazdıklarını! Ağzına sıçtığımın herifi, resmen karıya tutulmuş!” diye bağıra çağıra konuşurken, Eser’le diğer oğlanlar Bekir Can ve Hayri Cem, salona gelmiş, merak ve hayret içinde, konuşulanları dinleyip, anlamaya çalışıyorlardı.

Cahide, Handan'a ağzını bozmamasını ikaz etti. Ama Handan, Tutku'ya, Cenk'e küfürler yağdırmayı sürdürüyordu.

Eser, annesinin babası için söylediği "ayıp lafları" duydukça ağlamaya başlamıştı. Konunun ne olduğunu çocuk aklıyla anlayabilmiş değildi ama o lafların ayıp olduğunu biliyordu. Ve annesi de babası için ayıp laflar söylüyordu. Belli ki, annesiyle babası arasında kötü bir şeyler oluyordu.

Şu annesinin o ayıp lafları söylediği Tutku da kimdi? Tutku babasına, annesine neler yapmıştı? Çocuk kafasıyla doğru dürüst anlayamıyordu Eser konuşulanları. Elinden sadece ağlamak geliyordu. O da avaz avaz ağlıyordu.

Handan azarladı ağlayan kızını. Kucağındaki Fahri Can'la bir kenarda duran yardımcı kadına da, çocukları odadan çıkarmalarını söyledi. Odadan gitmek istemeyen Eser'i ve oğlanları, yardımcı kadın salondan çıkarmakta zorlandı.

Handan hışımla yerinden kalkıp Eser'i bir güzel patklayarak, hırsını hiçbir günahı olmayan kızından çıkardı. Kız daha çok ağlamaya başladı.

Oğlanları da azarladı. Eser ağlarken, oğlanlar da koro halinde ağlayıp bağırarak ona katılıyorlar, böylece hep birlikte adeta bir feryat korosu oluşturuyorlardı.

Çocuklar dünyaya gelmeyi kendileri istemiyordu. Onları beş-on dakikalık zevk sonucu dünyaya getiren analarını-babalarını de herhalde kendileri seçmiyordu.

Ana-babaların çocuklarına şiddet uygulamaları büyük haksızlıktı. Ailelerde dayanın daha çok babadan gel-

diği zannedilir ama psikologların dediğine göre, anneler çocuklarına çok fazla dayak atıyordu. ocuklarına duydukları sevgiyle, onlara uyguladıkları Şiddeti aynı kaba sığdırıyorlardı.

Anneler, evdeki mutsuzluklarından ve tatminsizliklerinden doğan kızgınlıklarını çocuklarına yöneltiyordu. Bu kızgınlığı, ekonomik bağımlılıklarından dolayı kocalarına uygulayamadıkları için de onlara duydukları kızgınlığın ve hırsın acısını, zavallı çocuklarından ıkartıyorlardı.

Madem çocuğunun davranışlarına kızırıyorsun, madem ağlayınca sinirleniyor, gürültü edince dayanamıyorsun; o zaman işin başında kıına-kukuna-pipine sahip çıkıp, ocuk-mocuk yapmayacaksın!

Madem yaptın, o zaman da sabırla ve imkanların dahilinde onu en iyi şekilde yetiştireceksin. zen göstereceksin.

Dayakla ne ocuk, ne de büyük insan adam olur, ya da yola gelir. Şiddet her zaman geri teper.

Cahide kalkıp, Eser'i Handan'ın elinden kurtarmaya çalıştı. Handan, kudurmuş gibi saldırıyordu. Cahide'ye de bir tokat atmaya kalkınca, Cahide artık dayanamadı, o da Handan'a okkalı bir tokat salladı.

Handan beklemediği bu hareket sonucunda kalakaldı. Cahide sesini iyice yükseltip bağırdı Handan'a:

“Artık işin tadını kaçırdın. Geçimsiz tavırlarınla da sıktın. Bence, sen artık eşyalarını topla ve doğru evine git. Ne yapacaksan orada yap. Sabrımı taşırdın artık. Onca zamandır ağabeyim için demediğini bırakmadın. Hep sustum. Ama kabahat bendeymiş. Sana çok yüz verdim. Ayrıca ağabeyime de şimdi hak veriyorum. Sen çekilmez

bir kadınsın.” deyip, ağlayan Eser’i ve oğlanları alıp çıktı Cahide salondan.

Handan iyot gibi kalakaldı salonun ortasında.

O gün kıyafetlerini toplayıp, kızını aldı, önce evine gitmeye karar verdiyse de, sonradan vazgeçip, babasının Etiler’deki evine gitti.

Kapıyı açan Cevriye, elinde bavulu, çantaları ve kıızıyla Handan’ı karşısında görünce, durumun vahametini anladı.

Kendisi zaten küçük çocuklu bir kadındı, bir de Handan ve kıızıyla mı uğraşacaktı! Öööff öf! Neydi bu başına gelenler?!

Handan içeri girer girmez, patt diye Cenk’in bir kerhaneci orospuyla ilişkisi olduğunu söyleyiverdi. Cevriye’nin o an başı döndü, tansiyonu düştü. Bayılacak gibi oldu. Yardımcı kadınlar hemen kolonya falan getirip, Cevriye’nin bileklerini, kulak arkalarını ovmaya başladılar.

Aman allahım, ilk göz ağrısı oğlu bir kerhaneci kadınlı mı beraberdi?! Olacak şey miydi bu? Yoksa Handan uyduruyor muydu ne!?

Ay ne ayıp şeydi öyle Handan’ın dediği. Kerhaneci-orospu falan!. Bari hayat kadını deseydi ya! Valla hiç utanma yoktu bu kızda. İnsan kayınvalidesi olan üvey annesiyle böyle kerhaneci orospu falan diye konuşur muydu hiç! Ay bu kızda utanma duygusu hiç gelişmemişti!

Handan bir yandan salya-sümük ağlıyor, bir yandan da elindeki defteri Cevriye’nin burnuna sokuşturuyordu:

“İnanmıyorsan aç da oku ahlaksız oğlunun el yazısıyla yazdıklarını. Adi herif, bu bana yapılır mıydı? Be-

nim gibi kadın aldatılır mıydı?” deyip, hüüüü ağlıyordu Handan.

“A-aaa! Terbiyesiz kıza bakın hele, biricik efendi oğluma ahlaksız, adi herif diyor” diyerek, içinden kızıyor-
du Handan’a. Ay bu kız adamı öldürürdü valla. Kocasının kızı olmasaydı, bilirdi ona yapacağını.

Eyvah, bu kız bu eve yerleşirse çekeceği vardı Cevriye’nin.

Bir yanda Handan ve kızı, bir yanda kocası ve küçük oğlu... Nasıl başa çıkardı ki onca insanla. Gerçi iki yardımcısı vardı ama asıl idare ondaydı. Zaten asıl sorun ekonomik değil, Handan’ın geçinmesi zor bir şirret oluşundaydı.

Önce oğluna kızdı Cevriye içinden, neden karısını aldattı diye. Ama az sonra oğluna hissettiği kızgınlık geçti. Cenk’in suçu yoktu. Onu karambole getirip bu geçimsiz, sevimsiz kızla evlendiren kendileri değil miydi?

Oğlanın başını kendileri yakmıştı.

Cenk de ne yapsın, bu dır dırcı kızdan bunalıp, başkasına bakmış olabilir. Ama madem baktı, bari eli-yüzü düzgün bir aile kızına baksaydı ya diye geçirdi Cevriye içinden.

Hani yavaş yavaş oğlunun Handan’dan başkasıyla birlikte olmasına neredeyse memnun olmaya başlamıştı.

Cenk’i bu kızla evlenmeye zorlayanlardan biri de kendisiydi ve sanki oğlunun başka bir kadınla olan beraberliğine kendini alıştırılmaya çalışarak, vakit kaybetmeden adeta günah çıkarmaya başlamıştı Cevriye.

Handan, misafir yatak odasına ağlayarak gidip, güümm diye kapıyı kapattı. Sanki Cevriye’ye böyle dav-

ranarak, Cenk'ten hıncını alıyordu. Onun anası değil miydi?!

Hüüüü! N'apıcaktı şimdi?! Bir yandan annesinin ağladığını görerek ağlamaya başlayan Eser'e bağırıp azarlarken, bir yandan da cep telefonundan babasını aradı Handan.

Asım hemen işinden ayrılıp, eve gitmek üzere arabasına bindi.

Artık çalıştığı şirketin en üst düzeyine terfi etmişti. Neden iş saatinde çekip gittin diye hesap soracak kimse yoktu şirkette.

En büyük Asım'dı. Arabası da vardı, özel şoförü de. Adam jet hızıyla Asım'ı eve getirdi.

Kızının anlattıkları Asım'ın pek hoşuna gitmedi. Cenk de halt yiyordu yani! Biricik güzel kızına bu yapılır mıydı? (Kuzguna yavrusu ceylan görünür misali, Handan'ı güzel bulurdu Asım.) Hadi madem yaptın, bari belli etme değil mi?!

Dur bakalım, bu tatsız duruma bir çare bulacaklardı elbette.

O günden itibaren, Handan kızı Eser'le birlikte, Cahide'den sonra, bu kez de babasının evine yerleşti.

Ay, bu kadın kendi evini sevmiyordu anlaşılan. Kendi evini benimseyememişti bir türlü. Orada, burada yaşayarak geçiriyordu hayatını.

Kendi evini yönetmek yerine, başkalarının yönettiği evlerde yaşamaktan zevk alıyordu sanki. Evlilik Handan'a göre değildi. O asalak gibi yaşamayı seviyordu.

Cahide'de kaldığı uzun zaman içinde kocasını hiç aramadı, özlemedi. Onsuz gezmek, eğlenmekte bir sakınca görmedi.

Evli bir kadın gibi değil de, yalnız bir kadın gibi eğlenmek daha hoşuna gidiyordu.

Handan edepsizdi ve sırf huzursuzluk çıksın diye kocasına vır vır-dır dır ediyordu da, evime gidip, kocamla baş başa verip sorunlarımızı birlikte çözelim demeyi hiç düşünmüyordu.

Hiçbir konuda Cenk'i anlamaya çalışmamış, sadece ona yüklenmeyi seçmişti. Oysa çatacaksa Cenk'e değil, onun kaderine, şansına, daha doğrusu şanssızlığına çatmalıydı.

Hayat sanki Cenk'i cezalandırıyordu. Doğduğundan o güne kadar, şansının yaver gittiği söylenemezdi. Haya-tın ona çizdiği yolda yürüdükçe sinir küpü olmuştu. Hatta daha da ötesi, bunalımlı bir vatandaş olmuştu. Sinirli ve bunalımlı...

Handan'ın, şu meşhur defteri, evdeki kilitli çekmeceyi kırarak bulmasından Cenk'in hemen haberi olmuştu. Handan gider gitmez, Cahide ağabeyini bankadan arayıp anlatmıştı olup biteni.

Beyninden kaynar sular dökülmüştü Cenk'in. Korktuğundan falan değil, defterine yazdığı o güzelim yazıların bir kopyasının elinde olmayışına çok üzülmüştü. Şimdi yırtardı Handan onca zaman göz nuru dökerek yazdığı o yazıları.

Yoksa artık canına tak etmişti Cenk'in. İnceldiği yerden kopsundu artık. Bıkmıştı bu saçma, kopuk, sözde evlilikten.

Handan'ın baba evinde olduğunu öğrenince, Kadıköy'deki eve gidip diğer giyim-kuşam, kitap, kaset gibi eşyalarını da toparlayıp büyükbabasının evine getirdi Cenk.

Hay allah! İşte yine başa dönmüştü. Fasit daire gibi... Ailedeki herkes, daha iyiye, daha varlığa doğru yol almışlardı da, Cenk ileri gideceği yerde, doğduğu, şu boksan yaşama merhaba dediği eve ve mahalleye geri dönmüştü.

“Başımızın üstünde yerin var ama evini de bırakma be oğlum. Evinle bağlarını koparma.” demişti büyükbaba.

Ama Cenk o evden soğumuştur bir kere. Orada kaldıkça daha da sinirli hissediyordu kendini. Bu evde kalacaktı. Cenk'in bu kararlılığı üzerine “Sen bilirsin” demişti büyükbaba. Çünkü daha fazla ısrar ederse, Cenk'i istemiyor gibi olacaktı.

Cenk büyükbabası ve babaannesiyle Üsküdar'daki evde, Handan da kızıyla birlikte, babası ve hem üvey annesi, hem de kayınvalidesi olan Cevriye'nin Etiler'deki evinde yaşamaya başladı.

Kadıköy'deki ev ise; solmuş çiçekleri, soğumuş yatakları, kapalı perdeleri, kullanılmayan eşyaları, yanmayan ocağı, kaynamayan tencereleri ile terk edilmişçesine, mahzun ve sessiz bir bekleyişe geçti. Ne olacağını bilemeden... Sonunu bekleyerek...

Tıpkı Cenk'le Handan gibi...

Zaman geçiyordu ama ortalıkta değişen hiçbir şey yoktu. Yine aynı politikacılar TV'lerde ahkam kesmekte, birbirlerini yıllardır bıkip usanmadan suçlamaya devam etmekteydiler.

Radyo ve TV'lerde çalınan şarkılar, yıllardır birbirlerinin devamı gibiydi. Hani yıllarca önce bir şarkı çalmaya başlamış da, hâlâ aynı şarkı çalıyormuşçasına birbirine benziyordu piyasadaki şarkılar.

Şarkıcılar, hâlâ imaj değiştirmeye devam ediyordu. Her şarkıya bir imaj bulma mecburiyeti, sayıları neredeyse binlere yaklaşan şarkıcıları imaj sıkıntısına sokmuştu belli ki. Türkiye'deki ekonomik dar boğaz gibi, onlar da imaj dar boğazına düşmüş, ne yapacaklarını bilemeden artık birbirlerinin eski imajlarını kullanmaya başlamışlardı.

Öyle çok şarkıcı vardı ki. Ortalıkta şarkıcıyım diye hava atanlar Çin ordusuna dönmüş, insanın üstüne üstüne geliyorlardı. Artık işverenler bile şarkıcı olmuş, onun için kim iş alıyor, kim iş veriyor belli değildi!

TV'lerde hâlâ yarışma programları sürmekteydi. Herkes avaz avaz yalvarıyordu bu yarışmalarda "N'oolur... Yalvarırım yardım edin." diye... Gurur-murur hak getire! Yeter ki araba çıksın da nasıl çıkarsa çıksındı!

Güzellik yarışmaları da artık neredeyse ayda bir yapılmaktaydı. "Yılın kraliçesi" değil de, iş neredeyse "ayın güzeli" seçimi haline dönüşmüştü. Yarışmadan çıkan herkes sunucu olduğundan, ortalıkta sunucu enflas-

yonu yaşanmaktaydı. Allah “haftanın”, hatta “günün güzeli” yarışmalarından memleketi korusundu!

Bu hanımların hemen hepsi de memelerine silikon taktırdıklarından, gelişmiş anatomili hatun bolluğundan geçilmez olmuştu.

Ayrıca bu hanımlar, yaz demeden, kış demeden mayoyla geziyorlar, insana da mevsimleri karıştırtıyorlardı! İçlerinde giyinik gezen yok gibiydi.

Sonra, sayıları gün geçtikçe azalan zavallı ağaçlardan hayatta kalmayı başarabilenler de, budama yapıyor adı altında resmen “doğranıyordu.”

Bir yandan birilerinin servetine servet katacak o çirkin-çürük beton yığınlarına yer açmak için kaç yıllık ağaçlar kesiliyor, diğer yandan da tam bir geri zekalılık örneği olarak yüz milyarlarca lira para ödenip, yeni ağaçlar dikiliyordu.

Bu yöneticileri anlamak mümkün değildi.

Cenk bunlardan dolayı sinir olmayı sürdürürken, bir yandan da sinirden mide hastası olmuştu. Aslında hâlâ genç bir adamdı. Hâlâ yakışıklıydı. Ama çevresinde olup bitenler, duydukları, gördükleri, okudukları mide hastası etmişti vatandaş Cenk Cengaver’i. Midesi habire ekşir, sık sık mide pastili atardı ağzına. İnşallah, ülser, kanser falan olmazdı.

Öte yanda anası Cevriye, üçüncü kocası Asım’la mutlu bir şekilde evliliğini sürdürmekteydi. Oğulları Recep Volkan büyümeye başlamıştı. Asım, genel müdürlüğün verdiği nimetleri doya doya yaşamakta, dolarları kazanmakta, karısına da güzel mi güzel bir hayat sunmaktaydı.

Handan önceleri “Onu Tutku karısına yar etmem” diye tutturmuştu ama sonunda da pes edip, kocasından boşanmaya razı gelmişti. Gelmişti de, bir şartı vardı: Cenk evi Handan’a verecekti. O şartla boşanırdı.

Hani o daireyi ve semtini beğenmiyordu? Ama şimdi aç gözlü olduğu için ne kopartsam kârdır diye düşünmekteydi.

Zavallı büyükbabanın, oturduğu evin yanındaki evi, yani Cenk’in doğup büyüdüğü evi satarak ona evlenme hediyesi olarak aldığı Göztepe minibüs caddesindeki evi, büyük bir yüzsüzlükle isteyivermişti Handan.

Cenk büyükbabaya bunu nasıl söyleyeceğini bilememişti ama sonunda, onun düşünceli halinden ortada vahim bir durum olduğunu anlayan hacı bey torununu konuşturmuş, Handan’dan kurtulabilmesi için şayet evi vermesi gerekiyorsa hemen vermesini söylemişti. Handan’dan bir an önce kurtulmalıydı başını yaktığı biricik torunu.

Oğlanın Handan’la evlenmesine sebep olan esas kişi kendisiydi. Şimdi de torununun başını bu dertten kurtaracaktı. Torununun mutluluğu bir daireden daha önemliydi.

Sonunda Cenk, daireyi Handan’a vererek boşanmıştı. Mahkemeden çıktığında kendini kuş gibi hafif hissetti ve doğru Yüksek Kaldırım’daki eve gidip müjdeyi Tutku’ya vermek istedi.

O eve her gidişinde evdeki kadınların şamatası eksik olmazdı. Onca zaman geçmesine rağmen, Cenk’in Tutku’dan hâlâ vazgeçmemiş olmasına şaşırırlardı.

Mama kadın, bazen Cenk’ten para almaz, “Bugün de bendensin enişte.” derdi.

Cenk geldi mi, kızlar hemen toplanırlardı etrafına:

“Ulan Cenk enişte beee, ne kral adammışsın. Helal sana valla!”

“Heytt be koçum. Tüm karılar sana feda olsun, olsun daa alacağın olsun! Bunca zamandır bi kerecik bile tadımıza bakmadın. Bu ne inat be! ”

“Kız Cenk ağbi bee! Bi kerecik yat benimle kızız. Valla çok merak ediyom senin şu aleti!”

“Hoşt lan orospuu! İnsan eniştesiyle böyle mi konuşur lan!”

“Siktir len kancık. Senden akıl isteyen oldu mu da ööle car car akıl veriyon. Al da aklını kıcına sok!”

Kadınlar böyle konuşturlarken, Cenk güler, onlara cevap bile vermezdi. Mamaya hal hatır sorar, kadın da ibne çaycı Apti’ye çay getirmesini söylerdi.

Bu seremoni onca zamandır hiç değişmemişti.

“Ulan kız Aptiiii, eniştemiz geldi, çay getiir. Sağlam olsunun!”

Çaycı “kız Apti”, demli çayı getirip Cenk’in önüne koyarken kırıtır, Cenk’e işveli bir bakış sallayıp laf atardı:

“Kız eniştee, seni bunca zamandır tanıyorum. Valla dünya ahiret bacının ama laf aramızda pek yakışıklısın ayool. Muamelen de çok iyi ki Tutku aplanın gözü senden başkasını görmüyyo allah canımı assın.”

“Sus kızız o ne biçim konuşma! İnsan eniştesine sarkar mı len?” diye çıkışırdı mama kadın.

“Ay aplaaa, valla iftira atıyossun. Cenk abime sarkıyossam, ekmek kuran çarpsın, kocasız kaliiim valla!”

“Ulan, beni yerimden kaldırma. Başlarım şimdi kocandan!” deyip, ibne çaycı Apti’nin kafasına terliğini atmıştı evin maması.

“Aman aplaaa, koca da koca olsa bari! Hayırsızın teki! Bıktım artık onla uğraşmaktan. Yeni koca arıyorum valla billa.” deyip, “Eskisi benden uzaaak, cehenneme orta direeeek, şimdi yandı pezeveeenk. Gelsin yeni kocaaa, ooh-oohhh” diye kendince saçma bir şarkı uyduran çaycı “kız Apti”, Cenk’in önünde kırılarak oynamıştı.

“Yeni kocayı ben sana gösteririm seni azgın kart ibne seniii. Bana bak kız Apti! Yemin ede ede bi gün çarpılacaksın. Ulan kör müyüz be! Her gelişinde enişte ayaklarına yatıp adama kışını kıvıra kıvıra, gözlerini süze süze çay getiriyorsun. Görmüyor muyuz len!” diye çıkıştırdı mama kadın.

Kadınlardan biri hemen lafa karışıp mama kadına:

“Aman be ablacım, ibnenin böylesi eşsek sırtında yük gibidir. Silkeleyip at diyoruz hâlâ tutuyorsun şu ibneyi.” demişti Apti’yi kast ederek.

Bir başkası lafa karışıp:

“Lan kancık Apti, eniştemin yakasından düş kızı. Sen kalın bi şey arıyosun ama ondan sana iş çıkmaz. Gel bi delik de ben açayım sana da azzsolist olasan” diye Apti’ye laf atmıştı.

Bu lafın üstüne çaycı “kız Apti” pek memnun bir şekilde cilveli bir kahkaha koyverip, ‘astsolist olmanın hayaliyle şarkı söyleye söyleye çay ocağına gitmişti.

Cenk bir çay içimi süre aşağıda oyalanır, bu arada da Tutku şayet müşterisi varsa, onun işini bitirip, sonra

hemen duşa girer, kendini iyice temizleyip, yatağa da temiz çarşaflar sererek Cenk'i öyle karşılardı.

Handan'dan boşandığı gün de bunlar yaşanmış, Cenk, çayını içtikten sonra her zamanki 2 numaralı odaya çıkmıştı.

Duştan çıkan Tutku, pembeleşmiş yanakları, boncuk gözleriyle Cenk'i karşılamıştı. İki sevgili özlemle birbirlerini kucaklamışlar, Cenk Tutku'yu havaya kaldırıp, odanın ortasında keyifle döndürmüştü.

“Artık özgürüm.” demişti Cenk. “Bugün boşandık. Bitti. Bitti artık”

Bunu duyan Tutku, Cenk kadar neşeli davranmadı. Yalnızca gülümsedi. “Hakkında hayırlısı olsun.” dedi sadece.

Çok şaşırان Cenk. Bu haberi duyunca Tutku'nun halalara ucaacağını sanmıştı ama hiç de öyle olmamıştı işte.

Sonra bunun nedenini anlatmıştı Tutku. Onun yüzünden ayrılmış olmalarını istemezdi. Araya giren kadın olarak anılmak, genelevde çalışan kadın olmaktan daha fenaydı onun için.

Cenk, onu rahatlatmaya, bu düşüncesinden uzaklaştırmaya çalıştı. Tutku değildi Handan'dan ayrılmasının asıl nedeni. Onu ailesi zorla Handan'ın kollarına atıvermişti. Handan'la mutlu olamamıştı hiç. İkisi de ayrı dünyanın insanlarıydı.

Bu boşanmada Tutku'nun hiçbir suçu yoktu.

O gece beraber yemeğe çıkmayı teklif etti Cenk. Tutku'yla onca zamandır birlikteydiler ama ilk kez evin dışında bir yere gideceklerdi.

Tutku bu teklife sevindi sevinmesine de, yine de Cenk'e ilk boşandığı bu geceyi evinde, büyükbabasıyla baş başa geçirmesini, belki konuşacak şeyleri olabileceğini söylemişti.

Onun bu olgunluğu Cenk'in pek hoşuna gitti. Tutku belki de doğru söylüyordu. Onun dediğini yaptı. Oradan çıktıktan sonra, Üsküdar'a geçti. Biraz eski mahallesinin sokaklarında dolaştı. Düşündü. Evliliği gözünden film şeridi gibi akıp geçti.

O kadar erken yaşta evlenmek istemezdi. Hele Handan gibi biriyle evlenmeyi hiç istemezdi. Çocuk sahibi olmaksa, en son düşüneceği şeydi de, çocuğu olmuştu bir kere.

Mahkeme kızın velayetini Handan'a vermişti. Cenk, hafta sonları ve bayramlarda görebilecekti kızını. Bir de yaz tatilinde yirmi gün.

İlk başlarda belki çocuk sahibi olmayı hiç istemişti ama kızını çok seviyordu Cenk. Ama Handan'ın mahkeme kararına rağmen, Eser'i Cenk'e çok fazla göstermeyeceğini de biliyordu.

Öyle polis aracılığıyla falan da çocuğu alıp görmek istemezdi. Belki zamanla siniri yatışıp yola gelirdi Handan. Biraz dişini sıkıp sabretmesi gerekiyordu anlaşılan. Bunları düşünün düşünün, eve geldi.

Babaanne, boşanmayla ilgili olarak, her zamanki gibi çekimser davranma yolunu seçti. "İyi olur inşallah." deyip, mutfağa kahve pişirmeye gitti.

Büyükbaba: "Gel oğlum, otur hele karşıma. Şu kadından kurtulduğun için pek memnunum. Sakın evi verdin diye üzüleyim deme. Zararın neresinden dönsem kar-

dır diyeceksin. Kendimi bu konuda pek kabahatli buluyorum. İşte insan her yaşta hata yapabiliyor. Ne bileyim be oğlum, yabancıya gitmeyesin dedim, ananın üvey kızı dedim, iyi olur sandım, ama olmadı işte.”

Büyükbaba adeta “Apo” gibi günah çıkarıyordu. Torununun boşandığına değil üzölmek, seviniyordu bile. Ama Cenk evin o kadına gitmesini bir türlü içine sindirememişti.

Ne güzel, ev kendinde kalsaydı, Handan olmadan, sessiz sakin, dır dırdan uzak günler geçirirdi orda. Tutku’yu da getirirdi eve. Evin şeklini Tutku istediğı gibi değıştirirdi. Ama artık bunlar sadece düşlerde kalmıştı.

Yıllar geçiyordu geçmesinde de, hâlâ Cenk’in sahip olamadığı pek çok şey; bu yaşında bile Cenk’in sadece düşlerinde yaşamaya devam ediyordu.

Hiçbir düşü gerçek olamayacak mıydı?! Bir daha ev sahibi olması da sadece düşlerde kalacaktı artık. İçin için sinir oldu.

Büyükbaba, sanki Cenk’in düşüncelerini anlamış gibi sessizliğı bozdu:

“Ne düşünüyorum biliyor musun? Çevremize büyük büyük apartmanlar yapıldı. Herkes evini, arsasını müteahhide verip karşılığında birkaç daire sahibi oluyor. Öbür evi müteahhide vermeyi akıl edemedim. Bari bu evi verelim, karşılığında biz de alalım şöyle birkaç daire diyorum.”

Cenk şaşırmıştı büyükbabanın bu düşüncesine. İtiraz edecek oldu, kızdı büyükbaba:

“Oğlum, bu ev artık çok eskidi. Bakım istiyor. Adam gibi toparlamak için de çok para gerekir. Kararım kesin. Vereceğim müteahhide. Hem kahvede otururken yanıma

gelip evi istediğini söyleyenler var. Valla kim en çok daireyi verirse onunla anlaşacağım.” deyiverdi bir solukta.

Sonunda, büyükbaba yaptığı sıkı pazarlık sonucu, eve en iyi teklifi verenle anlaştı.

İnşaat bitene kadar, geniş bir daire tutacaktı müteahhit Yaşar büyükbaba ve ailesine. Ayrıca, inşaattan üç büyük daire ile bir de dükkan verecekti.

Aslan büyükbaba. Bayağı sıkı bir anlaşma yapmıştı.

Babaanne “Hayırlı olsun.” deyip, her zamanki gibi mutfağına gitti. Sessiz sessiz ağladı. Eee, kolay mı? Evlenip bu eve gelin gelmiş, bu evde gerdeğe girmişti. Rahmetli oğlu Cemal’ini bu evde doğurmuş, Cemal’e bu evde nişan yapılmıştı. Biricik oğlunun cenazesi de definiden bir gece önce bu evde kalmıştı.

Biricik torunu Cenk yan evde doğup büyümüşü. O ev zaten ellerinden gitmişti. Şimdi de sıra bu eve gelmişti. Bütün hatıralar evin dört bir yanında. Şimdi evi yıkacaklar, yıkılan duvarların altında kalacaktı bütün anılar... Buna can dayanır mıydı?

Ağlaya ağlaya kahve pişirdi babaanne.

Kısa zamanda müteahhit Yaşar’ın tuttuğu eve taşındılar. Ev genişti. Bir küçük, bir de büyük balkonu vardı. Babaanne kısa zamanda geniş eve alıştı. Balkonu çiçeklerle doldurdu. Büyükbaba bir masa koydu balkona. İyi havalarda kahvaltılarını balkonda yapıyorlar, akşam çaylarını orada içiyorlardı.

Cevriye, güle güle oturuna geldi oğlu Recep Volkan’la beraber.

Kocaman bir saksı salon bitkisi getirmişti çiçek se-

ver babaanneye. Şoför çıkarmıştı saksıyı eve. Bir de gümüş kap içinde çikolata getirmişti ağızları tatlı, evleri bereketli olsun diye.

Evi vermeleri iyi olmuştu. İyi anlaşma yapmıştı eski kayınpederi. Oğlu için de iyi olmuştu. Boşanmanın ardından yeni bir evde oturmak oğlunun sinirlerine iyi gelirdi.

Anasının bir elinde çiçek, bir elinde de çikolata çanağıyla gelmesi Cenk'in sinirine dokunmuştu. Ne o öyle, kız istemeye gider gibi!! Anasının pek çok davranışları gün geçtikçe daha çok sinirine dokunuyordu ama yine de anasıydı işte. Allah başından eksik etmesindi.

Babaanne ise pek memnun olmuştu kocaman saksıdaki yeşil bitkiye. Ağaç gibi saksıyı misafir odasına koydular. En çok da çikolata dolu kocaman gümüş çanağa bayıldı.

Paketi açıp herkese çikolata ikram etti babaanne. Recep Volkan'a birkaç tane verdi. Sonra da gümüş çanağı orta sehpanın üstüne koydu.

Afferim valla. Kocca bir gümüş çanak getirmişti eski gelini. İçi de pahalı çikolata doluydu. Epey para vermiş olmalıydı Cevriye. Eee, verirdi. Nasıl olsa maaşallah artık genel müdür karısıydı.

Oysa Cevriye ne o kocaman saksı bitkiye, ne bu çanağa, ne de çikolatalara para falan vermemişti. Bu gümüş çanak gibi, ohooo, daha ne gümüşler hediye geliyordu kocasına. Çeşit çeşit, cins, cins....

Öyle ki, artık bir kısmını evlerinde oraya buraya koymuş, bir kısmını da evdeki bir dolaba tıkıştırılmaya başlamıştı Cevriye.

Bir yere misafirliğe, yemeğe, evlenenlere, ev alanlara güle güle oturuna falan giderlerken, gelen gümüşlerden seçip, paketletip götürüyordu. İyi de oluyordu hani.

Valla el alem işleri olsun diye, ya da işleri olduktan sonra getirdikleri pahalı marka çakmakların, saatlerin, kalemlerin yanı sıra, pahalı deri cüzdanlar, kemerler, gömlekler, mis gibi kokular, nadide içkiler bir dükkânı dolduracak kadar çoktu. Hatta Cevriye için bile pahalı mücevherler, parfümler, giyim eşyaları yollayanlar vardı.

Elde etmek istedikleri avantaların yanında bu hediyelerin lafı mı olurdu. Yeter ki Asım adamların işlerini halletsindi! Zaten Asım da pek güzel hallediyordu!

Bir yığın gümüş kap, vazo çiçekleri, koccaman sak-sılar hediyelerin değersizizi sayılıyordu neredeyse. Bunların bir kısmı Asım'ın iş yerindeki makam odasını süslüyor, geri kalanlar da Asım'la Cevriye'nin evlerini neredeyse çiçek bahçesine, hediyelikçi mağazasına dönüştürüyordu.

Ayrıca laf aramızda, Asım'ın karısının adına açtığı banka hesabına yüklü miktar para yatıranlar bile vardı! Kendi adına hesap açtıracak kadar salak değildi Asım. Sonra “ner’den buldun” faslı gündeme gelirse, o zaman anası bellenirdi! Bu paralar, Asım'ın yüklü maaşına eklenince, her ay eline geçen paranın miktarı da hatırı sayılır bir meblağa ulaşıyordu.

Oh oh, allah bereket versindi! Asım’a onca avantajları verenler de yaşasındı!

Cevriye gelen hediyelerin bir kısmını da Asım'ın hoşuna gitsin diye Handan’a vermişti de Handan koyuvermişti gümüşleri bir kenara, önem vermeksizin. Kadir bilmez kız, n’olucak!

Kızı Cahide'nin nasıl olsa böyle şeylere ihtiyacı yoktu. Onun evinde her şeyi vardı maaşallah. Ara sıra bu avantarlardan büyükbaba ile babaanneye de hediye ederdi Cevriye.

Cenk; anasına, babaannesine ve büyükbabaya biran önce Tutku'yu tanıtmak istiyordu. Nasıl olsa anasına Handan söylemişti Tutku'nun genelevde çalıştığını. Tabii bu haber aile içinde herkesi dolaşıvermiş, sonunda büyükbabanın kulağına kadar gelmişti.

Babaanne Tutku'nun genelevde çalıştığını duyunca "Töbe, töbee." deyip başka da bir şey söylememişti, kahve pişirmeye giderken.

Büyükbabaya Cahide anlatmıştı, Tutku'ya ait öğrendiklerini. Belki de onun anlatması iyi olmuştu, çünkü ağabeyinin yazdığı defterde okuduklarından sonra, Tutku'ya acımış, onu görmeden sevmişti bile.

Cahide Tutku'ya karşı olumlu duygular taşıdığından, büyükbabaya onu anlatması da hayli etkileyici olmuştu.

Hatta büyükbaba kızıp bozulacağı yerde, ağlamıştı bile.

Zaten adamcağız artık sık sık ağlıyordu. Sanki, yıllarca içine akıttığı, gizlediği göz yaşlarına yol vermişti, TV'de seyrettiği filmlere, izlediği haberlere, baktığı resimlere, kısacası hemen her şeye ağlar olmuştu büyükbaba.

Hatta bir takvim yaprağının kenarına kendince bir iki satır sözde bir şiir karalamıştı da Cenk büyükbabasının yazdıklarını okuyup pek gülmüştü: "Göz yaşlarım artık akın, akın da beni yakın. Akın akın özgürce, yeter ar-

tık, içim rahatlasın!” İlahi büyükbaba, pek hoştu doğrusu! Uysa da yazmış, uymasa da! Yazıp içini kâğıda dökmüştü.

“Yahu insanın içinden ağlamak geldiğinde ağlaması da pek iyi oluyormuş. İnsan oh ne güzel rahatlıyor.” diye düşünüyordu artık büyükbaba.

Cenk’le de biraz konuşmuştu hacı bey Tutku meselesini. Cenk’in işi bir bakıma kolaylaşmıştı ama o, ailesinin Tutku’yu yakından tanımasını istiyordu.

İstiyordu da, bunu nasıl bir ortamda ve nerede yapacağını bilemiyordu.

Dur bakalım, allah kerimdi.

- 17 -

Sonunda bir gün Cenk Tutku’yla beraber Üsküdar’daki eve geldi. Anasıyla kardeşini de büyükbabanın evine çağırmıştı.

Tutku o gün heyecandan nasıl ölmedi, buna kendi de şaşıtı.

Çok sıcak karşılamıştı Tutku’yu Cenk’in ailesi. Hele Cahide...

Sevgiyle kucaklamıştı onu.

Babaanne tedbirliydi. Tutku’ya elini uzatırken huzursuzdu. İçinden: “Bu kız şimdi, haşa huzurdan cenabettir de!” diye düşündüyse de, kocası dahil herkes kıza elini uzatmıştı.

E-namazında-niyazındaki hacı bey bile kıza el öptürttükten sonra o da uzattı elini Tutku'ya öpsün diye. Ama yine de kızcağız babaannenin elini öpüp başına koyduktan sonra, babaanne elinin tersini çaktırmadan eteğine sürüp, aklınca elini temizledi.

Tutku ne yapacağını şaşırmış gibiydi. Az konuşuyor, genellikle konuşma faslını onlara bırakmayı tercih ediyordu. Cenk çok güzel idare ediyordu durumları.

Cahide'nin de içten davranışlarıyla, aile fertleri ile Tutku arasında kısa zamanda bir kaynaşma oldu.

Çay masasına oturduklarında henüz evlilik lafı açılmamıştı.

Ayy ne olacaksa olsundu artık. Tutku bu tip bir aile ortamında hemen hemen hiç bulunmamıştı. Kalbi sıkışıyordu heyecandan.

Küçükken maruz kaldığı aile şiddetinden polisçe kurtarılıp, kimsesiz çocuklar yurduna yerleştirilmesinden sonra; onu sahiplenen kadının evinde o hiç tatmadığı aile ortamını biraz olsun yaşar gibi olmuştu. Taa ki kadının kocasının tecavüzüne uğrayana kadar!...

Zaten birkaç zaman sonra ayrılmıştı o evden. Ve artık hayatının kendine ait olamayacağı, sadece bedenini erkeklere sunarak yaşayacağı yıllar başlamıştı Tutku için.

Aslında böyle bir aile ortamını ne kadar özlediğini o gün çok iyi anladı. Temiz bir ev, aile fertlerinin etrafında toplandığı bir masa, birbirlerine tabak uzatıp servis yapan anne, kız kardeş, büyükbaba, babaanne ve onu seven bir erkek...

İçinden ağlamak geliyordu.

Rüyada olmadığını anlamak için kaç kez elini kolunu usulca çimdiklediğini fark etti Tutku. Yıllardır bilmediği bir dünyada, tatmadığı duyguları yaşıyordu ve hepsi gerçektir. İçinden:

“Allahım lütfen bu güzellikler hiç bitmesin.” diye dua etti durdu.

Bazen insan beklemediği güzellikleri yaşadığı zaman içini kaplayan güzel duyguların bir köşesinde, önüne geçemediği bir huzursuzluk asılı durur ya. Hani insan istese de yerinden indirip atamaz ya onu, kovamaz ya o huzursuzluğu. İşte bu “ya bitiverirse” korkusudur.

Şimdi bu karışık duyguların iç benliğindeki çatışmalarını yaşamaktaydı Tutku. Belli etmemeye çalışıyordu.

Tam bu sırada büyükbaba imdada yetişti. Üçüncü bardak çayını Cahide’den istedikten sonra, çayı hemen geldi. Okkalı bir yudum aldı büyükbaba çayından. Yudumunu “hüüffpptt”leterek...

Tüm aile fertleri, hatta büyükbabayı henüz birkaç saattir tanıyan Tutku bile büyükbabanın önemli bir konuşmaya başlayacağını anladılar. Büyükbaba lafı uzatmadan sadede geldi. Tutku’ya bakarak:

“Bak kızım, Cenk, benim ölen bir tanecik oğlum Cemal’in anısıdır. Daima onun mesut olmasını istedim ama insan hayatın dümenini elinde tutamıyor ki. Tuttuğunu zannetse de, gün gelip olaylara bakıyor ki, dümen yine yüce rabbin elinde. Ne kadar hadiselerin yolunu, kendi istediğin tarafa doğru çevirmeye kalksan da, nafîle yavrum. Her şey olacağına varıyor. Anladın mı güzel kızım?” dediğinde, masadaki herkes soluğunu tutmuş, konuşmanın devamını, daha doğrusu sonunu bekliyordu.

Bu fasıl, konuşmanın giriş ve gelişme kısmıydı. Asıl beklenen sonuçtu.

Lafın sonunu da çok geciktirmedi büyükbaba:

“Gencecik hayatın boyunca çok büyük darbeler yediğini Cenk anlattı. Kader kızım. Önüne geçilmiyor. Biz ailece Cenk’in hayat yolunu kendimiz çizmeye kalkıştık ama mateessüf iyilik edelim derken çocuğun başını yak-tık. Allaha şükür ki, yavrum sonunda o kadından kurtuldu. Seni çıkarttı yüce rabbim torunumun karşısına. Gelelim sadede. Seni sevdiğine iyice kani olduğum için, sen de rıza gösterirsen, allahın izni, peygamberin kavliyle, seni senden istiyorum kızım.” deyiverdi hacı büyükbaba.

Bir anlık şoktan sonra, ağlamaya başladı Tutku. Cahide yerinden kalkıp sarıldı Tutku’ya. Cenk, hemen bir kağıt peçete uzattı sevdiği kadına, gözyaşlarını silsin diye. Cevriye de “ağlama yavrum, ağlama bak her şey ne güzel olacak.” diye Tutku’yu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Ay ne iyi insanlardı bunlar. Tutku ağlamayı kesecekken, onların bu sıcacık davranışları, gözyaşlarını daha çok coşturuyor, hıçkırıklarına engel olamıyordu.

O ana kadar her zamanki gibi sessiz kalmayı seçen babaanne, mutfağa gidip su getirdi. Dayanamamıştı kızın sicim gibi akan göz yaşlarına. Başladı o da ağlamaya. “Ne kadersiz kızmış garibim” diyordu içinden.

Bir bardağa birkaç damla kolonya damlatıp Tutku’ya uzattı. Kızcağız ferahlasın diye... Unutuvermişti Tutku’nun “cenabet” olma ihtimalini.

Sonunda göz yaşları yerini gülücüklere bıraktı.

Büyükbaba önemli birkaç saptama daha yaptı:

“Bak kızım, artık evlenene kadar bu evde bizim kızımız olarak yaşayacaksın. Cenk gereken kişilerle konuşup, seni azat etmelerini söyler onlara. Elbet rıza göstereceklerdir. Bir de şey diyorum şeyy... eeımm... şu ismini... ıımm... ismini değıştirelim senin.” der demez evdeki herkes içinden “Eyvah! Büyükbaba yine kafasına göre isim takacak!” diye düşünmeye başladı.

“Kızım, esas adın neydi senin?” diye sorar sormaz, Tutku hemen suskunluğunu bozup:

“Nuriye efendim. Ama ben artık eski yaşamlarımı bana hatırlatacak hiçbir adı kullanmayı istemiyorum. İzinizle başka bir ad bulalım.” deyince, bu kez her zamanki suskun babaanne beklenmedik bir şekilde atak yaparak lafa daldı ve:

“Didem koyalım hanım kızımızın adını.” deyiverdi.

Bingo! Babaanne, yıllardır ilk kez kesin olarak fikrini beyan ediyordu. Hem de her zaman herkese ad koymayı kendine görev bilmiş olan kocası, daha ağzını bile açmadan patlatıvermişti düşüncesini. Şu “Didem” şarkısından mı esinlenmişti ne?!

“Didem” adı aile meclisinde pek beğenildi. Ama “ad koymaya” pek meraklı olan büyükbaba, bu fırsat elinden gittiği için biraz bozuldu. Belli etmemeye çalıştıysa da aile fertleri onun bu duygusunu kolayca anlayıp, kıs kıs güldüler.

Bu görevi nihayet yıllar sonra babaanne devralmıştı!

Sonunda göz yaşları bitti.

Gülücükler dudaklardaki yerini aldı.

Tutku, artık Didem olarak yeni ailesinin ellerini öptü.

Cenk Tutku'nun çalıştığı evin mamasına telefon edip, müjdeli haberi verdi. Mama kadın pek sevindi bu habere:

“Allah razı olsun be koçum. Ne büyük bir sevap işlediğini bir bilsen. Ailenden de allah razı olsun. Deden kral adammış valla. Anana da helal. Erkek karıymış ha. Ne diyeyim aslanım, allah bir yastıkta kocatsın derlerdi diiil mi? İşte aynen öyle. Bak kızlar da tebrik ediyolar. Dur lan Apti, dur hele, tamam söylicez, patlamaa! A-aa! Cenk ağbi, Apti ikinizin ellerinden öptüğünü söylememi istiyoy. Kart ibne kendini genç zannetti, el öpmelere kalkışyoy. Haa, bak ne diiyecem, Tutku'nun eşyalarını almaya ne zaman gelirsiniz? Hem bi helalleşiriz de. Öptüm eniştecem. Tutku'ya hepimizden selam söyle. Tebrik ederiz fıstığı. Hadi bay bay ağbicim.” deyip kapattı telefonu.

Cevriye ile Cahide o gece evden geç ayrıldılar. Bu arada takılar takıldı. Cevriye, kalın bir altın kelepçe bilezik taktı müstakbel gelini Didem'e.

Yıllar önce rahmetli kocası Cemal'le evlendiğinde koluna üç ince bilezik takmışlardı. Ve yıllar boyu o üç ince bilezik çoğalmadan üç bilezik olarak kalmıştı. Taa ki Asım'la evlenene kadar...

Artık rahat bir yaşamı vardı Cevriye'nin. Takıları çoğalmış, kocası bir dediğini iki etmez olmuştu. Hele Asım'a erkek evlat verdikten sonra...

Şimdi de artık gelini sayılan Didem'e güzel ve kalın bir altın bilezik takmıştı. İleride inşallah kocası daha iyilerini alırdı.

Cahide ağabeyinin duygularını yazdığı defteri okuduğu gün bu kızı kendine yakın hissetmişti. Nasıl Handan'ı ilk gördüğünde hiç sevmemişse, Tutku'ya yani Didem'e hem acımış, hem de kızı daha görmeden sevivermişti.

Onun için ona pahalı ve gösterişli bir elmas yüzük taktı. Eski Tutku yani yeni Didem, Cahide yüzüğü parmağına takarken, az daha küçük dilini yutacaktı. Ömründe böyle güzel ve değerli bir şeyi olmamıştı. Bilezik de harikaydı.

O güne kadar, kazancından arttırıp aldığı üç-beş altını vardı, kara gün için banka kasasında sakladığı... Parmağındaki iki altın yüzüğü de hiç çıkarmazdı.

Boynunda da ucuna nazar boncuğu taktığı bir altın zincirle, ucunda başak burcu amblemi olan başka bir altın zinciri daha vardı. Birkaç da ince altın bilezik almıştı ama onları takmaz, banka kasasında saklardı. Onca çalıştığı yıla karşılık tüm serveti işte bu kadardı.

Şimdi bir anda, sahip olduklarının tamamından kat kat fazla değerde takıları oluvermişti. Sevinçten ölebilirdi Didem.

Babaanne de günün ikinci bombasını patlattı. O güne kadar sandığının bir köşesinde sakladığı iki altın bileziği gün ışığına çıkarıp, yeni admı az önce bizzat taktığı Didem'in koluna geçiriverdi bilezikleri.

Büyükbaba o an ikinci şokunu yaşadı. Şaşırp kalmıştı nereden çıktı bu bilezikler diye. Vay vay vaaayy! Sen neymişsin be hacı kadın?

Kendinden önce davranıp, karşı ataklar yapan karısına birazcık bozulmuştu büyükbaba ama yine de hakkını yememek lazımdı.

Doğrusu işini bilen bir karısı vardı. Demek dışından tırnağından arttırıp bunları almış, bir köşede saklamıştı. Saklamıştı da ne iyi etmişti.

Yahu bugün de sıkı goller ikidir karısından geliyor-
du.

Büyükbaba, azıcık bozulmakla beraber, yine de gurur duydu onca yıllık karısıyla.

- 18 -

*H*em kayınvalidesi, hem de üvey annesi olan Cevriye, kendi deyişi ile Tutku orospusunu kabul etti diye kıyametleri koparmıştı Handan.

"Hıh! Bir de yeni ad takmışlar kaltağa. Ayol, ad değiştirmekle orospunun orospuluğu ortadan kalkacak değil ya. Bin bir herife bacak aralayan kerhaneci kariya kalkıp bana bile takmadıkları kadar değerli takılar takmışlar!" demişti demesine de, artık Didem adının mahkeme kararıyla resmileştiğinden haberi yoktu Handan'ın.

Artık o Cevriye denen kadının da yüzünü görmek istemiyordu.

Allahtan boşanırken Cenk'ten koparttığı daireye geçmişti de, kaynana mı, üvey anne mi, işte her ne haltsa, o kadından uzak olmuştu çok şükür.

Böyle düşünerek de kendine daima iyi davranan Cevriye'yi harcaııvermişti. Kadının yapısı böyleydi. Her önüne gelene pislik atardı. İçi kötüydü Handan'ın. Fesattı.

Babasını nasıl olsa istediği zaman iş yerinde görürdü. Ya da o gelirdi Handan'ın evine.

“Ne şanssız kadınım” diye ağlayıp durdu “Bir orospu kadar değerim olmadı gözlerinde.” Ağlayıp düşündü, düşündü ağladı.

Bir şey değil, artık Cenk'e ceza verme şansı da yoktu. Boşanmışlar, aralarında çocuktan başka hiçbir ortak şey kalmamıştı.

Hah işte! İyi ya, o da Hayriye Eser'i göstermezdi Cenk'e. Bundan daha iyi ceza olur muydu?

“Oh olsun işte. Evlatsız kal da aklın başına gelsin sersem adam. Sen ancak orospulara layıksın.” deyip arsız arsız ağlamaya devam etti Handan.

Büyükbabanın evindeki o söz kesme gününü Cevriye kocası Asım'a, Asım da kızına anlatmıştı. Öğrendiği günden beri Handan kıskançlığından ağlayıp duruyordu.

Hayriye Eser'in babası ile hukuken buluşacağı günlerde, Handan planını uygulayıp çocuğu babasına göstermemeye başladı. Cenk buna şaşırmadı. Handan'dan böyle bir davranışı zaten bekliyordu. Önceleri dişini sıkıp sabretti. Aslında çocuğunu polis aracılığıyla pekala alabilirdi ama bunu yapmadı. Beklemeyi seçti.

Sonunda kız “babam da babam” diye tutturup günlerce ağlayıp sızlanınca, Handan baktı olacak gibi değil, Eser'i sonunda Cenk'e yolladı.

Artık Handan'ın elinde hiçbir koz kalmamıştı. Kendi yanlışlarının kurbanı olarak ot gibi yaşamayı sürdürdü. Kendini oyalayacak tek eğlencesi artık babasının aldığı arabaydı.

Şoför kursuna gidip ehliyet almıştı Handan. Babası da biricik kızı daha fazla üzülmesin, oyalansın diye bir araba hediye etmişti.

Cahide'nin evinde kaldığı günlerdeki gibi saltanat içinde gezemiyordu artık. O şatafatlı eğlence günleri geride kalmıştı. Madden ve manen o kadarına imkanı yoktu ama yine de babasının desteği ile idare ediyordu. Durumu hiç yoktan iyiydi.

Ya Eser'i yanına alıyor, ya da bir başına arabasına atlayıp, avare avare İstanbul yollarını arşınlayıp duruyordu. Tabii bu kadarı Handan'ı tatmin etmiyordu ama kendi etmiş kendi bulmuştu. Geçimsizliğinin, harisliğinin cezasını çekiyordu.

Bir erkek arkadaş bulmayı bırakın, onun huysuzluklarına katlanacak doğru dürüst bir kadın arkadaşı bile yoktu.

Kim ne yapsındı gölgesiyle bile kavga eden kadını!

Bu arada, büyükbabanın müteahhide verdiği eski ev çoktan yıkılmış, yerinde inşaat yükselmeye başlamıştı bile.

Bu arada Cenkle Didem de sade bir nikahla evlenmişlerdi. Gelinlik giymişti Didem. Aile öyle istemişti. Zaten kendisi de için için gelinlik giymeyi arzulamıştı da kimseye bu isteğini söyleyememişti. İstek, Cenk'in ailesinden gelmişti. Öylesi daha iyiydi.

Sonunda bembeyaz gelinliği giymek ona da nasip olmuştu işte.

Hayatında açılan yeni beyaz sayfa gibi bembeyaz gelinliğiyle Cenk'in kolunda nikah masasına doğru yürürken, ayakları heyecandan resmen birbirine dolanmıştı.

İnşaat bitene kadar büyükbaba ve babaanne ile beraber oturacaklardı. Daireler teslim edildikten sonra, birine büyükbaba ile babaanne, diğerine de Cenk'le Didem yerleşecekti. Diğer daire ile dükkanı da kiraya verecekler, gelirini de büyükbaba ile Cenk, ihtiyaca göre paylaşıacaklardı.

Büyükbabanın bu yardımlarının altından nasıl kalkacağını bilemiyordu Cenk. Ona çok iyi davranmaktan, yıllardır esirgediği sevgiyi ona vermekten başka elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Cenk'le Didem evlenirken büyükbaba, medeni nikahın yanında imam nikahı da kıyılsın istemişti. Cenk bundan hiç hoşlanmasa da, sırf büyükbabanın kalbi kırılmasın diye peki demişti.

Dini nikah sonrası, Didem gelinliği sırtında, eski çalıştığı eve gidip, arkadaşlarıyla, eski patronuyla vedalaşmak ve helalliklerini almak istemişti.

Evdeki odasından hiçbir şey almamış, tüm eşyalarını, giysilerini arkadaşlarına bırakmıştı.

Onun için kitapları çok önemliydi. Odasındaki şifoniyerin bir iki çekmecesinde sakladığı kitapları... Onları kimseye bırakamazdı. Zaten bıraksa da o evde kitap okuyacak kimse yoktu ki.

Bir tek sırtındaki giysiyle gelmişti büyükbabanın evine. Giysi o kadar önemli değildi. Zaman içinde yavaş yavaş yeni bir şeyleri olurdu nasılsa. Hem zaten, Cahide bazı güzel kıyafetler almıştı Tutku'ya -pardon- Didem'e.

Apti, Didem'in kimonolarına talip olmuştu. Kırmızı, pembe ve mavi Japon kimonolarına... Beyoğlu'nda bir mağazadan almıştı Didem onları.

Onun “Tutku” olduğu günlerde giydiği bu kimonolara bayılırdı genelevin çaycısı “kız Apti”. Didem gelinliğiyle eve gittiği gün “Al bunlar senin olsun” dediğinde sevinçten çıldırmıştı.

Düğün hediyesi takılan takılarına bayılmıştı mama kadınla, kızlar... Apti hayranlıkla elmas yüzüğü seyrederken:

“Ayy kızıız, acaba benim kocam olacak herif de bi gün bana böööle bir yüzük alır mı dersiniiz?” deyince, kızlardan biri:

“Siktir lan Apti. Deli deli konuşup durma da, kafamın tası atıp deliğini genişletmiyeyim haa.” diye Apti’yi paylamıştı. Apti de:

“Ayy nerde bende o şans kız aplaaa” diye basmıştı kahkahayı.

En çok bu çılgın Apti’yi özleyecekti Didem. Çok gülerdi Apti’nin konuşmalarına, tavırlarına. Kızları da özleyecekti. İyiydi hepsi.

Hepsinin acıklı öyküleri vardı. Kendininki gibi...

Mama anadan helallik diledi eski Tutku, yeni Didem. O kadın elinden tutup bu eve getirmeseydi, resmen sokaklarda, oto-yollarda fuhuş yapmak zorunda kalacak, belki de bu gün bir manyağın bıçak darbesi ile, ya da hızla giden bir arabanın altında ölmüş olacaktı.

Üstelik mama kadın, evin en iyi odasını ona vermiş, evin en güzel kızı diye de içini bi güzel dayayıp döşemişti. Ayrıca devamlı olarak da evde kalmasına izin vermişti.

Herkes akşam evine, ya da kaldığı ucuz otele gittiğinde, evde sadece Didem’le Apti kalırdı. Birlikte pek eđ-

lenir, çok gülerlerdi. Herkes “kız Apti” diye çağırırdı çaycıyı. O bundan pek hoşnuttu.

“Kız Apti” yemekleri pişirir, Tutku’yla birlikte afiyetle yerlerdi. Yemekten sonra Apti Tutku’nun odasında ki TV’de magazin programlarını seyrederken, Tutku da kitap okurdu.

Apti’nin deli gibi aşık olduğu iri-kıyım, pala bıyıklı bir sevgilisi vardı ama adamın Apti’yi pek iplediği yoktu. İşte ara-sıra ifadesini alırdı Apti’nin, o kadar.

Ama bu ara-sıralık ilişki Apti’yi uzun süre idare ederdi. Ertesi gün, bir gece önce yaşadıklarını bire beş katarak ballandıra ballandıra anlatırdı kızlara.

Hepsi güler, Apti’yle kafa bulurdu. Didem de gülerdi ona ama bir yandan da acırdı. O da kendisi gibi kimsesizdi. Doğar doğmaz sokağa bırakmıştı anası gayrimeşru oğlunu. Polisler tarafından bulunup, kimsesizler yurdu na bırakılmıştı. Onu bulan karakoldaki komiserin adı olan Apti adını vermişlerdi ona. Apti diye çıkmıştı nüfus kağıdı.

Sonraki yıllarda, yurttan kalan yaşı kendinden büyük oğlanlardan biri ırzına geçmiş, Apti de bir süre sonra yurttan kaçıp, sokak çocuklarıyla beraber yaşamaya başlamıştı. Orada da Apti’ye tecavüz ettiler.

Bu kez, daha sonra tanıştığı bir adam, önce ona tecavüz etti, sonra da Apti’yi satmaya başladı. Kısacası Apti’nin tecavüzden yana maaşallah şansı pek açıktı!

Uzun süre adamla beraber yaşayıp ona para getiren Apti, onun malı oldu. Seneler geçiyor, yaşı ilerliyordu. Çok para getiremez olunca da adam zavallı Apti’yi kapı önüne koyuvermişti.

İlerlemiş yaşımda bir süre daha sokaklarda kalan Apti, sonunda yufka yürekli bu mama kadının evine çay ocağı işletmek ve orada yatıp-kalkmak üzere girmişti.

Kadın önceleri Apti'den ocak işletme ve evde kalma parası almıştı ama kısa süre sonra bundan vazgeçmişti. Acımişti mama kadın yaşı geçkin Apti'ye.

Bütün bunlar film şeridi gibi geçti Didem'in gözünün önünden.

Vedalaşırken, hepsi ağlaştı. Didem: "Darısı başınıza. Allah yardım etsin, allah hepinizi kurtarsın." deyip, gelin arabasına binerken, diğer evlerde çalışanlar de alkışladılar Didem'i.

"Aplacııım, ayakkabının altına benim adımı yaz da kocasız kalmııım, e-mi kıızı?" deyiverdi kız Apti. Güldü herkes onun bu isteğine.

"Tutku" artık o evde, o sokakta kalmıştı. Tutku ölmüşü.

Artık "Didem" vardı.

Didem'in araba kapısını kapatan kız Apti, pencereden kafasını sokup, Didem'e: "Kız Tutku apla beee, Didem adını kim koyduysa, çok şugar ad seçmiş. İznin olursa, bundan sonra ben adımı Tutku olarak değiştirebilir miyiiiim?" diye Tutku'nun eski adına talip oluverdi.

"Tabii. Al adımı, tepe tepe kullan. Bana sonunda uğur getirdi. Sana da uğur getirir inşallah." deyip kız Apti'yi öptü Didem.

Araba sokaktan çıkarken, kocasının koluna sıkıca girdi. Kocasına iyice sokuldu eski Tutku, yeni Didem..

Az sonra resmi nikah kıyılacak ve “Didem Cengaver” olacaktı, bir zamanların Nuriye Tezverdi, nam-ı diğer Tutku’su .

- 19 -

Yıllar geçiyor, çocuklar büyürken, büyükler de olgunluğa doğru yol alıyordu. Ya yaşlı olanlar?.. Onlar da daha çok yaşlanıyordu.

İnsan kendisinde oluşan değişimleri, tahribatları pek görmüyordu. Daha doğrusu görmek istemiyordu. Ama büyüyen çocuklar insana, yılların nasıl da hızlı geçtiğini bi güzel hatırlatıyordu. İşte o zaman silkelenip, kendine geliyordu yol almakta olan insanlar.

Bekir Can’la Hayri Cem delikanlılığın ilk basamaklarına merhaba demişlerdi. Fahri Can’da okula gidiyordu artık.

Kuzenleri Hayriye Eser ise, annesine hiç benzemeyen, babasının modeli şipşirin bir genç kız olma yolundaydı.

Mahkeme kararına göre Eser babasıyla hafta sonları ve bayramlarda buluşuyor, son zamanlarda da Handan kızını daha sık babasına gönderiyordu.

Handan’ın bu yeni planına göre Eser babasının evine daha sık giderse, sözde Didem huzursuz olacaktı. Ama yine planları ters tepti.

Eser’le Didem’in arası pek iyiydi. Birbirlerini seviyor, çok iyi anlaşıyorlardı. Başta Cenk olmak üzere, tüm

aile bu durumdan pek hoşnuttu. Tabii Handan hariç! Asım'a gelince, bu konuda sessiz kalmayı seçiyordu.

Didem iyi çıkmıştı. Tüm aile büyüklerine karşı saygılı, küçüklere de sevgi doluydu. Kocasına da pek iyi bakıyordu. En önemlisi de kocasının kızıyla çok iyi geçiniyordu. Ailenin diğer çocukları da "yenge" diye pek seviyorlardı Didem'i.

Saçlarının rengini ve modelini değiştirmişti Didem. Daha doğrusu Cahide değiştirtmişti. Kısacık, koyu kumral saçlar onu daha genç göstermiş, maviş gözleri daha çok ortaya çıkmıştı. Hayli de kilo vermişti.

Mutluydu Didem. Sadece ara-sıra içi pır pır ederdi, ya eski hayatından birileri karşısına çıkıp da huzurunu bozarsa diye...

Ama Cenk'in ve ailesinin çevresi çok farklıydı. O insanlarla rastlaşma olasılığı zayıftı ama yine de içindeki o çırpıntıyı tamamen yok edip atamıyordu Didem.

Onun dışında yeniden dünyaya gelmiş gibi hissediyordu kendini. Yeni ailesini, en fazla da kocasını her şeyden çok seviyordu.

Bir gün hamile olduğunu anladı Didem. Daha kesin bir sonuç almak için doktora gitti. Muayene sırası kendine geldiğinde, kendisini muayene edecek olan doktoru hemen tanıdı. Panikledi.

Adam eski hayatında, pek çok kez kızların sağlık kontrolünü yapan doktordu. Didem de o kızların içindeydi. Ama adam onu hiç tanımadı bile. Didem buna çok sevindi. Muayene sonucunda bir buçuk aylık hamile olduğunun müjdesini verdi doktor.

Eskiden herhangi bir zührevi hastalığı olup olmadığına bakan doktor, şimdi ona anne olacağının müjdesini

veriyordu. Üstelik adam, Didem'in o kızlardan biri olduğunu hatırlamamıştı bile.

Hani neredeyse en çok buna sevinmişti Didem.

Akşam Cenk'e bu müjdeyi verdiğinde, Handan'dan asla ikinci bir çocuk sahibi daha olmak istemeyen Cenk, karısının verdiği bu haberle göklere uçtu.

Tüm aile çok sevindi bu habere.

Tabii Handan hariç! İllet olmuştu Handan bu haberi Eser'den duyduğunda. Kız annesine "Biliyor musun kardeşim olacak" dediğinde Handan yine zırlı zırlı ağlamıştı. Her zamanki gibi edepsizliğinden ağlıyordu yine.

Handan "O senin kardeşin falan değil!" diye Hayriye Eser'e bağırdığında, kız annesine baş kaldırıp "Hiç bile! O benim bal gibi öz kardeşim işte!" diye cevap verivermiş, kızın bu baş kaldırisı Handan'ı daha da delirtmişti.

Henüz küçük olan Recep Volkan, "amca" olacak diye Cevriye pek sevinçliydi. Hele şu Didem bir de oğlan çocuk doğurursa, işte o zaman Cevriye'nin keyfine diyecek olmayacaktı. Valla bunun için dilediği pek çok adağı vardı. Türbe türbe dolaşıp, adaklarını yerine getirirdi artık. Yeter ki çocuk oğlan olsundu.

N'apsın işte, ilk göz ağrisı oğlunun ille de bir erkek çocuk sahibi olma fikrini yıllardır içinden atamamıştı Cevriye.

Sonunda aylar çabucak geçti. Ve nihayet Didem topaç gibi bir oğlan doğurdu.

Allaaahh! Herkes bayram ediyordu. Hele Cevriye... Hani neredeyse zil takıp, Taksim Meydanı'nda göbek atıyordu.

Yıllar önceki rüyası nihayet gerçek olmuştu işte.

Hemen önce rahmetli kocası Cemal'in mezarını ziyaret gittiler hep birlikte. Tabii Didem'i de, bebeği de götürdüler. Bir yandan dua okurken, diğer yandan da:

"İşte Cemal'im, senin soyadını devam ettirecek çocuğu bu kadın doğurdu" der gibi bir şeyler mırıldandı Cevriye.

Sonra da, gerçekleşen adakları için türbeleri dolaşmaya başladı. Şekerler, ekmekler, süpürgeler dağıttı.

Büyükbaba, "Cengaver" soyadı bir kuşak daha devam edecek diye pek memnundu.

Babanne "Afferim kıza. Maaşallah pırt diye yapı-verdi bir oğlan." dedi. Didem'in adını kendi koyduğu için pek böbürlenirdi zaten. Şimdi de Didem oğlan doğurdu diye, onu yere göğe koyamıyordu. "Cenabet"li düşünceler çoktaaan babannenin aklından uçup gitmişti.

Cenk, eskiden böyle kötü bir dünyaya çocuk getirmenin, hele ikinci bir çocuk sahibi olmanın asla doğru olmayacağını savunurdu ama oğlunu hastanede kucağına verdiklerinde, içindeki çocuk sahibi olmaya "karşı" olan negatif duygularının uçup gittiğini hissetmişti.

Cenk sevinçten havalara uçtu. Ama oğluna ad koyma meselesi aklına gelince keyfi kaçtı. Şimdi sağ olası büyükbaba, yine sazı alacaktı eline ve oğlana o sevmediği eski moda adlardan birini koyacaktı.

Ama hiç de korktuğu gibi olmadı. Büyükbaba aldı Cenk'i karşısına: "Oğlunun adını ne koymayı düşünüyorsun?" diye sormaz mı?

Cenk kulaklarına inanamadı. Bundan önce ailede doğan kendisi ve Cahide de dahil olmak üzere, tam yedi

çocuğun adını kimseye danışmadan hep büyükbaba koymuştu. Şimdi hangi dağda kurt ölmüştü de, büyükbaba Cenk'e oğlunun adını ne koyacaksın diye soruyordu.

Cenk, neredeyse şansının dönmeye başladığına inanacaktı.

Handan gibi bir cazgırdan sonra, melek gibi bir kadınla evlenmişti. Boşanırken eski karısına vermek zorunda kaldığı evden daha güzel bir evi olmuştu. Tabii yine büyükbaba sayesinde...Ve kızından sonra bir de erkek evlât sahibi olmuştu. Şimdi de büyükbabası "oğlunun adını sen koy" diyordu torununa.

Bütün bunlar, Cenk'in şansının döndüğünün habercileri gibiydi.

Ama ne yazık ki iş konusunda şans ondan yana değildi. Olacağı da yoktu. İçinin bir türlü kaynamadığı bir işte çalışmak, onun mutlu duygularını çoğu zaman yok ediyordu. İnsanın sevmediği bir işte çalışması, resmen o kişinin dünyasını karartıyordu.

Bunu Didem'e yahut büyükbabaya belli etmek istemese de, onlar çok iyi biliyorlardı Cenk'in iş konusunda ki mutsuzluğunu.

Haa, az kalsın unutuyorduk. Cenk oğluna o çok sevdiği ad olan "Barış" adını verdi. Ama büyükbabayı da unutmadı ve ondan oğlunun kulağına üç kez "KENDİ adını" fısıldamasını istedi.

Büyükbabanın gözleri doldu. Hatta yaşlar yuvarlandı ferî solmaya başlamış gözlerinden kırışık boynuna doğru.

Sarıldı biricik torununa. Sırtını sıvazladı Cenk'in.

Sonra, ezan okuyup torununun kulağına üç kez kendi adını fısıldadı büyükbaba: “Kemal... Kemal... Kemal...”

Cenk’in kucağına almayı yıllardır için için özlediği ama bu duygusunu kendine bile itiraf edemediği oğlunun adı “Kemal Barış Cengaver” olarak nüfusa kaydedildi.

- 20 -

*İ*ş konusunda neye elini atsa kurutuyordu Cenk. Ne uzamış, ne kısalmış, olduğu yerde kalakalmış, yıllardır çalıştığı bankada ancak ola ola şef olabilmişti.

Oysa, aile hayatı çok iyi gidiyordu. Didem’le her konuda çok iyi anlaşıyorlar, Kemal Barış da yuvalarının mutluluğunu katmerliyordu. Minik oğlan artık fıldır fıldır koşuşuyordu evin içinde.

Aynı apartmanın karşı dairesinde oturan büyükbaba, kucağından indirmiyordu Kemal Barış’ı. Büyükbaba adeta bu çocukla yeniden hayat bulmuştu.

“Artık yeter, örme!” dense de babaanne habire hırkalar, patikler örüp duruyordu küçük oğlana. Barış’ın örme kılıkları artık çekmecelere sığmaz olup, evde küçük bir dağcık oluşturmaya başlamıştı.

Cevriye’nin üç erkek torunu daha vardı ama, onun için Cenk’in oğlunun yeri başkaydı. Çünkü bir zamanlar çok sevdiği ilk kocasının, ilk erkeğinin kanından geliyordu bu küçük oğlan.

Cemal'in ölümünden sonra belki iki kocaya daha varmıştı ama ilk kocasının kalbindeki yeri bambaşkaydı.

Hayriye Eser de kardeşini çok seviyordu. Onunla oyunlar oynuyor, annesinin evine döneceği gün geldiğinde gözlerine yaşlar doluyordu. "Keşke bu evde babamla, kardeşimle, Didem ablayla yaşasaydım" derdi küçük kalbindeki duyguları...

Huysuz Handan, boşanmalarının üzerinden onca zaman geçmiş olmasına rağmen, eski kocasının evindeki huzuru uzaktan uzağa kıskanmaya devam ediyordu.

Eser'in kardeşine ve babasına, hele hele Didem'e olan sevgisine hiç dayanamıyor, kızın hiç bir suçu yokken onu azarlayıp duruyordu. Akli sıra Cenk'in kızına bağırarak, sanki Cenk'ten hırsını alıyordu.

Cenk'in geçen seneler içindeki en büyük kazançları, Didem, Hayriye Eser ve Kemal Barış'tı. Bunlar dışında bir büyük kazancı daha vardı. O da, kendini eksik bulup yıllar boyunca devam ettiği Fransız Kültür Merkezi'ndeki kurslar sonucunda hayli iyi derecede Fransızca öğrenmesiydi.

Kendi kendine de çalışarak, lisanını daha fazla ilerletmişti. Ama ne yazık ki o çok sevdiği Fransızca, Cenk'e çalıştığı bankada birkaç yazışmanın dışında hiç mi hiç faydalı olamadı.

Trilyonlarını repoya yatıranlar Fransızca konuşmuyorlardı.

Şube müdürü Fransızca bilmiyordu ki ara sıra, hiç olmazsa öğle tatillerinde Fransızca sohbet etsinler. Çaycı da Fransızca anlamazdı ki, çay isterken Fransızca seslensin. E-n'apalım bu durumda sağlık olsun!

Bir yandan yıllardır çalıştığı bankaya, ayda 666 dolar karşılığı Türk parasına sabah sekiz buçuk-akşam altı gidip gelirken, bir yandan da gazetelerin “eleman aranıyor” köşelerini taramaktan, daha iyi bir iş bulurum diye aramaktan hiç vazgeçmedi.

Kimbilir kaç yere telefon etmiş, kaç iş görüşmesinden içi kırık, ruhu yorgun, siniri gergin eve dönmüştü. Bazı işler tam olacakken, olmuyor, olamıyordu işte.

Tanrı sanki Cenk’i yok sayıyordu.

Bir gün, Didem heyecan içinde Cenk’in iş yerine telefon etti. Gazetede bir ilan görmüştü. Belçika’da çalışmak üzere iyi şartlarda Fransızca bilen eleman arıyorlardı.

Cenk heyecanlandı. İçini umudun sıcaklığı kapladı.

Hemen Didem’in verdiği telefonu aradı. Görüşmeye çağırdılar. Ertesi gün öğle saatini iple çekti. Yemek falan yemeden doğru o iş yerine gitti.

Veee... Cenk adamlarla anlaştı. İş olmuştu.

Sırf Fransızca’yı çok seviyor olmasından dolayı bu dili öğrenmesi, nihayet işe yaramıştı. Şartlar iyiydi. Hem de bugüne kadar hiç sahip olamadığı kadar iyiydi. İnana-mıyordu. Sevinçten kalbi duracaktı.

Galiba artık allahın yoklamasında nihayet yer alabilmişti.

“Heeyy tanrım, ben de buradayım” diye yıllardır sürdürdüğü haykırışları, nihayet yukarıdaki tarafından duyulmuştu işte.

Oh be! Dünya vardı.

İş Brüksel'deydi. Olsun varsın.

Oturacak ev de veriyorlardı şirketten. Aman ne iyi.

Maaş dolgundu. Oh ne ala.

Cenk, toparlanmak için biraz süre istemişti. Ay, ona da evet dediler.

Yahu, ne iyi adamlardı bunlar. Hatta adam değil, kanatsız melektiler.

İş kesinleşir kesinleşmez, ilk olarak büyükbabaya haber vermek istedi. Ankesörlü telefonda Üsküdar'daki evin telefonunu çevirdi ama sonra ahizeyi kapatıp, büyükbabanın cep telefon numarasına bakmak üzere telefon defterini cebinden çıkardı.

Bu harika haberi büyükbabasına, onun hep aranmak istediği cep telefonundan verecekti.

Büyükbaba Cenk'in söylediklerini, konuşmayı çok sevdiği cep telefonunda dinlerken, gözlerinden yaşlar süzülürdü. Demek yabancı diyarlara gidiyordu biricik torunu, gelini ve küçük torunu. Hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı.

Artık son yıllarda büyükbaba pek sulu göz olmuştu. Yıllardır ağlayamamış olmasının acısını çıkarırcasına, ağla babam ağla! Her fırsatta ağlayıp duruyordu hacı baba. İlk kez büyükbabayı görenler, onun göz nezlesine yakalandığını sanabilirlerdi.

Sevinçle karışık hüznün göz yaşlarıydı bunlar. Ölümlü dünyaydı. Kimbilir Cenk gittikten sonra belki bir daha onu göremeyecekti. Artık yaşlanmıştı. Gerçi hâlâ yıkılmamış dimdik ayakta ve dertleriyle başbaşaydı ama nüfus kağıdı her geçen yıl eskiyordu.

Büyükbaba, babaanneye Cenk'in söylediklerini tekrarlarlarken babaanne de ağlamaya başladı. Sevinçten mi, üzüntüden mi ağlıyordu, anlaşılmadı. Burnunu çeke çeke mutfağa gidip, kahve pişirmeye başladı. Koyu bir kahve bu habere iyi gelecekti.

Kahve firmaları babaanneyi tanımış olsalardı, yıllardır kahve dünyasına verdiği bu cansiperane hizmetlerinden dolayı, yaşına-başına bakmayıp onu kesinlikle "kahveci güzeli" seçer, hatta reklam filmlerinde bile oynatırlardı.

Anasına da Belçika durumunu anlattı Cenk. Cevriye'nin gözlerinden de yaşlar süzüldü. Yıllaaar önce hayalini kurduğu erkek torundan sonra, hayalini kurduğu iyi bir iş de, sonunda oğlunun olmuştu. Oğlu birazcık geç de olsa, artık büyük adam olacaktı. Hem de yabancı bir memlekette...

Kolay iş miydi, yaban ellerde iyi bir iş sahibi olmak. İşte ilk göz ağrısı oğulcuğu geç de olsa bunu nihayet başarmıştı. Kafayı yıllardır boşa takmamıştı Cevriye, çünkü er-geç Cenk'in bir gün bunu başaracağını biliyordu.

Cevriye kocasına bu haberi verdiğinde, kıl Asım sessiz kalmayı tercih etti. Hiç bir reaksiyon vermedi. Sadece "İyi" dedi genel müdür Asım.

Cahide, çok sevindi bu habere. Didem'le ağabeyine pek iyi gelecekti bu değişiklik. Hem böylece kendinin de Belçika'da kalacağı bir evi olacaktı. Artık sık sık kalma-ya giderdi. Kemal Barış'ın eğitimi, lisan öğrenmesi bakımından da harika bir fırsattı bu.

Cenk'in Belçika'ya yerleşmeye gideceğini duyan Handan, arsız arsız ağlamaya başladı yine. Bu haberi du-

yunca; uzun süre inatla boşanmayıp, sonra da evi alınca kalkıp patt diye boşandığına bin pişman olmuştu şimdi.

Bari şu Belçika işi onlar boşanmadan önce olsaydı ya, o zaman hiç boşamazdı Cenk'i. Hühüüü!! Hâlâ evli olsalardı Belçika'ya Cenk'le gidecek olan, o sonradan Didem olma Tutku karısı değil de, ne güzel kendisi olacaktı. Eski davranışlarına, yaptıklarına, kararlarına kızıp, ağladı durdu Handan.

Ama artık o meşhur laf devreye girmişti bile, “son pişmanlık fayda etmez”di. Geçmiş olsun Handan hanım!di!

Eser de, “Babamı artık hiç görmeyecek miyim?” diye ağlamaya başlayınca, cazgır anasından azar işitip durdu.

Didem, sevinçten havalara uçu. Yüksek Kaldırım'daki evden çıktıktan ve Cenk'le evlendikten sonra, içinde her zaman buruk bir mutluluk taşıyordu. Gittikleri yerlerde hep huzursuzdu, ya o eve gelen müşterilerden, o hayattan onu tanıyanlar çıkarsa diye...

Nihayet, bu duyguları yaşamayacağı bir ülkeye gideceklerdi. Cenk'le burada olduklarından daha mutlu olacaklardı orada.

Buna inanıyordu Didem Cengaver.

Yeni bir ülke, yeni iş ve yeni bir hayat...

Didem de, Cenk de öyle sevinçliydi ki, bir an önce pasaportlarını çıkarttılar, vizeler alındı, eşyalar toplandı.

Onların dairesini mobilyalı olarak kiraya vermesini söyledi Cenk büyükbabaya.

“Olmaz” dedi büyükbaba. “Kiracı-miracı olmaz. Orası öylece duracak. Tatillerde geldiğinizde kalacak eviniz

olmalı. Hem artık ben yaşılanıyorum. Geldiğinizde bana yakın olursunuz her zamanki gibi...” derken, bir yandan da dolan gözlerinden akmaya hazır olan göz yaşlarını, ara sıra da olsa saklamaya uğraşıyordu. Hani o erkekler ağlamaz sözü aklına geldikçe!!!

Cenk yıllar sonra nihayet iyi bir iş sahibi olabilmişti ama ailesinden ayrılacağı için, içi hüznün doluydu. Hele canı büyükbabadan ayrılmayı hiç istemiyordu.

Çocukluğunda, delikanlılığında kanının pek kaynamadığı büyükbabaya son yıllarda çok bağlanmıştı Cenk. Yalnızca bir buçuk sene beraber olabildiği babasının babasıydı o.

Ve Cenk son yıllarda onu hem baba, hem dede, hem de hayatın kötülüklerinden koruyan bir koruyucu olarak görmeye başlamıştı. Ondan ayrılmak çok zor olacaktı.

Keşke onu da götürebilseydi Belçika’ya. Kimbilir, belki biraz çalışıp, para biriktirdikten sonra getirtirdi büyükbabayı yanına.

Anası için aynı şeyler geçmiyordu içinden. Onun nasıl olsa hem Asım’ı, hem de bir oğlu daha vardı. Hayatı iyiydi.

Cahide’nin de dediği gibi, Kemal Barış’ın eğitimi için çok iyi olacaktı bu Belçika işi. Çocuklar küçük yaşta çok çabuk lisan öğrenirdi. Barış da bir güzel Fransızca öğrenecekti. Ayrıca oralardaki okullarda mutlaka İngilizce dersler de vardı. Oh ne iyi, böylece bir taşla iki kuş vurmuş olurlardı.

Tam özlediği gibi bir çocuk yetiştirebilecekti Cenk. Kendi eksiklerini, kendi yapamadıklarını oğlunda gerçekleştirecekti.

Kızını da daha sonra yanına alırdı. O da böylece sağlam temeller üzerine kurulu bir eğitim görürdü. Yoksa kız, Handan'ın yanında hırçın ve sinirli bir kız olacaktı.

Kendisiyle barışık olmayan, her dakika herkesle dişmekten zevk duyan Handan'ı göre göre, Eser de yetişkin bir kız olduğunda, allah korusun, aynı anasına benzecekti. Ondan sonra da vay ona düşecek adamın haline!

Bu konuda düşündükçe üzülürdü Cenk. Her neyse işte! Kısacası şu Belçika işi sadece kendisi için değil, ailesinin her ferdi için pek iyi olacaktı doğrusu.

Barış Manço'nun "Kara Tren" şarkısında söylediği gibi, alacaklardı çantalarını ellerine, düşeceklerdi gurbetin yoluna...

- 21 -

Cahide son zamanlarda kendini boşlukta hissediyordu.

Bir süre ağabeyi ile Didem'in söz kesilmesi, evlilikleri falan derken iyi oyalanmıştı.

Cenk'lerin evine hediye olarak bazı ev eşyaları almış, Didem'le alışverişlere çıkmış, onu kendi kuaförüne götürüp saç modelini, rengini değiştirtmiş, hatta boncuk mavi gözlerine yeşil renkli lens de almıştı Cahide.

Cenk'in tüm itirazlarına karşı artık yeşil yeşil bakmaya başlamıştı Didem. E-yeşil gözlü olmak da yakışmış-

tı Didem'e. Cahide'nin ona aldığı yeni giysilerle sonunda Didem'den yepyeni bir kadın yaratılmıştı.

Bu konuda başarılı görünüyordu Cahide. Hani imaj maker'lar, şarkıcıları tuhaf kılıklara sokup, sözde onlara hoş bir imaj veriyorlardı ya, işte Cahide de Didem'e bunu uygulamış ama piyasadakilerden çok daha başarılı olmuştu

Onca yeri geze-göre görgüsünü arttırmıştı Cahide. Zenginliğini de içine sindirmişti artık. O bol paraya kavuştukları ilk günlerin sonradan görmüşlüğüne üzerinden atmıştı. Gezmeleri, alışverişleri, daha mantıklı hale gelmişti.

Eskiden olduğu gibi her davete gitmek için atlamıyor, gazete ve dergilerin sosyete sayfalarında resimleri çıksın diye kendini yırtmıyordu.

Sanki bir olgunluk gelmişti Cahide'nin üzerine. Bu davranışlar da onu daha hoş bir kadın haline getirmişti. Kısacası, Cahide'de olumlu değişimler vardı.

Eee, sokaklara, meydanlara inmeyi Ecevit'in kendisinden öğrenenlere bile, "karşı gelecek" kadar değişmişti koskoca Karaoğlan Ecevit.

Hem de bir gün belki ters tepecek uluslararası "Tahkim"i kabul edecek kadar değişmişti. Kendisi bile "Artık değiştim." diye beyanatlar vermişti.

Hey gidinin Karaoğlan Ecevit'i değişiyordu da, Cahide mi değişmeyecekti?!

Ailede herkes Cahide'deki değişimi fark ediyordu.

Cenk pek memnundu kardeşinin bu olumlu değişikliğinden.

Ama Cahide'nin bu kendine pek yakışan değişikliği, bir tek kocası Halit'in dikkatini çekmiyordu. Bu da Cahide'yi üzüyordu.

Aslında çok paranın, kendilerine verdiği o bol-bula- maç olanaklarından bata-çıkaya yararlandığı günlerde de Halit Cahide'ye karşı yine kayıtsız davranırdı ama o zamanlar onun bu davranışları Cahide'yi rahatsız etmezdi.

Belki de genç yaşta kavuştuğu bol parayla doya doya oynarken, kocasının kendine olan kayıtsızlığını o zamanlar fark edememişti.

Halit sır küpü gibiydi. Adam sanki kapalı bir kutuydu. Ser verip, sır vermiyordu mübarek. Cahide "neredeydin" dese cevap hazırdı:

"İşteydim."

"Nereye gidiyorsun" diye sorsa, Halit'in cevabı yine pek değişik olmuyordu:

"İşe"!!!

Eskiden sık sık davetlere, tavernalara giderlerdi birlikte ama artık Cahide bu tip yerlerden hoşlanmıyordu. Onun için de birlikte bir yerlere gidip, hoş bir gece paylaşmalı hani zaman olmuştu.

Cahide'yle kocası, aynı evde, ayrı dünyalarda yaşar gibiydiler. Genç yaşta aralarında cinsellik falan da kalmamıştı. Üç çocuktan ve de yaşadıkları evden başka paylaştıkları pek bir şey yoktu artık.

Cahide, yazlık evlerine de pek gitmiyordu. İçinden gitmek gelmiyordu. Cenk'le Didem, büyükbabayla babaanne bile onlardan daha çok kalmıştı Antalya'daki evde.

Oysa Cahide'nin, belirgin bir şekilde yaşadığı fiziksel ve kişilik olarak yaşadığı gözle görünür değişim, onu

yattığı uykudan uyandırmış, para sarhoşluğunu üzerinden atmasına yardımcı olmuştu.

Üstelik, eğitimini yarım bırakarak küçük yaşta evlendiğinden, toplumun kültürel fonksiyonlarından yararlanmayı hiç düşünmemiş, kitap okuyup, tiyatrolara, veya diğer kültürel etkinliklere gitmek yerine, bol sigara dumanlı-içkili-kahkahalı, şarkılı-türkülü barları, tavernaları seçmişti.

Bunlar da Cahide'ye kocaman kocaman "hiç"ler kazandırmıştı.

Cahide, şimdilerde o günlerini düşündükçe yüzünü buruşturuyor, aradaki açığı, var gücüyle kapatmaya uğraşıyordu.

Bol bol kitap okuyordu artık. Cenk'ten kitap adları alıyor, onları okurken satırların altlarını çizerek bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu.

Öğrenmek değil, öğrenmemek ayıptı. Hem öğrenmenin yaşı da yoktu. Üstelik Cahide henüz çok gençti. Kendini daha çok geliştirmek için önünde uzun yıllar vardı.

Eski görgüsüz ve cahil Cahide'den yarattığı yeni genç kadını bir yerde Didem'e de uygulamaya başladı. Zaten okumayı çok seven, kendi eğitimsizliğinin daima ezikliğini duyan Didem, kurtarıcısı olarak gördüğü kocasından sonra, görümcesini de koruyucusu olarak kabul etmişti.

Tüm kalbiyle Cahide'ye inanıyor, onun dediklerini de dikkatle uyguluyordu. Kendine de söz vermişti. Kendini geliştirecek, kocasına layık bir kadın olacaktı.

Ve Cahide'yle Didem sonunda İngilizce kurslarına da kaydoldular. Bir lisan, bir insan diye boşa dememişlerdi.

Gelişmiş Avrupa ülkeleri artık birleşme yolundaydı.

Değişik örf ve adetlere sahip ülkelerin insanları, birleşerek sınırlarını sanal olarak genişletiyorlardı.

Ülkemizdeki insanlar da artık daha fazla fuzuliyatla ve boş şeylerle zaman öldüreceklerine ve laubalilik sektörüne o kadar çok prim vereceklerine, çağı yakalayabilmek ve gelişmiş ülkelerin insanlarına kültürel anlamda entegre olabilmek için, gayret etmeliydiler.

Cahide ile Didem de kendilerini iyice geliştirmeye azmetmişlerdi.

Tabii ki hemencecik şakır şakır İngilizce konuşacak halleri yoktu ama bir yabancı dile, yabancı olmamak bile bir şeydi. Nasıl olsa yılların içinde daha çok geliştirirlerdi lisanlarını.

Devam ettikleri kurslardan sonra, Cenk'in Belçika işi de olunca Didem oraya gittiklerinde lisanını daha çok geliştirmeyi, hatta Fransızca kurslarına da devam etmeyi kafasına iyice koymuştu.

Sevgili kocası her konuda iftihar etmeliydi karısıyla. Oğlu Barış da ileride gurur duymalıydı annesiyle.

Cevriye bayılıyordu ikinci gelini Didem'e. Torunu da çok tatlıydı. "Ah keşke rahmetli Cemal de görebilseydi, sevebilseydi torununu." diye düşünürdü, Barış'ı kucağına alıp ona her sarıldığında...

Tanrı Cevriye'nin dualarını kabul etmişti ama bu kabul çok rötar yapmıştı! Olsun, geç-meç, sonunda kabul olmuştu ya.

Cenk'den önce, üçüncü kocasına nasip olmuştu Cevriye'yi özel şoförlü arabalarda gezdirmek. Değerli mücev-

herleri hayal ettiği gibi oğlu değil de, üçüncü kocası almıştı. Güzel bir evde oturmak, oğlunun sayesinde değil ama, üçüncü kocasının aldığı evde gerçekleşmişti.

Varsın öyle olsun.

En azından epey geç de olsa, oğlu, Cevriye'nin isteğiği erkek torunu ona vermişti ya. Yıllar sonra da olsa, oğlunun iyi bir işi olmuştu ya. İkinci evlilikte de olsa, oğlu ona iyi bir gelin getirmmişti ya.

Artık Cevriye her bakımdan mutluydu. Zaten iyi bir kocası ve yıllar sonra doğurduğu bir de minik oğlu vardı. Artık allahtan başka ne isteyebilirdi ki.

Asım, aradan geçen yıllara rağmen hâlâ Cevriye'nin üzerine titriyordu. Karısının bir dediğini iki etmiyordu genel müdür Asım. Aradan geçen zaman Asım'ın karısına olan sevgisini daha da arttırmıştı.

Recep Volkan, evlerinin neşesiydi. Onunla birlikte Cevriye daha gençleşmişti sanki. Oyun oynayan Volkan'ı seyrederken, Cenk'in bebekliğini düşünür, bir zamanlar Cenk için ne hayaller kurduğunu hatırlardı.

Fazla hayaller kurarak yaşımanın hata olduğunu artık geç de olsa anlamıştı Cevriye. Volkan'ın geleceği ile ilgili asla hayal kurmayacaktı. Nasıl olsa her şey olacağına varıyordu.

Az kaldı unutuyorduk, Handan da, sonunda bir sevgili bulabilmişti kendine ama adam evliydi. Eeee, Handan hanım; gülme komşuna, gelir başına diye boşuna dememişler. Şimdi sen de düştün mü hani bir zamanlar o çok kızdığın Tutku'nun durumuna, hımın?

Adam önce saklamıştı evli olduğunu. Sonra bir gün adamın karısı Handan'a telefon açmıştı da o zaman öğ-

renmişti Handan beraber olduğu adamın evli olduğunu. Kıyametleri kopartmıştı sevgilisine.

Bağırışlı-çağırışlı o günlere ve gecelere Eser de ne yazık ki şahit olmuştu. Artık annesiyle beraber kalmak istemiyordu.

Ve annesinin sevgilisinden de hiç mi hiç hoşlanmıyordu.

Bir süre adamı eve almadı Handan. Telefonları yüzüne kapattı ama sevmişti adamı bir kere. Çoğu kadının yaptığı yapıp, sonunda affetti kabahati büyük sevgilisini.

Adam da bundan yüz bulup, karısından boşanmaya teşebbüs bile etmeden, hem karısıyla, hem de Handan'la beraber olmayı sürdürdü.

Yaa, işte böyle Handan hanım. Olmaz, olamaz deme, olur olur!

Büyükbabaya gelince... Yeni evinden, torununun ikinci karısından ve torununun küçük oğlundan dolayı pek mutluydu.

Tek üzüntüsü Cenk'in Brüksel'e çalışmak için gidip, oraya yerleşecek olmasıydı. Ama iyi şartları olan bir işti ve Cenk böyle bir fırsatı yıllardır bekliyordu. Bundan dolayı da sevinçliydi ailenin temel direği büyükbaba.

Babaanne, yeni apartmandan pek memnundu. Ayy, neydi o eski ev öyle. Nankörlük etmiş gibi olmasın ama artık çok masraflı bir tamirata ihtiyaç vardı eski evin. Tam zamanında müteahhide vermişti hacı bey evi.

Aman yeni ev ne rahattı öyle. Sıcak sular, güzel dolaplar, geniş odalar, pırıl pırıl bir mutfak, geniş geniş iki

balkon... Eski evde anıları çoktu ama doğrusu bu yeni daire çok rahattı.

Karşı dairelerinde de Cenk'le Didem oturuyordu. Küçük Kemal Barış'ın varlığından dolayı sabah akşam şükrediyordu allaha. Her namazda dua ediyordu babaanne Cenk'le Didem'in mutluluklarının devamı için.

Onlar gerçekten çok mutluydular. Birbirlerinde öz yarılarını bulmuş gibiydiler.

Son zamanlarda herşeye sinirlenen vatandaş Cenk Cengaver'in artık eski siniri de azalmıştı. Aile içinde sinirlendiği hiçbir şey kalmamıştı.

Ama, yaşadığı ülkenin akıl almaz düzensizlikleri, çökme yolundaki ülke ekonomisi, hâlâ bu devirde ülkede yaşanan çağ dışı olaylar, had safhaya ulaşan sağlık sorunları, insanların davranış bozuklukları, ahlaksızlığın son sürat artması, ülkedeki pek çok insan açlıkla-yoklukla savaşıırken, bir avuç insanın inanılmaz boyutlarda paralar harcayarak "Sodom ve Gomor" misali yaşamaları, eğitimdeki çarpıklıklar, TV haberlerinde düşen seviye, ayakların baş, başların ayak olması ve daha bunlar gibi bir çok mesele Cenk'i sinir etmeye devam ediyordu. Üstelik politik isimler de hâlâ aynı isimlerdi! Hani çocukluktan beri Cenk'i sinir edenler!

Bunlara rağmen aile içinde mutluluğu ve huzuru yakalamıştı sonunda. Üstelik yıllardır özlediğinden bile daha iyi bir işin sahibi olmuştu.

Didem, o acı dolu, çekilmesi zor yılları sanki yaşamamıştı. Temiz aile kadını geçinenlerden daha bile temizdi. Çünkü özü temizdi. Hamuru iyiydi. Yaşadıkları, içinin temizliğini bozmamış, ruhen temiz kalmıştı. Kal-

binde kimse için kötü duygular barındırmazdı. Kısacası, Cenk onun gibi iyi bir insanı, resmen topluma kazandırmıştı.

Her geçen gün okuldaki derslerinde yeni bir başarı gösteren dikkatli bir öğrenci gibiydi Didem. Eskiden çalıştığı, aynı zamanda da yaşadığı evin dışına pek çıkmadığı için, dış dünya ile aslında yeni yeni tanışıyor sayılırdı. Yeni başladığı hayata karşı güler yüzlü ama tedbirliydi.

Eski ev ve oradaki kızlar, çaycı “kız Apti” artık uzaklarda kalmıştı. Ama bir gün Apti telefon açmıştı Cenk’in iş yerine. “Bayram ziyaretinize gelebilir miyim?” diye sormuştu. Cenk de buyur etmişti Apti’yi evlerine.

Takım elbisesi sırtında, yüzü makyajsız, saçı adam gibi taralı, elinde iki kutu çikolata ile, bayram ziyaretine gelmişti. Apti’yi ilk kez bu kılıkta, erkek kıyafeti içinde görüyordu Didem. Şaşırmıştı.

Gayet terbiyeli, haddini bilir bir şekilde oturmuş, çikolata paketinin birini Didem’lere, diğerini de, karşı daireye Didem’le birlikte geçip, büyükbaba ile babaanneye vermişti Apti.

Küçük Kemal Barış’a da çeyrek altın takmış, Barış’ı kucağına aldığı anda da sessiz sessiz ağlamıştı genelevin çaycısı kız Apti.

Evde çalışan kızlarla, mama kadın da Barış’a birer altın yollamışlardı Apti aracılığıyla.

Çok duygulanmıştı Didem. Evlendiği günden beri onları ne görmüş, ne de konuşmuştu. Hiç rahatsız etmemişlerdi Didem’i. Ama Apti dayanamamış, Cenk’i ara-

mıştı yıllar sonra. Hiç olmazsa bir kerecik görseydi “Tutku-pardon- Didem aphasını”.

Onu ve oğlunu bir kerecik olsun görmek istiyordu şu ölümlü dünyada. Bir de Didem’e kucak açan büyükbaba ile babaannenin ellerini öpmek istemişti şu bayram gününde.

Çaycı “kız Apti”, erkek kıyafeti üzerinde, çok sevdiği Tutku- yani Didem aphası ile, Cenk eniştesinin ve küçük Barış’ın yüzlerini aklına, beynine iyice resmetmeye çalıştı.

Belli olmazdı. Hayat ne gösterir bilinmezdi. Belki bir daha hiç göremeyecekti onları. Kimbilir...

- 22 -

Sonunda, bir Haziran sabahı, Türk Hava Yolları’nın TK 1937 sefer sayılı uçağı ile Brüksel’e uçtu Cengaver ailesi.

Tüm aile fertlerinin ilk uçak yolculuğuydu bu. Cenk de, Didem de heyecanlıydılar. Bu heyecan; ilk kez uçağa biniyor olmakla, yeni bir ülkede, yepyeni bir yaşama ve işe gidiyor olmanın karışımıydı. Karışık dondurma gibi hem lezzet veriyor, hem de biraz üşütüyordu insanı.

Neler olacaktı? Yaşamları nasıl olacaktı? Becerebilecekler miydi? Ne yapacaklardı? İkisinin de kafası sorularla doluydu.

Şimdilik yapacakları tek şey, havaalanında kendilerini karşılayacak olan şirket yetkilileriyle buluşmaktı. Gerisi allah kerimdi.

Yolculuk boyunca, ilk anki heyecanları geçmiş, rahatlamışlardı. Uçağın kalkış ve inişlerindeki basınç değişimleri sırasında ağladı sadece Kemal Barış. Onun dışında yolculuk boyunca etrafa hep gülücükler dağıttı. Hostes kızlar bile gelip gidip okşadılar onu.

Üç saat çabuk geçti. Zaventem'deki Ulusal Havaalanı'na inip bavullarını iki tane bavul taşıyıcısına ancak sığdırıp yükledikten sonra, telefonda konuştukları gibi çıkışta kendilerini bekleyen şirket yetkilisi iki kişi ile buluştular. Kalış süresi uzunun bir yolculuk olacağından çok bagajları vardı.

Hem Barış'ı kucakta taşımak, hem de iki bavul taşıyıcısını idare etmek hayli zor olmuştu. Çocuklu ve bol bagajlı bir ailenin zor durumda olduğunu gören az bagajlı yardımsever bir yolcunun yardımıyla, sonunda dışarı çıkabildiler.

Şirket yetkilisi adamlar pek kibardı doğrusu. Cengaver ailesini güler yüzle karşıladılar. Bu Cenk'i rahatlatmıştı. Şirketin şoförü de eşyaları şirketin minibüsüne yükledi. Sonra hep birlikte minibüse doluşup, yeni yaşamlarına doğru yola koyuldular.

Hiç bilmedikleri ama sonradan öğrenecekleri, tanıyacıkları yollardan, caddelerden geçip, sonunda yaşayacakları semte, artık yuvaları olacak eve geldiler.

Bu semte "İxelles" deniyordu. Evleri de, yemyeşil ağaçların çevrelediği iki gölün bulunduğu "Flagey meydanı"na inen "Les Broussart" sokağındaydı.

Kırmızı tuğla cephesi olan dört katlı, önden çok büyük gibi görünmeyen ama derinliği olan bir binanın üç katı onlara aitti. Alt katta da bir seyahat acentesi vardı.

Evin en üstü iki odalı, banyolu bir çatı katı, onun altı iç içe açılan üç odadan oluşan kocaman bir salon, mutfak ve banyo, onun alt katı da üç oda ve bir banyo-
dan oluşan alışmadıkları kadar büyük bir evdi.

Cenk bu kadar büyük bir eve büyükbaba ile babaan-
neyi rahatlıkla getirirdi. Bundan dolayı pek sevinmişti.
Ama önce biraz para biriktirmeliydi. Ev büyüktü, Cahi-
de de gelse, annesi de gelse herkese yeterdi.

Didem, bu kadar büyük bir evde hiç yaşamamıştı.
Cenk'in çalışacağı şirket, belli başlı ev eşyalarını ve be-
yaz eşyayı eve yerleştirmişti ama evde hâlâ bir çok boş
yer vardı. İnşallah Barış evin merdivenlerinden düşüp
etmezdi.

Şirket, evin çatı katını onlara ve çocuklarına yatak
odası gibi hazırlamıştı ama Didem yatak odalarının ilk
katta olmasının Barış açısından daha doğru olacağını
söylemiş, Cenk de büyük bir hevesle çok fazla olmayan
eşyaları, şirketin şoförünün ve adamların yardımı ile alt
kattaki iki odaya taşımıştı. Üçüncü odayı Cenk belki ça-
lışma odası falan yapardı.

Onun üstündeki kat da zaten salon ve yemek odası
olarak hazırlanmıştı.

Çatıdaki iki odada da aile fertleri geldiklerinde ka-
lırlardı. Zamanla oraya da birkaç yatak alıp koyarlardı.
Kısacası herşey ummadıkları kadar harikaydı.

Şirketteki adamlardan biri Cenk'e şehir planları ile,
otobüs-metro haritası vermiş, evin ve şirketin bulunduğu
yerleri, sokakları, caddeleri, eve yakın olan marketi işa-
retlemiş, ayrıca gerekli telefonların, adların yazılı oldu-
ğu bir de dosya vermişti. Dosyanın içindeki bir zarfta da
epey bir para vardı.

Ertesi sabah işe götürmek üzere araba gelip Cenk'i alacaktı.

Cenk çok heyecanlanmıştı. Nihayet iyi mevkideki bir işin sahibi olacaktı yarından itibaren.

Didem de yemek pişirip, sonra da oğluyla beraber kocasının akşam olup eve gelmesini beklerdi. TV de seyrederdi biraz. İngilizce kanalları seyrederdi ki kursta öğrendiklerini hatırlasın.

İstanbul'dayken Fransızca kurslarına da başlamışlardı Cahide ile, ama buraya geldikleri için yarım kalmıştı dersler. İnşallah burada devam ederdi artık.

İstanbul'dan gelirken Cenk'in bir arkadaşı, yıllardır Brüksel'de yaşayan bir arkadaşının telefonunu ve adresini vermiş, arkadaşını da arayıp, ona Cenk ve ailesinden bahsetmişti.

Tek bir Türk aile de olsa, fayda faydaydı. Faruk yıllardır Brüksel'de çalışıyordu ve bir Belçikalı ile evliydi. Üç çocuğu vardı. Onlar can yoldaşı olurdu Cenk'lere.

Cenk eve geldiğinde telefon etmişti Faruk'a. Telefon da tanışmışlar, bu tanışmayı pekiştirmek için de, akşam onları yemeğe davet etmişti Faruk. Gelip evden alacaktı onları.

Şirketin adamları gittikten sonra, Cenk'le Didem birbirlerine sarılıp ağlamaya başladılar. Bunlar sevinçten akan göz yaşlarıydı. Çok sıkıntı çekmişler ama artık birbirlerinin ışığıyla aydınlattıkları dünyalarına sapsarı, pırıl pırıl bir güneş doğmuştu.

Aslında güneş, "birbirleriyle" doğmuştu. Göz yaşları da az sonra kahkahalara dönüştü. Kucaklarına Barış'ı al-

mışlar, deliler gibi gülüp, dans ediyorlardı koca evin kocaman salonunda. Barış da bu oyundan çok hoşlanmış, kıkır kıkır kahkahalar atıyordu.

Hâlâ uçakta yedikleri yemekle durdukları için, niha-yet acıktıklarını hissettiler. İyi ki babaanne meşhur çöreklerinden, un kurabiyesinden yapıp yanlarına koymuştu da, onları yiyerek açlıklarını bastırdılar.

Büyükbabaya, Cahide'ye ve anasına telefon açıp çok iyi olduklarını anlattılar. Büyükbaba ağladı telefonda. Cenk: "Odanız hazır büyükbaba. Aldıracağım sizi buraya." dediğinde, büyükbaba daha çok ağlamaya başladı.

Cevriye de oğlunun anlattıklarını dinledikçe, "Oh, oh, oh, hadi benim güzel oğlum, göreyim seni. Fethet şu Belçika'yı." gibilerden abartık laflar etti.

Cahide, Cenk'le Didem'in anlattıklarını dinledikçe "Yaşsayın be . Her şey daha iyi olur inşallah. Valla imrendirdiniz. Yakında çalarım kapınızı, ona göre." dedi.

Eser'i aramak istedi Cenk ama sonra vaz geçti. Şimdi Handan sevimsizi çıkardı telefona. İğneleyici üç-beş laf edip keyfini kaçırırdı. Yakaladığı keyfi kaçırmaya da hiç niyeti yoktu. Anasından, Brüksel'deki telefon numarasını Eser'e vermesini ve onun istediği zaman kendisini aramasını istedi.

Kızı da yanında olsaydı keşke. Anlaşılan şu mutluluk denen şeyin dört dörtlük olması tam anlamıyla gerçekleşmiyordu. Ama bu kadarına da şükürdü.

Telefon faslından sonra da gerekli şeylerin listesini yazıp, ellerindeki şehir planında işaretli olan markete gittiler. Çok büyük bir marketti "Delheize". Eve de çok yakın sayılırdı.

Dolu dolu alış veriş ettiler. Ellerindeki paranın çok olduğunu, marketteki fiyatlarla ellerindeki paranın miktarını karşılaştırınca daha iyi anladılar. Servis arabasını doldurup arabayla birlikte evlerine geldiler. Arabayı para atıp alıyor, markete geri g t rd ğinde de parayı geri alıyordun.

Cenk torbaları eve bıraktıktan sonra, servis arabasını geri götürdü. Servis arabalarının durduğu yere arabayı bıraktığında, markete ilk geldiklerinde arabayı alırken attığı bozuk 20 Frank, para haznesinden geri geldi.

Kapıda uzun boylu bir genç, evsizlere yardım toplamak için gazete satıyordu. Cenk'e iyi günler diledi güler yüzlü genç adam. Cenk de elindeki bozuk parayı adama uzatıp "yeterli mi?" diye sordu. Adam teşekkür etti.

O günden itibaren Cenk'le adı Gerard olan adam dost oldular, Cenk sık sık gittikleri marketin kapısında Gerard'la konuşur, arada da onu bira içmeye davet ederdi.

Bir puba gidip otururlar her şeyden, en çok da dünyada olup bitenlerden konuşurlardı. Gazete satmaktan başka bir işi olmayan Gerard, devletten 1000 dolar işsizlik maaşı alıyordu.

"Vaaay be!" diye düşündü Cenk. İstanbul'da çalıştığı bankada aldığı maaş, yol tazminatı dahil 666 dolardı.

"Demek Türkiye'deyken, işsiz Belçika vatandaşı Gerard kadar olamamışım!" diye düşünmeyi sürdürdü.

Gerard evli ve çocuklu olmadığı için de devletten aldığı parayla rahatça geçiniyordu. Hatta bazen de Gerard Cenk'i bira içip, sandviç yemeğe davet ederdi.

Yeni hayatlarının ilk günü gittikleri büyük marketten aldıkları yiyecekleri ve diğer şeyleri keyifle dolaplara, çekmecelere yerleştirdiler. Sonra Didem bavulları açıp, eşyaları yatak odalarındaki gömme dolaplara yerleştirmeye başladı.

Çok mutluydu hepsi. Barış oyuncaklarını babasıyla oynamaya başlamıştı bile. Didem, içi sevinç dolu, dudaklarında mutlu bir tebessüm; eşyaları yerleştirirken, o mutlu olduğu zamanlarda kalbini yoklayan huzursuzluk duygusu, yine kalbinin bir köşesine takılıvermişti.

Bu duygu; sahip olduğu güzellikleri, şu veya bu şekilde kaybediverme korkusundan kaynaklanıyordu.

“Allahım, mutluluğumuzu bozma.” diye dua etti içinden.

Akşam Faruk ve karısı Edith arabalarıyla gelip onları aldı ve şehrin en eğlenceli merkezi olan “Grote Markt”a götürdü. Arabaların girmediği, bir çok kafe ve restoranın çevrelediği meydanda ve civarındaki cıvıl cıvıl sokaklarda dolaştılar, kentin simgesi olan “Mannekenpis” yani “İşeyen oğlan”ı görmeye gittiler.

Sonra da, sağlıklı sollu restoranların kaldırımlara dizildiği “rue du Marche”deki restoranlardan birine girip neşe içinde yemek yediler.

Kaldırımlar dolusu masalara bakan Cenk, onca neşesinin içinde sinirlendiğini hissetti. Aklına İstanbul gelmişti. İstanbul’un bazı belediye başkanları her ne hikmetse kafayı kaldırımlardaki masalara takar, İstanbulluların bu tarz güzelliklerden mahrum kalmasına neden olurlardı. Bu kaldırım kafelerinin bir kent kültürü oldu-

ğunu inşallah bir gün anlayan başkanlar da gelirdi İstanbul'a...

Hava amma da geç kararıyordu burada. Saat gecenin dokuz buçuğu olmuştu ama güneş hâlâ ortalardaydı ve tarihi binaların çatılarına sıralanmış metal heykellerin üzerinde parlıyordu.

Yemekten sonra, yeniden o yemek öncesi dolaştıkları meydana gidip, harika bir kafe olan "La Chaloupe d'Or"da kahvelerini içip, nefis görünümlü dondurmalarını yediler.

Barış öyle tatlı ve öyle usluysa ki, yanından geçen herkes onu şöyle bir okşuyor, ya da sevgiyle bakıp öyle geçiyordu.

Faruk'la Edith iyi insanlara benziyordu. Edith bozuk şiveyle de olsa, Türkçe konuşuyordu. Buna en çok Didem sevinmişti.

İkisi de Cenk'ten, hele Didem'den oldukça bütçeler ama çok şeker, kafa dengi insanlardı.

Aman tü- tü-tüh maaşallah, gelir gelmez her şey çok iyi başlamış, yolunda gitmişti. Hep böyle olurdu inşallah.

Gece Faruk'lar onları eve bıraktıktan sonra, Barış hemen uyudu. Cenk'le Didem de yeni yaşamlarının bu ilk gecesinde, yeni evlerindeki yataklarında, sevişmelerin en coşkulusunu, en güzelini yaşadılar.

Cenk, seks konusunda doğrusunu söylemek lazım gelirse, hiç bu kadar coşkulu ve başarılı olmamıştı. İşinin kendine verdiği güven duygusu, parasal rahatlık, yeni yaşamının ilk gününde kendini göstermişti işte.

Şu bir gerçektir; insanın kafası bir çok şeye takılı olmadığı zaman, cinselliğini doruklarda yaşıyordu.

Sabah erken kalkacaktı Cenk. Malum, yeni işinin ilk günüydü ama ilk sevişmelerinden sonra hemen uyuyamadılar. Biraz konuştular yataklarında, birbirlerinin kollarında...

Sonra Cenk, daha çok artan bir arzuyla kucakladı Didem'i.

Yeni yaşamın, yeni evinde, yeniden doruklarda uçtular.

- 23 -

Yıllar su gibi akıp gidiyordu. Cenk işinde başarılar kazanıp daha iyi bir pozisyona gelmiş, Kemal Barış okula başlamış, Didem Fransızca kurslarına uzun süre devam etmiş, zaten fazla büyük olmayan Brüksel'i sokak sokak, cadde cadde iyice öğrenmişlerdi.

Bu arada Eser'i de yanına aldırmıştı Cenk. Handan önce bu konuda zorluk çıkarmak istemiş ama Asım'ın araya girmesiyle Handan kızı babasının yanına öğrenim için yollamayı kabul etmişti.

Aslında parasal açıdan kızının evden gitmesi iyi olacaktı. Gerçi Asım Handan'ın bütün masraflarını karşılıyordu, Cenk de Belçika'dan kızı için para yolluyordu ama yine de bu hayat pahalılığında insanın istediği gibi yaşaması zordu.

Hem de kızı gidince kendi özel hayatını daha rahat yaşayabilecekti. Çünkü, Handan'ın evli sevgilisinden geçen zamana rağmen hâlâ nefret ediyordu Eser.

Ayrıca kızıyla Handan'ın arasında müthiş bir çekişme ve geçimsizlik vardı ve yıllar geçtikçe bunun boyutu daha da artıyordu.

Kısacası, hiç anlaşılamayan bir ana-kız olmuşlardı. Bu bakımdan da Hayriye Eser'in babasının yanına gitmesi belki daha iyi olacak diye düşünüp, kızını babasına yollamıştı Handan.

Bir Flaman okuluna gidiyordu Eser ve çok başarılıydı.

Babasının yanında çok mutluydu. Didem'i çok seviyor, kardeşiyle de çok iyi geçiniyorlardı.

Didem'le Eser iki yakın arkadaş gibi olmuşlardı. Cenk onların bu yakınlığından dolayı pek memnundu.

Bir araba da almıştı Cenk. Şirketin arabası nasıl olsa onu her sabah getirip götürdüğüne göre, Didem de kursa gidip ehliyet aldığından, Cenk arabayı hafta içinde Didem'e bırakıyordu.

Hafta sonlarında, bazen arabalarına atlayıp civar kentlere gidip dolaşıyorlar, bazen de trene binip Hollanda, Fransa, Almanya, Lüksembourg gibi komşu ülkelere gidip, bir-iki gece kalıp dönüyorlardı. Hızlı trenle, Manş denizinin altındaki tüp yoldan geçerek İngiltere'ye de geçmişlerdi. Kısacası epey yer gezip görmüşlerdi.

Pazar günleri Brüksel'in çeşitli semtlerinde ve civar kentlerde kurulan "Brocante" denen ucuz antika pazarlarına gidip, evleri için, sehpa, etejer, tablo, yazı masası, halı, ayna, abajur, aplik, koltuk, çeşit çeşit aksesuarlar alıp evlerini gün geçtikçe güzelleştiriyorlardı.

Yaz tatillerinde de İstanbul'a gelip, ailece hasret gi-

derirlerdi. Bunca zaman içinde büyükbabayı bir türlü Brüksel'e getirememiştir Cenk.

Uçağa binmekten korkuyordu büyükbaba. Hacca bile giderken uzun ve zorlu olmasına rağmen, otobüsü seçmişti. Aslında o zamanlar otobüsü seçmelerinin en önemli ve esas nedeni, otobüsün uçaktan daha ucuz olmasıydı.

“Peki madem uçaktan korkuyorsun, o zaman otobüsle gelin. ” demiştir Cenk. Bu sefer de büyükbaba: “Artık yaşlandım. Hacca otobüsle gittiğimde daha gençtim. Artık o kadar uzun yola dayanamam.” demiştir.

Buna üzülmüyordu Cenk. Akıllı onlarda kalıyordu. Neyse ki Cahide ve Cevriye onları yalnız bırakmıyordu. Büyükbaba ile babaanneyi alıp evine getiriyor, onları uzun süre bırakmıyordu Cahide. Bu bakımdan içi biraz olsun rahattı Cenk'in.

Bir gün Cahide, annesini, çocuklarını ve kardeşi Recep Volkan'ı alıp Brüksel'e götürdü. Büyükbaba ile babaanneyi de kendi evinde çalışan kadınlara emanet etmişti.

Asım da kızına kalmaya gitti. Babası ile olduğu sürece, evli sevgilisiyle buluşamayacağı için keyfi kaçmıştı Handan'ın.

Babası kızının evli bir adamla epey zamandır beraber olduğunu hâlâ bilmiyordu. Onun için Cevriye Brüksel'e gidince, kızına gidip kalmakta bir sakınca görmemiştir kıl Asım.

Halit'se, zaten gecenin bir vaktinde eve geliyor, o geldiğinde de büyükbabalar yatmış oluyorlardı. Halit, adeta orada yok gibiydi.

Sessiz ve esrarengiz bir şekilde yaşamasını sürdürdü ve kimse onun neler yaptığını bilmezdi bile.

Bilinen tek şey, Halit'in çok para kazandığı ve servetini de gün geçtikçe arttırdığıydı. Ekonomik krize rağmen, onun işleri gün geçtikçe genişliyordu. Bunu nasıl beceriyordu bilinmez ama bilinen bir başka şey de artık Halit'in ihracat da yaptığıydı.

Kısacası, ooohh maaşallah, allah versin Halit beydi!

Cenk, ailesi neredeyse tam kadro geldiği için son derece mutlu olmuştu. Birlikte günler çok hareketli geçmişti. Hafta içi Didem onlara rehberlik yaparak gezdirmiş, hafta sonlarında, Cenk de onlara katılmıştı.

Kuzey denizinin kıyısındaki Knokke'da on beş günlüğüne ev tutmuşlar, çoluk çocuk denizden yararlanmışlardı.

Anneleri Cevriye, üç ayrı kocadan olma çocukları Cenk, Cahide, Recep Volkan, Cahide'nin çocukları Bekir Can, Hayri Cem, Fahri Can, Cenk'in çocukları Hayriye Eser, Kemal Barış ve Cenk'in karısı Didem...

On kişilik aile hep birlikte mutlu günler geçirdiler. "Keşke büyükbaba ile babaanne de burada olsalardı." diye onların kulaklarını çınlatıp durmuşlardı.

Cenk sık sık telefonda konuşarak hasret giderirdi büyükbabasıyla. Özlüyordu onu. Keşke çocukluğundan beri sevseydi onu. Sevgisini çok öncelerde belli etseydi.

Bunun pişmanlığını taşırdı hep içinde. Bu açığını kapatmaya uğraşırdı. Onun için her fırsatta birkaç günlüğüne de olsa İstanbul'a uçar, onları görür, gönüllerini alıp dönerdi Cenk.

Cahide; Eser'in okulunda ne kadar başarılı olduğunu, küçük Barış'ın bile pek güzel Fransızca konuştuğunu görmüş, kendi çocuklarının eğitimlerine burada devam etmeleri konusunda ciddi ciddi düşünmeye başlamıştı. Cahide, bazı okullarla görüşmüştü bile.

Sonunda, Cevriye ve oğlu İstanbul'a döndüler. Cahide çocuklarıyla biraz daha kaldı. Halit'e telefon açıp, çocuklarının eğitimlerine burada devam etmelerini istediğini söyledi. Halit her zamanki kısa cevaplarından birini verdi: "Sen bilirsin."

Bu adam bu kısa konuşmalarıyla insanı deli ederdi. Sinir içinde kapattı Cahide telefonu. Ve o anda kararını kesin olarak verdi:

Çocuklarını burada yatılı okula kaydettirecekti.

"Hiç düşünme. Çocuklar hafta sonlarında bize çıkarlar. Sen içini rahat tut." demişti ağabeyi. Didem de pek sevinmişti bu işe.

Ne güzel, hafta sonlarında beş çocuklu aile olacaklardı.

Bu durum oğlanların da hoşuna gitmişti. Sadece, Fahri Can çok ağlamıştı, annesinden ayrılmak istemiyordu. Sonunda, Cahide onu biraz daha büyüdüğünde buraya getirmeye karar verip, diğer iki oğlunun yatılı bir okula kayıtlarını yaptırdı. Kendisi de Fahri Can'la İstanbul'a döndü.

Yol boyunca Halit'in kayıtsızlığını düşünüp, sinir oldu. Ne adamdı, kendi dünyasında yaşıyordu. Evet allahı var, Cahide'yi ve çocuklarını parasal açıdan son derece rahat ettirmişti Halit ama onun bu ilgisizliği ve sessizliği Cahide'yi çıldırtıyordu.

Cahide'nin parasal olanakları çoktu ama bunlara kocasının kazancı sayesinde sahipti. Oysa, onun da bir işi olmalıydı.

Hele son yıllarda bir işte çalışmayı çok arzu ediyordu.

Dönünce bu meseleyi de konuşacaktı Halit'le.

Evlendiğinden beri ailenin tüketici ferdi olarak yaşamıştı. Oysa az da olsa kendi parasını kazanmaktan dolayı daha da mutlu olacağını biliyordu.

Halit'le konuşmaları yine sakın geçti. Aslında kocasının bu kadar sessiz, sakın ve soğukkanlı oluşu Cahide'nin sinirine dokunuyordu. Önce çocukların okul durumunu konuştular.

“İyi düşünmüşsün. Bizim sahip olamadığımız eğitime onlar sahip olur hiç olmazsa.” demişti Halit. Kaç para verilecek, ne kadar para gidecek diye sormamıştı bile.

Bu davranışı maddesel olarak tabii ki iyiydi ama çocuklarıyla en son onlar Brüksel'e tatile gidiyorlar diye vedalaşmıştı Halit. Oysa iki oğlu artık orada kalmıştı. Ve adam bunu dert bile etmiyordu. Sanki onları özlemiyordu. İşte Cahide'nin sinirine dokunan onun bu manevi ılgisizliği idi.

Oğlanların okuluyla ilgili kısa süren konuşmalar bittikten sonra bu kez Cahide, çalışmak istediğini söyledi kocasına. Halit, Cahide'den gelen bu istek karşısında şaşırıp kalmıştı. Yine kısa konuştu: “Paraya ihtiyacın mı var?”

Haydaa! Her şeyi para olarak görüyordu adam. Cahide dayanamayıp sesini biraz yükseltti:

“Laf mı şimdi senin dediğin. Onca servetlerine rağ-

men çalışan Vehbi Koç'un çocuklarının, torunlarının, Sıkıp Sabancı ailesinin genç fertlerinin paraya mı ihtiyaçları var yani? Hepsini çalışıyor." deyince sustu Halit.

"Hiç olmazsa bizim mağazalarda idareci olarak çalışayım bari. Şaka yapmıyorum. Çok ciddiym Halit. Çalışmak istiyorum." dedi Cahide ısrarla.

Karısını hiç bu kadar ciddi ve kararlı görmemişti. Suskunluğunu sürdürüyordu Halit. Aslında şaşırması. Cahide'den böyle bir atılım beklemiyordu. Düşünüyordu yan gözle karısına bakarken.

Cahide, ilk evlendiği Cahide değildi. Değişmişti. Hele son zamanlarda eski Cahide gitmiş, yepyeni bir kadın gelmişti.

Bu kadının güçlü, dayatıcı, kişilikli davranışları, ne istediğini bilen konuşmaları pek hoşuna gitmiyordu Halit'in. Ama olan olmuş, Cahide değişmişti artık. Kolay kolay eski Cahide geri gelmezdi.

Eski kakara-kikiri, eğlenceden eğlenceye koşmayı seven, bol para harcayan, kocasına soru sormayan bir Cahide, Halit'in daha işine gelirdi de, Cahide her geçen gün kendini yeniliyordu. Bu değişimden dönüş olmayacağı belliydi.

Suskunluğunu bozdu Halit:

"Bizim mağazalarda ya da fabrikalarda çalışmanı istemem. Kendine bir hayır işi falan bul. Madem çalışmayı bu kadar çok istiyorsun, o zaman git bir dernekte çalış." dedi karısına.

Eh, bu da bir şeydi. Tamam, bir dernekte çalışacaktı. Telefonlarını arayıp bulacak, konuşup, randevu isteyecekti. Belki bu daha bile iyi olacaktı Cahide için.

Cevriye ve kocası Asım, biricik oğulları Recep Volkan'a görkemli bir sünnet düğünü yaptılar. Çalgılı-şarkılı-türkülü-bol yemekli-içkili cinsinden bir sünnet düğünü. Lüks bir otelin havuz kenarını kiralamışlardı.

E-genel müdür Asım beye de böylesi yakışırdı. Hem Volkan, Asım'ın tek erkek evladıydı. Tabii en alâsından bir sünnet düğünü yapacaktı oğluna. Para pul feda olsun du yavrusuna.

Cevriye, ünlü bir terziye, ay terzi olur mu hiç, pardon yani, ünlü bir modacıya dememiz lazımdı atladık.. İşte bu modacıya gösterişli bir tuvalet ısmarlamıştı. Kızına da sormuştu "Sen kime diktireceksin?" diye. Cevriye aldığı cevap karşısında şok geçirdi. Cahide, yeni bir kıyafet diktirmeyecekti. Nasıl olsa bir yığın kıyafeti vardı, onlardan birini giyerdi.

A-aaa, hayret! Eski Cahide olsa, böyle özel bir gece için hemen en pahalısından ve de en gösterişlisinden bi kıyafeti, en bi ünlü modacıya diktirir, onunla da kalmaz, bi de kuyumcusuna gidip yeni mücevherler alırdı.

Ama değişen Cahide, artık kafasına bu tip şeyleri takmıyordu.

Onun değer yargıları değişmişti. Zaten bir insanın kafasının içi değişti mi, bu değişiklik bütün davranışlarına da yansırı.

Cahide'de de bu böyle olmuştu.

Asım, kızı Handan'ı da çağırmıştı sünnete ama Cenk'le Didem Brüksel'den gelecekleri için Handan "ben gelmem" demişti babasına.

Zaten sevgilisi olan adam, karısını yazlığa gönderdiğinden, sünnetin olacağı tarihlerde Handan'la beraber İspanya'ya gitmeyi planlamıştı. Adam evli olduğundan, Handan onun ayarladığı zamanlara uymak durumundaydı.

Hem bu Handan'ın ilk yurt dışı gezisi olacaktı. Üstelik paralar adamdandı. Tam kendine uyan bu fırsatı doğrusu kaçırmak istemezdi.

Sevgilisinin karısını boşamaya yanaşmayıışı ve yıllardır hem karısını, hem de Handan'ı idare ediyor olması Handan'ı çıldırtıyordu ama, Handan'ın çıldırmaya hakkı yoktu, çünkü bu ilişkide baştan beri suçluydu.

Adamın evli olduğunu bile bile onca yıldır bu ilişkiye devam etmişti. Adamı öylece kabullendiği için de, adam boşanma konusunda o taraflı olmamış, karısı ile Handan arasında ikili ilişkisini yüz­süz bir şekilde bir o yana, bir bu yana gide-gele yıllardır sürdürmekteydi.

Handan mutlu muydu? Bunu kendi de bilmiyordu. **Başkasıyla evli bir adamla ne kadar mutlu olunabilirdi ki? Aslında herkes kendi mutluluk resmini kendisi çiziyordu. Handan'ın da iyi bir ressam olduğu söylenemezdi.**

Onun evli bir adamla beraber olduğunu, babası kıl Asım hariç, ailedeki sağır sultan bile duymuştu. Cevriye ile Cahide aslında pek memnun olmuşlardı Handan sünnet düğününe gelmeyecek diye.

Gelseydi sivri diliyle gecenin keyfini kaçıracağı kesindi. Cenk'le Didem'i de huzursuz ederdi. Hatta, allah vermeye, bir rezalet bile çıkarabilirdi. Tü-tü-tü, allah korusundu! İyiki gelmiyordu.

Asım'a beyaz bir ceketle, siyah pantolon ve siyah

papyonlu bir kıyafet ısmarlandı ünlü bir erkek modacı-sı-na.

Büyükbabaya yeni bir takım elbise aldı Cahide. Cevriye de babaanneye koyu renk bir elbise diktirdi modacı-sına. “Diktirmeye ne lüzum var a-kızım” dediyse de, babaanne içinden pek de memnun olmuştu bu işe.

O güne kadar hiçbir terziye özel kılık-kıyafet diktirmemişti. Diktirmek ne kelime, ancak pazardan bir-iki şey ala ala geçirmişti ömrünü. Eee, kolay mı? Hayat şart-ları zordu. Hey gidi, ancak bu yaşında nasip olmuştu işte hem de öyle pahalı bir terzinin diktiği bir entari!

Cevriye “Hiii, aman anne entari değil, gece elbisesi. Terzi değil modacı.” diye babaanneyi düzeltiyordu. “Aman be kızım, ha entari, ha gece bilmemnesi. Ne fark eder ki.” demişti babaanne ama hiç etmez olur muydu?

Allah korusun, ya bi duyan olursa? Artık yeni mu-hitlerine uygun konuşmak ve davranmak lazımdı. Ma-lum artık genel müdür karısıydı. Sosyeteye de sonunda ufak ufak “intisap” etmişlerdi.

Allaha şükürdü!

Cevriye son zamanlarda, Cahide’nin hani o ilk para-ya kavuştuğu yıllarda davrandığı sonradan görmeler gibi davranıyordu. Kızından sonra, şimdi de, artık genel mü-dür karısı olan Cevriye sosyetik olma merakına düşmüş-tü.

Yıllarca böyle bir yaşamın hayallerini kurmuştu Cevriye. Çocukluğu, genç kızlığı yokluk içinde geçmiş, ilk evliliğinde olsun, ikinci evliliğinde olsun maddi açı-dan sıkıntılı günler yaşamıştı.

İlk oğlu Cenk'i gelecek garantisi gibi görmüştü ama, hayalleri Cenk kanalıyla gerçekleşememiş ama üçüncü kocası Asım, evlendikleri günden bu güne, daima standardı yükselen bir yaşam sunmuştu Cevriye'ye.

Cahide nasılki ilk bol paraya kavuştuğu yıllarda, tam bir sonradan görme gibi davranmıştı; şimdi de anası öyle triplere girmişti işte.

Cahide, annesinin bu hallerine bakıp içinden gülüyordu ama bir yandan da “varsın varlığın, bol paranın keyfini çıkarsın garibim.” diye düşünüyordu annesi için. Kadıncağız az mı yokluk çekmişti onları büyütene kadar?

Halit tam sünnetin yapılacağı tarihte “Mobilya fuarı var. İtalya'ya gidiyorum” demişti. Bu kez yolculuk Almanya değil, İtalya'ydı. “Aman giderse gitsin” demişti Cahide de annesine.

Üzülüyordu Cevriye kızının kocası ile olan kopukluğuna. İki çocuğunun da evlilikleri tam tamına düzgün gitmemişti. Cahide'nin parasal bakımdan çok iyi bir yaşamı vardı ama kocasıyla arasında aşk yoktu, sevgi yoktu.

Cenk'in de ilk evliliği çok kötü geçmişti ama çok şükür ki mutluluğu ve parayı geç de olsa ikinci evliliğinde yakalamıştı. Didem'le Barış uğurlu gelmişlerdi oğluna. İnşallah kızının evliliği de düzelirdi.

Bu arada Cahide, Halit'le yaptığı konuşmadan sonra vakit kaybetmeden, çalışmak üzere çeşitli derneklerin telefon numaralarını arayıp bulmuş, yetkililerle buluşup konuşmuştu.

Çevreyle ilgili birkaç dernekte gönüllü olarak çalışmaya başlamıştı. Sık sık toplantılara gidiyor, derneklerin organize ettiği konferanslara, panellere katılıyordu.

Kendi bile kendindeki değişikliğe inanamıyordu.

Cenk duyduğunda bu işe bayılmış “Afferin kız sana. Sakın yolundan dönme.” demişti kardeşine. Hiç döner miydi?

Yeni yaşamı sayesinde, solmuş mutluluğu yeniden dirilmişti. Susuzluktan solmaya yüz tutmuşken, yeniden sulanmış gibiydi.

Yarım bıraktığı İngilizce kurslarına da tekrar devam etmeye başladı. Fahri Can İstanbul’da Fransızca eğitim veren yabancı bir okula devam ediyordu. Hafta sonları ana-oğul sinemaya gidip, sonra da dışarıda yemek yiyorlardı. Cahide, eski yıllarda dadılara bırakıp bırakıp gezmelere gittiği günlerin acısını çıkarırcasına, küçük oğluna elinden geldiğince çok zaman ayırıyordu.

Diğer iki oğlu, Brüksel-Uccle’deki okullarına çoktan alışmışlar, güzel güzel okuyorlardı. Cahide arada onları görmeye gidiyor, gitmişken de ağabeyi ve Didem’le hasret gideriyordu.

Her şey istediği gibi yolunda gitmeye başlamıştı Cahide’nin hayatında. Ama artık kalbinin heyecanla çarpmasının nasıl bir şey olacağını merak ediyordu. Çünkü Halit’le çok küçük bir yaşta, görücü usulü ile evlenmiş, ona karşı ne bir heyecan duymuş, ne bir aşk yaşamış, ne de kocasından içini ısıtan bir ilgi ve sevgi görmüştü.

Henüz genç bir kadındı Cahide. Otuzunu geçmiş kadınların kişiliği o yaşlardan sonra oturmaya başlar. Kadınlar, otuzlu-kırklı yaşlardan itibaren kadınlığın tadını daha iyi çıkarırlar. O yaşlarda kadın, daha çok kadındır.

Özellikle Hollywood'un en seksi kadınları bile kırklı-ellili yaşları yaşayan aktristlerdi. Cahide de otuzlu yaşları yaşayan bir kadın olarak, artık kadınlığını yaşamak istiyordu. Doğru dürüst yaşayamadığı, özlemini ve eksikliğini iyice hissettiği gerçek kadınlığı....

Derken Cahide'nin hayatında o güne kadar doğmadan batan aşk güneşi, nihayet parlak ve sıcak yüzünü göstermeye başladı.

Gönüllü olarak çalıştığı derneklerden birinde tanıştığı genç bir adamla arasında bir elektriklenme olmuş, çevre kirliliği için yapılan konferanstan sonra birlikte yemek yemişlerdi.

Adı Murat'dı. Bir TV kanalı için o gün çekimi yapılan çevre konferansını yöneten yönetmendi Murat. Cahide'ye o çok merak ettiği yürek kıpırtılarını hissettirmişti.

Halit'den onca yıllık evliliği boyunca görmediği ve bir kadın olarak o çok hoşuna giden davranışları, Murat'tan görmeye başlamıştı. Onunla inanılmaz heyecanlar yaşıyordu Cahide.

Bir süre yatmadan buluştular. Arabayla gezdiler, sessiz sakın baş başa kalabilecekleri restoranlara gittiler, arabayı تنها yerlere park edip saatlerce el ele oturdular. Bunlar Cahide'nin hiç yaşamadığı şeylerdi.

Bu arada Murat'ın öpüşleri, ağzının içinde dolaşan dili, bedeninde gezinen elleri Cahide'yi çıldırtıyordu. Halit'den hiç görmemişti böyle şeyler. Ay meğer neler yapılırmış da hiç bilmezmiş!

Beraber olmadıkları zamanlarda Cahide hep onu düşünüyor, onu görmeyi özlüyordu.

Nihayet Halit'in İstanbul dışında olduğu bir gün, Murat'ın evine gittiler. Ve Cahide, evliliğı süresince, ne zamandır uzak olduğu "o müthiş anları" Murat'la yaşamaya başladı. Harikaydı.

Her şey harikaydı. Cahide'nin yaşadıkları acayip heyecan vericiydi. O gece üst üste yaşadılar bu heyecanı.

Her şey iyi hoştu da, Murat, Cahide'den gençti. Bu önceleri huzursuz etmişti Cahide'yi. Ama sonra aralarındaki yaş farkına aldırmadı. Dünyada kendinden genç erkeklerle beraber olan pek çok kadın vardı. Neden bunlardan biri de kendisi olmasındı?

Seçim Cahide'nindi, O umutsuzluğu seçeceğine, belki imkansızı seçmişti. Varsın imkansız olsun. Yaşadığı güzellikler, her şeye bedeldi. Sonu nasıl olurdu, ne olurdu, şimdiden bir şey söylemek zordu. O son her nasıl olacaksa, ne olacaksa olacaktı. Böyle şeyleri düşünmenin yeri, sırası değildi.

O gece Murat'ın evinde kaldı. Halit'ten başka birinin yanında yatmak önce tuhaf geldi Cahide'ye ama sonra Murat'ın okşamaları, bedeninde dolaşan dudaklarıyla, ona çekimserlik veren düşüncelerinden uzaklaşıp, kendini Murat'ın kollarına, onun sert bedenine bıraktı. Ağır-lığıyla ezilircesine...

İşte üvey kardeşi Recep Volkan'ın sünnet düğününe gittiğinde, bu duygular içindeydi Cahide. Oğlu Fahri Can'la ünlü otelin havuz kenarına geldiğinde, hep Murat'ı düşledi. Etrafta dolaşan herkesi "Murat" gibi görüyordu. Keşke yanında olabilseydi Murat.

Onu düşününce kendini çok enerjik hissediyordu. Murat'ın düşüncesi bile yüzünü aydınlatmış, gözlerini parlatmıştı.

Annesi başta olmak üzere, o gece herkes Cahide'ye methiyeler yağdırdı. Herkes "Ayy Cahide, sende bir güzellik var. N'aptın öyle kendine? Formülünü bize de ver." gibi laflar ettiler. Formül Murat'daydı. Hiç o formülü başkalarına verir miydi?!

Gece boyu süren bu methiyeler kendi öz güvenini daha arttırdı. Keyiflendi Cahide. Ayy iyi ki Handan gelmemiştii. Yoksa valla gecesi zehir olurdu.

O gece, her şey pek görkemliydi.

Konuklar Recep Volkan'a pek çok altın taktılar. Çeşit çeşit pahalı marka kol saatleri, pahalı oyuncaklar, değerli hediyeler gelmişti oğlana. Dolarlar, marklar takmışlardı. Hatta bilgisayar hediye eden bile olmuştu. E-genel müdür oğluna da bu hediyeler yakışırđı.

Genel müdür babaya pahalı hediyeler, banka hesabına paralar, oğluna da pahalı hediyeler, dolarlar, oyuncaklar!.. Eee, bu hediyeleri verenlerin, bu hediyeler karşılığında elde edecekleri avantajların yanında, bunların lafı mı olurdu?!

Baba Asım; oğlu Recep Volkan çok seviyor diye, bir takım anlamsız hareketler yapıp, ne söylediğı doğru dü-rüst anlaşılmayan ve her TV programında kendinin "sana-tçı" olduğunu iddia eden o kirpi saçlı şarkıcı oğlanı getirtmişti sünnete.

Sadece o kadar mı?

Biricik karısının bayıldığı taverna şarkıcısını da programa almıştı genel müdür Asım. Adam epey para istemişti programa çıkmak için. E-artık olacaktı o kadar. Bugün önemli gündü. Ona bir erkek evlat veren karısını da elbet mutlu edecekti bu önemli günde.

O ünlü modacının bir çuval dolusu paraya diktiği üstü cıncık-boncuk işli, caf caflı mor tuvaleti içinde ağzı kulaklarında ortada gezinen Cevriye ise mest olmuştu kocasının bu jesti karşısında.

Ne iyi koca bulmuştu valla. Oysa ne genç kızlar vardı evlenmek için beklesen, hem de bir koca bile bulamayan. O maaşallah üçlemiş, üçüncüde de Bingo demişti. Aman tü-tü-tü maaşallah, kimsenin nazarı değmezdi inşallah.

Genel müdür Asım, siyah pantolonu, beyaz ceketi ve siyah papyonuyla adeta şef garsonlara benzemişti. Hani neredeyse Asım'ın genel müdür Asım olduğunu fark etmeyen biri kalkıp Asım'dan kendine içki getirmesini isteyebilirdi. Ama kıl Asım bunun farkında bile değildi.

Kıyafetini hazırlayan erkek modacıyı karısı seçmişti. Elbette neyin nasıl olması gerektiğini, bu kıyafeti dikmek için bir çuval para alan modacı, herkesten çok daha iyi bilirdi. Kıyafeti onca paraya mal olmuştu ama olsun-varsındı. Böyle bir günde para harcamayacaktı da ne yapacaktı.

Cenk, kıs kıs pek güldü kıl Asım'ın kılığına. O da üvey babasını paytak paytak yürüyen tombul bir pengüene benzetmişti.

Bu arada kardeşini de pek fıstık bulmuştu Cenk. Valla kendini iyi değiştirmişti Cahide. Oysa eskiden kardeşinin pek çok davranışını tenkit ederdi.

Üzerine de bir güzellik gelmişti Cahide'nin. "Yahu birine aşık olmasın bizim kız" diye bir düşünce geçti Cenk'in kafasından. Öyle olsa bile hiç şaşırmazdı doğrusu. "Onca yıl iyi dayandı o Halit denen hıyara" diye kardeşinin evliliği ile ilgili düşünmeyi sürdürdü Cenk.

Didem, o gece makarna askılı dümdüz sade beyaz elbisesi içinde pek hoştu. Yeni saç rengi, saç modeli, makyajı ve giyim tarzı ile daha bir güzelleşmiş, o eski Tutku'dan eser kalmamıştı. Sevimli oğlu Barış'ın peşi sıra koşuşturuyordu.

Lacivert takım elbisesinin içinde, gururla etrafına gülücükler dağıtan büyükbaba da, şeref masasında otururken dakikalarca süren havai fişek gösterisini izleyip:

“Yahu bu fişek işi resmen paraları havaya savurmanın daniskası!” dedi ve konuşmasını sürdürdü.

“Valla, millet ay sonunu nasıl getireceğini bilemezken, bu olur olmaz fişekleri attıranlar, sanki bu insanlarla alay ediyorlar!

Yahu belki de gerçek kazançlarının, mallarının vergisini ödemekten sıyırttıkları için, içlerini dolduran sevinç duygularının bir şahlanması bu fişekler. Kimbilir...” diye ulu orta konuşan kocasının ayağına masa altından bir tekme savurdu babaanne.

“Şşşşt. Yavaş hacı bey. Duyacaklar!” dedi ünlü modacının diktiği koyu gri gece elbisesi içindeki babaanne.

Evet belki fuzuli masraftı onca fişeği havalara atmak ama parayı veren Asım'dı. Onlara laf düşmezdi. Ama yine de içine bir kuşku düştü babaannenin. Acaba Asım bey devlete vergisini ödüyor muydu.

Aman canım, ona neydi. Hem o güne kadar hiç bu kadar yakından havai fişek gösterisi seyretmemişti babaanne. Gençlik yıllarında Şemsipaşa sahilinde bir Zafer bayramında atılan fişekleri seyretmişti ama o fişekler bunlar kadar haşmetli ve bol çeşitli değildi.

Cahide'nin anneler günü hediyesi olan sahici inci kolye boyunda, inci küpeler kulağında, kıyafetine uygun özel olarak yapılan türbanı başında ve eski gözlüklerinin yerini alan modern gözlükler gözünde pek şıktı babaanne. E-maşaallah, o da biraz biraz sosyetik takılmaya başlamıştı.

Rengarenk bir dünya yaratan havai fişek gösterisini keyifle seyretmeyi sürdürürken “Ahh şimdi bir de kahve olsaydı ne iyi gelirdi” diye düşündü babaanne.

Haa, az kalsın unutuyorduk.

Sünnet düğününe katılamayıp “İşim var, İtalya'ya gidiyorum.” diyen damat Halit'in pek beğendiği bir şarkıcı kadın vardı. Sünnet hediyesi olarak onu düğüne yolladı Halit!

Düğün hediyesi olarak program yapsın diye yollanan şarkıcı kadın, abartılı protez dişleri, arı sokmuş gibi silikonlu dudakları ile yırtına yırtına şarkılar söylerken, bir yandan da silikonla şişirilmiş memelerini hoplata hoplata oynayıp duruyor, diğer yandan da kasıklarına kadar açtırdığı yırtmacından, liposuction'lı bacaklarını göstermeye uğraşıyordu.

Konuklar yeşil dolarları kafasından aşağı atarken, estetiği bol bu “hamfendi” cırtlak sesiyle şarkının içine ederken, bir yandan da gururlu bir eda ile dolarların üzerinde gezinip duruyordu.

O dolarları havalara savuranlar, acaba kaç lira vergi ödüyorlar diye Cenk pek merak edip, bu görgüsüz m Gandalara gıcık oldu.

Brüksel'e yerleştiğinden beri siniri azalan Vatandaş Cenk Cengaver, bu gördükleri karşısında sinirlerinin yeniden ayaklandığını hissetti!

Sünnet düğününden sonra bir süre daha İstanbul'da kaldı Cenk'le Didem. Buna en sevinen büyükbabaydı. Torunu ve onun çocuğuna yeniden yakın olmak, hacı beyi adeta olduğundan daha çok gençleştirmişti. Büyükbaba onlarla hayat buluyordu.

Kemal Barış, bıcır bıcır konuşmaları, oradan oraya koşuşmaları ile ailenin bütün fertlerini fethetmişti.

Didem de her geçen gün ailenin göz bebeği olmuştu. Kocasıyla çok mutluydu. Cenk'e aşıktı. Onu eksilmeyen bir sevgiyle seviyor, kocasının üzerine titriyordu.

Cenk'i bebekliğinden beri illet eden aynı siyasiler onca sene sonra hâlâ TV'lerde ahkâm kesmeyi sürdürüyorlardı. Boş vaatler, yanlış alınan kararlar, tırmanan enflasyon, göçen ekonomi, şiddet, kan-revan, laubalilik, magandalık, aşırı cinsellik, abuk-subukluk, yavşaklık, üç kağıtçılık, rüşvetçilik, velhasıl herşey hâlâ Cenk'in küçüklüğündeki gibiydi! Hatta dozlarında müthiş bir artış vardı.

Böyle bir yaşama dayanmak zordu. İnsanın manda yüreğine ve çelikten sinir sistemine sahip olması gerekiyordu.

İnsan iyiye çabuk alışıyordu. Cenk de Belçika'daki sinirsiz-sakin-huzurlu yaşama alışverişmişti. Onun için de, her İstanbul'a geldiğinde bir eczaneye uğrayıp mide ilacı alıyordu. Duyduğu, gördüğü onca sevimsiz, can sıkıcı şeye çocukluğundan beri alışamamış gitmişti.

Her İstanbul'a geldiğinde eski arkadaşlarını arardı Cenk. Şayet işlerinden dolayı az zamanı varsa hiç olmaz-

sa onlara telefon eder, biraz uzunca kalacaksa da mutlaka onlarla buluşurdu.

Bankacı arkadaşlarıyla buluştuğu gecelerden birinde eski arkadaşlar aralarında güzel güzel konuşup-eğlenip-yiyip-içiyorlardı. Her şey iyiydi, hoştu o gece. Erkek erkeğe iyi eğleniyorlardı ama gecenin bir vaktinde Cenk'e fenalık geldi. Oturduğu iskemleye yığıldı kaldı. Arkadaşları onu hemen hastaneye götürdüler.

Doktorlar Cenk'in bir kalp spazmı geçirdiğini söyledi. Hem şaşırmış, hem de çok üzölmüştü arkadaşları. Bir süre hastanede yoğun bakımda kalacaktı. Bunun üzerine Cenk'in karısına telefon edip, onu da hastaneye çağırdılar.

Didem çıldırdı. Ama yine de sakın olmalıydı. Allah korusun büyükbaba bu olayı aniden duyarsa, onun da bi yerine iniverirdi. Onun için büyükbaba ile babaanneyi panikletmemek gerektiğini düşünöüp, onlara hiçbir şey söylemeden hemen Cahide'yi aradı.

Hastanede buluştular. Didem yanına Barış'ı da almak zorunda kaldığından, Cahide'de evdeki yardımcılardan birini yanında getirdi. Barış'a baksın diye...

Ertesi gün büyükbabayı cepten arayıp, Cahide'yle birlikte birkaç günlüğüne Abant'a gittikleri şeklinde bir yalan söyledi Didem. Gerçeğı söyleselerdi adamcağız hıkkadanak giderdi valla. Çünkü çok şükür Cenk iyiydi ama bir süre hastanede yatacaktı. Didem'le Cahide Cenk'in yanından bir an bile ayrılmadılar.

Cevriye'ye de hiç bir şey söylemediler. Şimdi anneleri ağlayıp sızlayıp bütün hastaneyi ayağı kaldırırdı. Ayılıp-bayılıp Cenk'i de paniğı uğıratırdı. En iyisi bu du-

rumu kendi aralarında ört-bas etmeye karar verdiler.

Belli ki o gece arkadaşları ile beraberken yemeği-içkiyi fazla kaçırmıştı Cenk. Bundan dolayı da kalbi sıkışmış olmalıydı.

Oysa doktorların olaya bakışları farklıydı. Cenk'e kendisini fazla yormaması ve kendine çok dikkat etmesi gerektiğini ikaz ettiler

Hastaneden çıktıktan sonraki günlerden birinde Cenk kardeşine Halit'le arasının nasıl olduğunu sormuştu. Aslında bu soru, arkasından gelecek olan sorunun hazırlayıcısı gibiydi. Yani lafı "Hayatında biri mi var?" demeye getirmişti.

Cahide önce biraz kem-küm etmiş, ama sonra bülbül gibi şakıyıp, abisine Murat'ı anlatmıştı.

"Abicim, sen benim canımsın. Didem de kardeşim kadar sevdiğim bir insan. Sizden gizleyecek değilim. İnanın yıllardır sevmeye-sevilmeye açtım. Sevgiyle beni kucaklayacak kolları bekledim. Bana sevgi sözcüklerinin söylenmesini özledim.

Yıllardır sinirden doğru dürüst uyku bile uyuyamıyordum. Sinirleri laçkalaşmış biri haline geldim. Murat hayatıma girdiğinden beri, duyduğum haz, inan beni sakinleştirdi. Uykularım düzene girdi. Murat'ın konuşmaları adeta mizacımlı olumlu yönde değiştirdi.

Sinir sistemim sakinleşti, ruhsal yapım düzeldi. Hatta son yıllarda reglim düzensizdi, o bile düzene girdi. Bana, "n'aptın da son zamanlarda böyle güzelleştin" diye soruyorlar. Valla ben hiçbir şey yapmıyorum abi. Sadece Murat'la yaşadıklarım, cildimi bile parlatıp sanki gerginleştirdi." diye döküverdi Cahide içinde birikenleri.

“Vay be! Neymiş bu çocuk böyle. Sana ilaç gibi gelmiş. İfademi cilalamış, yüzünü aydınlatmış. Valla, kızım sana hak vermemek elde değil. Ben kadın olsaydım, o Halit denen hıyara bir yıl zor dayanırdım. Sense, onbeş yıla yakın iyi çektin onu. Ne diyeyim, helal olsun sana.” demişti Cenk, kardeşinin anlattıklarını dinledikten sonra.

O gece Cenk, yatağına yattığında uyuyamadı. Önce canı Didem’le sevişmek istedi ama sonra yorgun olduğunu hissetti .

Doktorların dediklerini hatırladı hemen. Kendini yormamalıydı. Karısını öpüp, iyi uykular diledikten sonra, döndü arkasını uyumak için ama yine uyuyamadı.

Ailesini düşündü.

Üç koca görmüş bir anası vardı. Her kocadan bir çocuk yapmıştı. Kendi çocuğundan biraz büyük yaşta kardeşi vardı

Yokluktan varlığa geçtikten sonra, “sosyetik olma” tuzağına düşmüştü anası da.

Anasının bu tavırları sinirine dokunuyordu Cenk’in.

Çok küçük yaşta evlenen kardeşi onca yıllık evliliğinde aradığını bulamamış, kocasını boşamış, sonunda da genç bedeni yay gibi gerilmiş, nihayet ok yaydan çıkmıştı.

Cenk’e gelince; aile baskısı sonucu, önce istemediği biriyle evlenmiş ama pek çok evli çift gibi kaçınılmaz sonu yaşayıp boşanmışlardı. Hiç istemediği halde bu evlilikten bir de çocuğu olmuştu.

Daha sonra, aşık olduğu başka bir kadınla bin bir zorluğu aşmış evlenmiş, bir çocuk da ondan doğmuştu.

Her Şeye rağmen çocukları onun canıydı. Çok severdi ikisini de.

İlk karısı Şimdilerde evli bir adamla beraberdi. Kendi gölgesiyle kavga eden, geçimsiz, Şirret bir kadın olan eski karısı, zor bela Cenk'den boşanmaya razı olmuş, boşandıktan sonra da Cenk'in huzurunu kaçırmayı sürdürmüştü. Sonunda da bula bula evli bir erkek bulmuş, uzun zamandır da onunla ilişkisini sürdürüyordu.

İkinci karısı ise, eskiden genelevde çalışan biriydi. Onu sevmiş, ailesiyle tanıştırmıŐ, nihayet kızı çalıştığı hayattan koparıp evlenmişti. Çok tatlı bir oğul vermişti ikinci karısı Cenk'e.

Büyükbaba, sadece onun bykbabasıydı ama adam yıllardır öz torunu olmayan diğer kardeŐlerine ve hatta onların çocuklarına da sahip çıkmış, yıllar boyu ailedeki herkese ve herşeye karıŐmıŐtı.

Hayatı boyunca fikir yürütmek yerine kahve piŐirmeyi tercih eden bir babaannesi vardı. Maalesef, son zamanlarda o da kendi çapında "sosyetik" takılma gafletine düşmüştü.

İlahi babaanne! Cenk buna gülsün m, sinirlensin mi, karar veremiyordu.

Cenk çocukluğundan beri hayatla adı gibi hep cenkleşmiş, isteklerine de hayli geç ulaŐabilmiŐti. Kendi ülkesinde bir Şeyler yapmak isterken, adam gibi bir işe ancak yıllar sonra, o da yaban ellerde sahip olabiliŐti.

Yaşı kadar cenkleŐmiŐti hayatla. Aslında yorulmuŐtu. Yorgunluğunu hastanede yatarken hissetmişti.

Oysa daha gençti. Artık işi ve hayat Şartları iyi, aile

hayatı da huzurlu olduğuna göre, bundan sonra dinlenmeye daha çok zaman ayıracaktı.

Bunun için kendine söz verdi.

Kapalı kapıların ardında, perdeleri çekili pencerele-
rin ötesinde yaşayan her ailenin, her bir ferdinin kimbi-
lir ne değişik hayat hikayeleri vardı. Kimileri mutlu, ki-
mileri acılı, kimileri şen, kimileri hüzünlü... İşte onun
ailesi de bunlardan biriydi.

Düşüne düşünce karısına sarılıp uykuya daldı Cenk.

- 26 -

*B*rüksel-İstanbul hattının en sadık yolcularındandı
sinirli vatandaş Cenk Cengaver. Ama artık yaban ellerde
beş yılını doldurduğu için Belçika vatandaşı olmuştu.
Avrupa Birliği'nin başkenti kabul edilen Brüksel gibi gü-
zel ve düzenli bir şehirde yaşıyordu.

Üstelik artık sinirsizdi. Huzurluydu. Avrupa toplulu-
ğu vatandaşı olmanın tüm nimetlerinden yararlanıyordu.

Kızı Hayriye Eser Moliere Lisesi'ne gidiyordu. Oğlu
Kemal Barış da ilk okula başlamıştı.

Cahide'nin ikizleri Hayri Cem ile Bekir Can ULB'ye,
yani Fransızca tedrisatı olan bir üniversiteye devam edi-
yorlardı. Fahri Can da ana kuzusu olmaktan çıkmış, ilk
okulu İstanbul'daki Fransız okulunda bitirip, Brüksel'de
ağabeylerinin mezun olduğu Uccle'deki okula yatılı ola-
rak başlamıştı.

Bu arada Cahide, Murat'a olan aşkı yüzünden Halit'den boşanmış ama bir süre sonra Murat ne yazık ki Cahide'yi bırakıp, kendi yaşıtı bir kızla beraber olmaya başlamıştı.

Cahide yıkılmış, neredeyse hastanelik olmuştu. Bütün aile onun bu durumuna çok üzülmüştü. Oysa, ona göre birlikte yaşanabilecek daha ne güzellikler olabilirdi.

Ama işte Murat, çekip gidivermişti hayatından. Bu, Cahide için dayanılmaz bir acıydı. Artık Murat yoktu ama hiç kimse yaşanan anıları Cahide'den geri alamazdı. Murat bile... Çünkü o anlar güzel yaşanmıştı. Tabii Cahide'ye göre... Murat'ın da öyle düşünüyor olmasını diledi.

Büyükbaba Cahide boşandığında "Haktan hayırlısı" demişti ama tasvip etmese bile, Murat denen o adamın Cahide'ye ettiğine çok kızmış, torunu var saydığı Cahide'nin göz yaşlarına dayanamayıp, sessiz sessiz ağlamıştı.

Babaaanne geniş mutfağında kahve pişirirken Murat'a beddualar yağdırmış, Cahide daha fazla üzülmesin diye de ona hayır dualar etmişti namaz kıldığı her vakitte.

Cevriye'ye gelince, açıkça söylemek gerekirse, kızı Halit'den boşansın hiç istememişti. O genç adama güvenip de onca varlıklı koca bırakılır mıydı hiç?! Bu ne akılsızlıktı!

Bu hayatta para güç demektir. Hiç o gücün kaynağını insan elinin tersiyle iter miydi? Oysa kızını akıllı sanırdı Cevriye. Bu Murat denen genç adam ne yapmıştı da kızının aklını bu denli çelmişti, anlayamıyordu.

Cevriye'nin anlayamadığı, "aşk"tı, "sevgi"ydi. Kızı ama doğru, ama eğri, yıllar sonra bunları yakalamıştı.

Bir süre de olsa mutluluğu yaşamıştı ya. Mühim olan bu duyguları yakalamak ve yaşayabilmektir.

Cevriye ise, hiçbir evliliğini aşk-meşk için yapmadığından, onun için madde daima ön planda gelmişti. Zaten maddi ferahlığa da ancak üçüncü evliliğinde kavuşabilmişti ya. Olsun. Para onun için herşeyden önce geliyordu. Keşke kızı da kendisi gibi düşünseydi, evliliğini hâlâ sürdürüyor olacaktı

Asım, “Valla ayrılıklar dünyanın sonu değil. Boşanma hadisesi de herkesin başına gelebiliyor.” diyerek, Cevriye’nin oğlundan boşanan kendi kızı Handan adına, sözde gönderme yapmıştı çok sevdiği karısına.

Handan eski görünmesinin boşandığını ve sevgilisi tarafından da terk edildiğini duyunca “Oh olsun!” demişti. Neden ve neye oh’sa!?

Cenk, kardeşinin üzüntüsüne dayanamamış, elinden başka bir şey gelemeyeceğine göre de, oyalansın diye onu Brüksel’e çağırmıştı.

Cahide, kocasına boşanmak istediğini söylediğinde, Halit “neden?” diye bile sormamıştı. Sadece her zamanki soğukkanlılığıyla “sen bilirsin” demişti Cahide’ye onca yıllık kocası.

Neee??? Hiç itiraz falan etmeyecek miydi? Ne adamdı şu Halit!

O nedenini sormasa bile, Cahide önce Murat’ı itiraf edip, Halit’i giderayak kıskandırmayı düşündü ama sonra vaz geçti. Çünkü Halit Murat’ı hâlâ bilmiyordu. Onun için boka çomak sokmanın alemi yoktu.

Sadece:

“Yıllarca bana sevgi ve ilgi göstermedin. Hele son yıllarda iki yabancı gibi yaşamaya başladık. Böyle bir hayata daha fazla dayanamayacağım için senden boşanmak istiyorum. Hem artık çocuklar da büyüdüler.” dedi Cahide.

“Tamam” dedi Halit. “Nasıl istersen. Merak etme parasal hiçbir sıkıntın olmayacak. Ben her zaman senin ve çocukların arkasındayım.”

A-aaa! Hay allah! Halit’in böyle konuşması içini burkmuştu Cahide’nin. Onun bu eli açık hali Cahide’de suçluluk duygusu uyandırmıştı

Aslında ilgisizdi falan ama galiba fena adam da değildi hani kocası. O güne kadar bir dediğini iki etmemişti. Etmemişti ama Cahide de ikili bir ilişki yaşıyor olmaktan dolayı çok huzursuzdu.

Sonunda, iki erkeğin arasındaki seçimini; yıllardır tatmadığı duyguları ona tattıran, görmediği güzellikleri dolu dolu gösteren, duymadığı sözleri kulağına fısıldayan Murat’dan yana kullandı

Ve Cahide ile Halit, sonunda gürültüsüz-patırdısız boşandılar.

Halit yıllardır oturdukları villayı, Antalya’daki yazlığı Cahide’ye bıraktı. Üstelik çocukları için Brüksel’de de bir ev alacaktı. Yüklü bir nafaka ödemeyi de kendi teklif etti. Zaten Cahide’nin banka hesabı her zaman kabarık, cüzdanı her daim dolgun, arabası da her sene son modeldi. Yine bir şey değişmedi. Yine herşey aynı kaldı.

Cahide neredeyse mahcup olmuştu Halit’in cömertliği karşısında. “İyi adammış şu benim eski kocam. Galiba kıymetini bilemedim.” diye bir süre hayıflanıp durdu.

Ama öte yandan da Murat'ı deliler gibi sevmeyi sürdürdü.

Madem Murat meselesi Halit'in kulağına nasıl olduysa gitmemişti, o zaman Murat'la olan ilişkisinin, boşanır boşanmaz Halit tarafından duyulmasını da istemezdi. Ayıp olurdu onun gibi eli açık, bonkör, sessiz sakın bir adama.

Hay allah, keşke kocası, bir kadın olarak Cahide'nin özlediği yakınlığı, ilgiyi, sevgiyi ona verseydi de o zaman boşanmasalardı. Zaten, Halit bunları yapmış olsaydı Cahide'nin gözü Murat'a falan kaymazdı ki.

Ağabeyinin daveti üzerine, Cahide ile Murat, Brüksel'e uçtular. Cahide Murat'ı çocuklarla tanıştırdı. Çocuklar fazla bir tepki göstermediler.

Hatta ikiz oğlanlar:

“Seçim senin seçimin anne. Sonucunu da kendin seçtin. Bize laf düşmez” dediğinde, Cahide oğullarının bu olgunluğu karşısında pek duygulandı ve de gururlandı. Affferindi güzel çocuklarına.

Zaten oğlanlar, doğduklarından beri çok fazla bir arada görmedikleri anneleriyle babalarının boşanmalarından da çok fazla etkilenmemişlerdi.

Cahide'yle Murat, Brüksel günlerinde çoğunlukla başbaşa, arasıra çocuklarla, bazen de Cenk'lerle gezip dolaştılar.

Bu arada almak için bir çok ev baktı. Sonunda “Longchamp”da bir daire beğendi Cahide. Brüksel'in pahalı bi semtiydi “Longchamp”. Cenk de, Faruk da yardım ettiler alım işlemleri için.

Bu arada Murat, hazır yabancı bir ülkeye gelmişken bir belgesel çekmeyi düşündü. Bağlı bulunduğu TV kanalı ile görüşüp onların olurunı aldıktan sonra, Belçikalı bir kameraman ile anlaştı. Kaldıkları süre içinde de çekimlerini yaptı.

Cahide de yeni ev için eşyalar baktı. Epey eşya aldı. Hafta sonları Murat'la Brocante'ları dolaşıp, ev aksesuarları aldılar.

Oğlanlar evin alındığı hafta sonu okul çıkışında dayılarının evine değil de, kendi evlerine geldiler. Evi pek beğenmişti çocuklar.

Cahide İstanbul'a döndükten sonra, çocuklar hafta sonları eve çıktığında Didem'in Malezya'lı yardımcısı Vicky,

"Longchamp"daki eve gelip iki gece çocuklarla kalacak, onlara bakacaktı. Vicky çok şeker ve güvenilir bir kadındı. Böylece Cahide'nin gözü arkada kalmayacaktı.

İki ay sonra İstanbul'a döndüklerinde Cahide'yi büyük bir sürpriz bekliyordu:

"Daha yeni boşandığı eski kocası Halit, hani Recep Volkan'ın sünnet düğününe hediye olarak yolladığı silikonlu şarkıcı kadın vardı ya? İşte onunla evlenivermişti bile!" Gazeteler sayfa sayfa yazmıştı bu evliliğin hikayesini.

Aman tanrım! Şok geçirdi Cahide. Onca zamandır nasıl da uyanmamış, nasıl da fark etmemişti bu ilişkiyi. Çünkü gazetelerin dediğine göre, ilişkileri yıllar önceye dayanıyordu.

Halit bey evli olduğu için, silikonlu şarkıcı ile ilişkilerini büyük bir titizlikle saklamışlardı. Balayını da Almanya'daki evlerinde geçirmişlerdi.

Bak sen hele! Almanya mı? Almanya'daki ev mi? Tabiiiii! Tabii! Mobilya fuarı deyip deyip habire Almanya'ya, İtalya'ya gidiyordu ya! Allah bilir ortada ne fuar vardı, ne de İtalya! Demek ki kadınla Almanya'daki evde buluşmaya gidiyordu allahın cezası!

Tüh! Aptal Cahide. Hiç de araştırıp sormamıştı kocası ne fuarına, neredeki fuara gidiyor diye. Eve her geç gelişinde “işten geliyorum” derdi Halit. “Nereye?” deyince de cevap değişmezdi: “İşe!..” Salak Cahide'de “iyi” deyip kabullenir, bir durum var mı yok mu diye olayların üzerine gitmezdi.

İnsan kocasının bu durumlarından hiç mi şüphelenmezdi?! Üstelik son yıllarda aralarındaki seks iyice azalmış, son aylarda da tamamen bitmişti. Bari bundan bir netice çıkarsaydı ya!

Yok, yok, bu konuda bal gibi suçluydu Cahide. Resmen salak gibi davranmıştı.

E-Halit de genç adamdı. Karısıyla yatmadığına göre, düz duvara tırmanacak hali yoktu ya! Elbette bir şekilde işini görecekti.

Hay allah! Nasıl da uyanamamıştı!? Vay salak kadın vay!

Cahide, bunları düşündükçe kendine sinirleniyor, aptallığına kızıyordu.

Tevekkeli değil, boşanmak istediğini kocasına söylediğinde, hemenecik “nasıl istersen” demişti Halit. Nasıl istersem ha!

Nasıl isteyecekti ki? Belki de o anda içinden “Oh oh, ne güzel kurtuluyorum şu karıdan” diye bayram ediyordu herifçi oğlu! Kimbilir... Hay allah!

Bu konulardan Murat'a bahsettiğinde, Murat hiç mi hiç ilgilenmemiştir konuyla. Beraber olduğu kadın, ona olan aşkı yüzünden, onca yıllık evliliğini bozuyordu da, Murat beyefendi istifini bozmuyordu! Belçika'da çektiği belgeselin montajı ile uğraşmaktaydı o.

Eski damat Halit'in silikonlu şarkıcı ile yaptığı sürpriz evlilik, Cahide'yi olduğu kadar, tüm aileyi şaşırtmıştı.

Büyükbaba, yıllardır ilk kez ağzını bozup “Bırakın şu deyyusu! Kızıma layık değilmiş pezevenk. Zaten layık olduğu kaltağı da bulmuş baksana” dedi karısına.

Babaaanne de bu işe pek şaşırmıştı. Zaten son zamanlarda hep onu şaşırtan şeyler oluyordu. Bir kere Murat denen o genç çocuktan hiç haz etmemişti.

Üstüne üstlük onca yıl sonra Cahide'nin boşanma işi çıkmış, o da yetmezmiş gibi şimdi de eski damat, Recep Volkan'ın sünnetinde bas bas bağırarak o çığırtaan sesli şarkıcı kadınla evlenivermişti. Bak sen hele edepsizin yaptığınaydı!

Bu haberi kocasından duyduğunda “Allahallaaah, alahallaaah! Fesuphanallah!” diyerek kahvesini kabartmaya başladı babaaanne.

Cevriye ise, “Vah benim talihsiz kızım vah! Seni yıllardır aldatan adamı, oohhh ne iyi ettin de aldattın. Oh olsun o boynuzlu adama!” diyerek, kızından boşanır boşanmaz silikonlu şarkıcıyla evleniveren eski damadının arkasından hırsını belli edip, içindekileri döktü Cevriye.

Asım “Valla ben ne diyeyim, saman altından su yürütmesini iyi beceriyormuş senin şu eski damat” dedi Cevriye'ye.

Galiba en doğru lafı da genel müdür kıl Asım söylemişti.

Evli sevgilisinin peşinden, atın kuyruğundaki sinek gibi yıllardır ayrılmayan Handan ise, Halit'in o şarkıcıyla evlenmesinden dolayı pek keyiflenmişti doğrusu.

Bir zamanlar kendisini evinden kovan eski görünmesine kuyruk acısı vardı Handan'ın. Cahide'nin boşanma haberini babasından duyduğunda dediği gibi yine "oh olsun" dedi içinden eski görünmesi için. "Ohh ne iyi etmiş de evlenmiş Halit o kadınla!"

Cenk pek şaşırmişti eski eniştesinin o silikonlu şarkıcıyla pattadanak evlenmesine.

"Vaaay be! Benim pısıırık dediğim herife bak. Adam meğer yıllardır malı götürürmüş de bizim haberimiz yokmuş" dedi Didem'e.

Sonra sık sık yaptığı gibi yine ailesini düşündü Cenk. Mahkumların suç şeceresi gibi bir durum şeceresi çıkardı kendi ailesiyle ilgili:

"6 nikah-bir ölüm-3 boşanma!!! Ve de ilaveten, iki gayri-meşru ilişki ile bir de sevgiliden ayrılma!"

Kısacası aile içindeki durumlar, tam tamına OOO ve HAA hecelerinin birleşimi gibiydi!! (☺)

Cahide ile Halit'in boşanmalarından altı-yedi ay sonra da Murat Cahide'yi bırakıp, başka bir kıza gitmişti.

Ailesinin durumu, tam bir Amerikan yapımı pembe dizi senaryosunu andırmaktaydı!

Cahide yediği sağ kroşeden sonra, ikinci yumruğu da sol taraftan aldı ve knock-out olarak yere serildi kaldı. Bunun üzerine büyükbaba, babaanne ve Cevriye; Ca-

hide'yi alıp, Antalya'daki evin yolunu tuttular. Deniz havası iyi gelirdi kızlarına.

Onlar kızlarını iyi etmeye uğraşırken, kendi kızı Handan'nın da evli bir erkekle beraber olduğunu nihayet öğrenen genel müdür kıl Asım, baş başa kaldığı oğlu Volkan'la üzüntüsünü dindirmeye çalışıyordu.

Kızına kalmaya gittiği zamanlarda, onun bu durumdan pek hoşnut olmayışının nedenlerini şimdi daha iyi anlıyordu.

“Şansa bak” diye düşünüyordu Asım. “Hayatta sahip olduğun tek kızın önce kocasından boşansın, sonra da gidip evli bir herife takılsın. Ne ettim de bunlar başıma geldi allahım” diye içinden isyanları oynamaktaydı ama karısına duygularını belli etmemeye çalışıyordu.

Avrupa Topluluğu Vatandaşı Cenk Cengaver ise, huzur içinde yaşadığı yaban ellerde, ailesinden gelen her telefonda yeni bir şok haber alıp, “sinirlenme sendromu”nu yeniden yaşamaya başladı.

- 27 -

Sonunda Cahide de artık ağabeyi gibi tamamen Brüksel'de yaşamaya karar verdi. Murat'tan sonra onu İstanbul'a bağlayan hiçbir şey kalmamıştı.

Gördüğü, duyduğu, dokunduğu, kısacası tüm duyularıyla hissettiği her şey ona Murat'ı hatırlatıyordu. Onu her hatırladığında da ona duyduğu özlem çoğalıyordu.

Ayrıca, yıllar boyunca kendini silikonlu şarkıcı kadınla aldatan eski kocasını o kadınla beraber, TV'lerdeki

magazin programlarında, ya da dergilerin magazin sayfalarında görmek de sinirlerini iyice alt-üst ediyordu.

Annesinin ise Cahide'ye ihtiyacı yoktu. Mutlu ve varlıklı yaşamını sevgili kocası ve küçük oğluyla birlikte yıllardır sürdürmekteydi. Nasıl olsa Cevriye, istediği ve özlediği zaman Brüksel'e gelip kızında kalırdı.

Zaten çocuklarının üçü de ne zamandır Brüksel'de okuyordu. Boşandığı kocası da onlar için Brüksel'de güzel bir ev aldığına göre, bu kocaman eve sadece ara sıra gidip kalmak aptallıktı.

Oradaki evde devamlı yaşayıp, her zaman çocuklarıyla beraber olmak; boşanmış ve sevgilisi tarafından terk edilmiş, dolayısıyla da İstanbul'da kalması için bir nedeni olmayan bir kadının yapacağı en doğru şeydi.

Asıl önemli olan, büyükbaba ile babaanneyi Brüksel'e götürüp, birlikte yaşamaya razı etmektir. Babaanne oraya gitmeye dünden hevesliydi de, kocası gitmek istemediği için, ona karşı gelircesine davranmanın hoş olmayacağını düşünüp, bu duygusunu içinde saklıyordu.

Bir gün babaanne yeni bir çıkış yapıp, Cahide'yle beraber Belçika'ya gitmenin ikisi için de iyi olacağını, ayrıca kendisinin oraya gitmeyi çok istediğini kocasına söyleyiverdi.

Büyükbaba karısının bu çıkışına şaşırdı kaldı. Zaten şu son yıllarda biraz değişmeye başlamıştı karısı. Eski-den, varlığıyla yokluğu bile belli değilken, son zamanlarda pek bi konuşur olmuştu hacı hanım.

Hemen her konuda önce susuyor, sonra da birden pattt diye diyeceğini deyip, fikrini beyan etmekten geri kalmıyordu.

“Oysa...” diyordu büyükbaba kendi kendine “eskisi gibi lafa karışmayıp, fikir beyan etmeyip, gidip güzel güzel kahvesini pişirse valla daha iyi olacak ama....”

Yaa, büyükbaba, “ama”ydı işte!

Artık devir değişiyor, değişen dünya ile birlikte, insanlar da değişiyordu. Hem de yaşa başa bakmadan.

Sen bile değişmedin mi büyükbaba?

Onca uzun yılların ardından içine hapsettiğin göz yaşlarını özgürlüğüne kavuşturmadın mı? Eski yıllardaki dediği dedik sert tavırlarını yumuşatmadın mı? Genel ev kadınının “gelin” diye kabul etmedin mi? Evliyken başkasıyla gönül ilişkisine giren Cahide’nin bu ilişkisini, kabullenmedin mi?

Kabul et, sen de değiştin be büyükbaba. Tabii ki karın da değişecek. Yaşlı da olsa, hacı da olsa, o da değişecek.

Yıllar geçiyor, asırlar devriliyor, bilim ilerliyor. Bütün bunlarla beraber insanların dünya görüşü de değişiyor. Olumsuz değişiklikler de yok mu? Tabii var. Ama ne olursa olsun değişim kaçınılmaz büyükbaba.

İşte babaanne de değişime uğradı.

Tıpkı Cahide gibi...

Aynı Cevriye gibi...

Ve sen gibi...

Değişimler kolay olmuyordu. Biraz şöyle, biraz da böyle...

Dur şu, dur bu diye diye, bir de bakıyordu ki insanlar, etrafı değişmiş, alışık olduğu kurallar, kaideler de-

gişmiş, yaşadığı şehir tamamen değişmiş, insanlar ve hatta sen bile değişivermişsin.

İç huzuru yakalayabilmek için, değişime ayak uydurmak gerekiyor. Ya da, madde sayesinde sınıf atlayıp, buldumcuk bir sonradan görme olmak var işin sonunda. Seçimi yapmaksı kişiye kalıyor.

Babaanne de seçimini yapmış, eski gelini Cevriye ile torunu olmayan ama öz torunundan ayırt etmediği Cahide gibi değişimi seçmişti. Gerçi yıllar açısından hayli geç de olsa, kavuştuğu maddi rahatlık babaannenin azıcık çenesine vurmuş, birazcık da tavırlarını değiştirmişti.

E-artık o kadar olurdu!

Büyükbaba düşündü taşındı, sonunda Cahide'ye "tamam" dedi. "Biz de geliyoruz seninle." Cahide ile babanne pek sevinmişti büyükbabanın bu kararına. Hemen Cenk'i aradılar müjdeyi vermek için.

Telefonun ucundaki büyükbabasının sesi, Cenk'in içini huzurla kaplayıvermişti. Ne zamandır beklediği haberi nihayet duymuştu işte. Sevinçten gözleri doldu. Hani derler ya, burnunun direği sızladı diye, işte aynen öyle oldu. Artık büyükbabası eskiden olduğu gibi yine yakınında olacaktı. Kavuşacaklardı.

Ve artık hayatında karısı ve çocuklarından sonra en sevdiği insandı büyükbaba. Hatta onu belki de Didem'den bile daha çok seviyordu.

Yıllardır ondan ayrı bir ülkede yaşamak zorunda olması ve büyükbabanın inatla "ben uçağa binemem" demesi yüzünden, Cenk onca mutluluğunun arasında, içinde daima bir burukluk ve özlem duymuştu.

Ama artık kardeşi ve büyükbabası ile babaannesini de

yanında olacak, karısı, oğlu ve kızıyla birlikte yaşadığı mutluluk da böylece büyüyecekti. Bundan güzel ne olabilirdi ki?

Cahide babaanne ile büyükbabanın pasaport işlerini halletti. Halit'den boşandığından beri, Cahide'nin evinde kaldıkları için, büyükbabanın evindeki eşyalar, üzerlerine örtülen örtülerden dolayı, nasılsa sıkı koruma altındaydı. Yeniden eşya toplamaya falan gerek yoktu.

Artık yaşamları, yeni bir diyarda, daha kalabalıklaşmış olarak sürüp gidecekti.

Yeni hayatlarına kavuşmaya bir haftadan az zamanları vardı.

Büyükbabanın gözüne uyku girmiyordu. Lisanını bilmediği bir ülkede kendilerine iyice yabancı olan bir hayata, bu yaştan sonra adapte olup olamayacaklarının huzursuzluğunu yaşamaktaydı. Uçağa binecek olmanın huzursuzluğu da işin cabasıydı.

Babaanne; yıllar sonra kavuştuğu geniş, ferah evini, yılların alışkanlığıyla kullandığı eşyalarını, hele hele gözü gibi baktığı çiçeklerini bırakarak hiç bilmediği bir memlekete gidecek olmasından dolayı, kendini tarifsiz bir boşluk içinde hissediyordu.

Babaannenin çiçeklerini Asım'ın şoförü Cevriye'nin evine taşımıştı. Babaanne “çiçeklerime iyi bak” diye sıkı sıkı tembih etmişti eski gelinine. Cevriye'nin ev hediyesi olarak getirdiği kocaman ağaç gibi saksı ile beraber evdeki diğer bir yığın çiçek Cevriye'nin evine gelmişti. Alaktan Cevriye çiçek severdi ve evi onca çiçeği barındıracak kadar genişti.

Aynı günlerde, “Belçika’lı Mutlu Vatandaş Cenk Cengaver” de pek heyecanlıydı. Evinin çatısındaki iki odalı, banyolu daireyi büyükbaba ile babaanne için hazırladı.

Gerçi Cahide’nin evinde de kalacaklardı ama olsun, Cenk hazırlığını yapsın da, onların canları hangi gün nerede kalmak isterse orada kalırlardı.

Kemal Barış habire kocadedesini soruyordu gelmesine kaç saat kaldı diye. “Beş gece daha uyuyup uyanacaksınız, sonra kocadede gelecek” demişti Cenk o akşam yemekte oğluna.

Her zamanki gibi neşe içinde yemişlerdi Vicky’nin o gün yaptığı özel uzak-doğu yemeklerini. Yemek sonrası, Didem’le Eser sofrayı toplarken, Cenk de TV karşısındaki kocaman koltuğuna kurulmuş, yeni alınan oyuncak arabasıyla oynayan Barış’ı seyrediyordu. Yan gözle de “Euronews”daki haberlere takılıyordu.

İyi ki doğmuştu bu oğlan. Çok seviyordu keratayı. Onu çok iyi yetiştirmek, kendi eksiklerini oğlunda tamamlamak istiyordu.

Kurduğu pilli arabasıyla yerde haşır neşir olan Barış, babasının o gün işten gelirken getirdiği bu oyuncığa bayılmış, sevinç kahkahaları atarak oradan oraya giden arabasının arkasında koşuşuyordu.

Pilli oyuncak araba, Cenk’in ayağını uzattığı pufun altındaki boşluğa takıldı bir ara. Barış babasına seslendi oyuncuğu oradan kurtarması için ama babası ne cevap verdi, ne de eğilip arabayı takıldığı yerden kurtardı.

Barış birkaç kez seslendi babasına. Cenk yine cevap vermedi.

Barış koşarak babasının yanına geldi, onun koluna dokunup, “Babacı” dedi ama Cenk kımıldamadan öylece TV’ye bakıyordu

Kahkahalar atarak babasının yanına koşan Barış, kendisine cevap vermeyen babasının o donuk halini görünce gülmeyi kesti.

Bir daha dokundu babasının koluna. Çocuk aklının anlayamadığı tuhaf bir şeyler olduğunu hissetmişti ama yine de bir kez daha seslendi. Bu kez babasının kolunu çekiştirdi

Cenk’in kolu, koltuğun kenarından aşağı düştü.

Barış bir süre kıpırdamadan baktı babasına. Onu kendisine karşı hiç bu kadar kayıtsız görmemişti.

Bebekken Cenk’e “babacı” derdi. Sonradan da babasına hep “babacı” dedi Kemal Barış. “Babacı” diye çağırılmak pek hoşuna giderdi Cenk’in. Oğlu ne zaman “babacı” diye seslense, Cenk de hemen ona “söyle canım-cım” derdi. Ama şimdi oğluna hiç bir şey söylemiyordu.

O sırada ses çıkararak çalışan oyuncak araba, kurgusu bittiği için susuverdi.... Tıpkı Cenk’in genç ama yorgun kalbi gibi...

Kemal Barış koşarak mutfığa gitti. “Annecim, babacı konuşmuyo. Babacı neden konuşmuyo ki?” deyip ağlamaya başladı. Didem’le Hayriye Eser salona koştular.

Cenk, kendi kendine oynayan TV’nin karşısındaki koltuğunda öylece oturuyordu. Kolu koltuktan aşağı düşmüştü. Açık olan gözleri sanki hâlâ TV seyrediyordu.

O anda feryatlar koptu “Les Broussard” sokağındaki evde. Çılgınlıklar evden dışarı taşıp, bir Brüksel gecesinin alacasında, تنها sokakta yankılandı.

Barış da annesinin ve ablasının ağlamalarından, ortada çok kötü bir şeyler olduğunu hissedip, avaz avaz ağlamaya başladı.

Yan evlerdeki komşular geldi. Ambulans çağırdılar. Didem Faruk'u aradı. Hep beraber hastaneye gittiler. Cenk'i morgun soğuk bir çekmecesinde bırakıp, eve döndüler. Faruk'la Edith o gece Didem'lerde kaldı.

Ve Didem Cahide'yi aradı gecenin bir saatinde. Doğru dürüst konuşamadı bile. Konuşmaya gerek yoktu ki... Gecenin o saatinde Didem'in hıçkırıkları Cahide'ye her şeyi anlatmıştı.

Şimdi Cahide'yi çok zor bir görev bekliyordu: Aileye bu haberi vermek... Nasıl yapacaktı bunu bilmiyordu ama bir şekilde yapacaktı işte.

Demek artık ağabeyi yoktu. Kendini birden yapayalnız hissetti Cahide. Annesine, üç çocuğuna, hatta öz olmayan ama onu çok seven büyükbabası ile babaannesine rağmen, kendini kimsesiz hissetti. Ağladı... Ağladı...

Oysa, beş gün sonra kalabalık aileleri yeniden bir araya toplanacaktı. Ne güzel, ağabey ve kardeş, çocuklarıyla, büyükbabaları ve babaanneleriyle gelecekteki mutluluk dolu yılları birlikte yaşayacaklardı.

Seyahatlere gidecekler, yavaş yavaş dünyayı gezeceklerdi. Cenk'le planlar yapmıştı Cahide. Artık iki kardeşin de maddi olanakları iyiydi. Bu olanakları Cenk'ten daha önce yakalayan Cahide ve ondan yıllar sonra da olsa, sahip olduğu maddi boyutla çok iyi bir pozisyona yükselen Cenk, en son birlikte olduklarında saatler boyunca bunları konuşmuşlardı.

Sırayla dünya ülkelerini gezip-görmek, çoluk-çocuk dünyayı dolaşıp, dünya insanlarını yakından tanıyarak,

kendilerinin yıllarca yapamadıklarını, çocuklarına genç yaşta yaşatmanın planlarını kurmuşlardı.

Çocukları, kendileri çocukken çektikleri sıkıntıları çekmemeliydi. Çocuklarının başarılı bir şekilde eğitimlerini tamamlayıp, askere gitmelerini, meslek sahibi olmalarını, mesleklerinde yükselmelerini görecekler, sonra da onları evlendirip, torunlarını seveceklerdi.

Kalabalık aileleri, daha da kalabalıklaşacaktı.

Artık hiçbirini göremeyecek, yaşayamayacaktı sevgili ağabeyi.

Ona takılan, bazen kızan, hatta zaman zaman bazı davranışlarını kınayan ama her zaman onu seven ve iyiliğini isteyen bir ağabeyi artık hiç olmayacaktı.

Ağabeyinden 2271 km. uzakta ağladı... ağladı Cahide.

Onunla en son ne zaman kucaklaştığını, en son ne zaman konuştuğunu düşündü. Epey olmuştu.

Oysa beş gün sonra kavuşacaklardı. Hem de artık aynı şehirde yaşayarak... Birbirlerine ailece yakın olarak...

Ama artık her şey bitip gitmişti işte.

Faruk, Cenk'i hastanenin morguna götürdüklerinde, Cenk'in şirketindeki arkadaşlarını arayıp durumu bildirmişti. Adamlar şok geçirdiler.

Cenk çok başarılı bir elemandı. Yıllardır birlikte başarılı işler yapmışlardı. Bu değerli ve iyi kalpli arkadaşları için, ertesi gün şirkette bir merasim yapmaya karar verdiler.

Daha sonra, ailenin kararlaştıracığı bir tarihte Türkiye'ye gidecekti cenaze.

Gece boyunca Cenk'in yastığına sarılıp ağladı Didem. Biricik kocasının daha o sabah başını koyduğu yastığa... Hâlâ kokusu üzerinde olan yastığa başını gömüp öptü Didem, Cenk'i öpercesine...

Rüya bitmişti artık. Güzeldi, kısaydı ama çok parlaktı yaşadıkları ama ışığı çabuk sönmüştü. Yaşanacak herşey için süre önemliydi. Hayat oyununun içinde onlara ayrılan süre bitmişti. Cenk Didem'i karanlıklardan alıp çıkarmış, hayatına güneş gibi doğmuştu.

Birlikte güneşe doğru yürümüşler, Kemal Barış onların şans yıldızı olmuş, nihayet parlak bir hayata kavuşmuşlardı ama ne yazık ki bu git gide parlayan hayatın süresi çok kısa olmuştu.

Hani o en mutlu olduğu zamanlarda, yüreğinin bir köşesine asılı duran kaygı yüklü duygular vardı ya, hani mutluluğunun uçup gidivereceği korkusu... İşte sonunda bu korku gerçeğe dönüvermişti. Artık biricik kocası, sevgili Cenk'i yoktu. Uçup gitmişti sonsuzluğa...

Yüreği acıyla, özlemle sanki kavruluyordu.

Ertesi günün olmasını hiç istemiyordu Didem. Gece nin karanlığı, birkaç saat önce birdenbire yaşanan acı gerçeğin üstünü biraz olsun örtmüş gibiydi.

Ama, gün doğumuyla her şey açığa çıkacaktı. Cena ze işlemleri yapılacaktı. O zaman Cenk'in gerçekten öldüğünü ve asla geri gelmeyeceğini anlayacaktı Didem. O acı gerçeikle yüzleşmeyi de hiç mi hiç istemiyordu.

Oysa, gecenin karanlık örtüsü biraz da olsa aldatıyordu Didem'i. Cenk ölmemişti, yaşıyordu. İşleri uzamıştı, belki arkadaşlarıyla beraber bir yerlere yemeğe gitmişlerdi.

Az sonra evine gelecek ve yatağına uzanıp karısını kolları arasına alıp, bir süre öpecek, sonra birlikte uykuların en güzeline dalacaklardı. Her zaman yaptıkları gibi...

Ama.....

- 28 -

“Allah allaaah” dedi Cenk. “Ben Euronews seyrediyordum. Şimdi bu bizim politikacılar da nereden çıktı? İşte yine birbirleri için atıp tutuyorlar. Üstelik sırf onları görmemek için çanak anten de taktırtmamıştım. Anamın karnından beri kurtulamayacak mıyım ben bunlardan? Hem nasıl oluyor da ben Türkiye’deki kanalları çanak olmadan seyredebiliyorum? Allah allaaah,” diye şaşırdı Cenk.

Üşüyordu da! Hava amma da soğuktu, buz gibiydi. Henüz sonbahara giriyorlardı, havanın o denli soğuk olmaması lazımdı ama... E-peki bu kadar soğuk da neyin nesiydi böyle?!

Oğlu bebekliğinden kalma alışkanlığıyla “babacı” diye sesleniyordu ama bir türlü cevap veremiyordu ona.

Barış’a yeni aldığı oyuncak arabayı oğlu çok sevmiş akşamdan beri onunla oynuyordu.

İşte şimdi pilli araba, bacaklarını uzattığı pufun ayaklarına takılmıştı ve oğlu arabasını oradan kurtarıp

kendine yollamasını istiyordu ama Cenk hiç kıpırdamıyordu ki, arabayı oradan kurtarsın.

TV kanalını değiştirmek istiyordu, onu da yapamıyordu. Ve ne tuhaf, her şeyi aynı anda görebiliyordu. Tüm kanallar gözlerinin önünde idi. Allah alllaaah!

Sadece tüm TV kanallarını değil, herkesi bir anda görmekteydi.

İşte karısı ve kızı mutfakta glşe, konuşa bulaşık makinesine tabakları yerleştiriyorlardı.

Oğlu salonda pilli arabasıyla kahkahalar atarak oynamaktaydı.

Faruk’la Edith de evlerinde çocuklarıyla sofraya yeni oturuyorlardı.

şirketteki arkadaşlarından kimi evlerinde yemek yiyor, kimi yemekten kalkmış, kimi de sofraya oturmaya hazırlanıyordu. Bazıları da çeşitli restoran ya da barlarda bir şeyler yiyip imekteydiler.

“Delhaize” marketin kapısında duran gazete satıcısı Gerard’ı bile gördü bir ara. Elinde az kalmış gazetelerle yolda yürüyordu.

A-aa, anasını bile gördü. Nasıl olur? Onlar 2271 km. tede İstanbul’da değiller mi? Ama işte anası, yemek yememek için huysuzluk eden küçük üvey kardeşi Recep Volkan’ın peşinde koştururken “Hadi oğlum, bitir şu yemeğini, bak saat kaç oldu.” diyerek, Belçika’dan bir saat ileride olan saati yaramaz oğluna gösteriyordu.

Asım da oradaydı işte. Kahvesini içerken TV karşısında zap yapıp duruyordu.

Cahide, kanepeye uzanmış kitap okumaktaydı. B-

yükbaba ile babaanne de onun evinde yatmaya hazırlanıyorlardı.

Hay allah Handan değil mi şu kadın? Evet valla o! Yanında da, göbekli, saçı dökük bir adam var. Arabada hiç konuşmadan gidiyorlar.

Silikonlu şarkıcı kadınla Halit'i bile görebiliyor Cenk. Gülüşüp cilveleşiyorlar. Ama galiba bulundukları yer İstanbul değil. Tamam, tanıyor Cenk orasını. Halit'le silikonlu kadın Köln'de bir restorandalar.

Aaa, şu kendisine gülümseyerek bakan adam çaycı "kız Apti" değil mi? Evet, o. Ta kendisi. E-peki onun ne işi var burada?

Şu genç adam da, gölge gibi peşinden ayrılmıyor bir türlü. Kim ola ki?

Adamı bir yerden hatırlıyor gibiydi ama çıkaramıyordu Cenk.

Ama peşini bırakacağı da yoktu. Allah allaaah, adamın yüzüne baktıkça aynaya bakmış gibi oluyordu. Cenk'le birbirlerine çok benziyorlardı. Sadece adam Cenk'den gençti.

Bu adam yoksa... Yoksa babası Cemal miydi?.... Eveet, oydu.

Babasıydı. Cenk çok küçükken, genç yaşta oğlunu karısını bırakıp da göklere uçan babasıydı o adam...

Şimdi onu görebildiğine göre, kendisi de mi göklere uçmuştu yoksa? Yok canım olamazdı. Daha çok gençti Cenk. Önünde uzun yıllar vardı yaşayacağı...

Ama babası göklere uçtuğunda da çok gençmiş, anesi söylemişti.

Hay allah!

Şuradaki de Barış Manço değil mi? E-valla o. Çocukluğundan beri hayranı olduğu Barış Manço uzun saçlarıyla orada. A-aa, şimdi de şurada. Ne tuhaf, sanki yürümüyor, hızla oradan oraya kayıyor gibi. Yine güler yüzü.

Sanki Cenk'in çevresinde hızla hareket ediyor ve Cenk'e gülümsüyor Barış Manço. "Peki beni nereden tanıyor ki? Çevremden ayrılmıyor" diye düşündü Cenk. "Herhalde ona olan hayranlığımı bir yerden duydu."

Ama Barış Manço da babası Cemal gibi ölmemiş miydi? Evet, ölmüştü de Cenk ne çok üzülmüş, hatta ağlamıştı. O zaman nasıl oluyor da Cenk Barış Manço'yu bu kadar yakınında görebiliyordu?

Yoksa... Yoksa....

"Yoksa ben de mi öldüm? Neredeyim ben?" diye telaşlandı Cenk Cengaver.

O da ne?! İşte kendisi aşağıda, TV karşısındaki koltuğunda oturmakta. Ama kımıldayamıyor. Gözleri açık, öyle oturuyor o çok sevdiği koltuğunda.

Peki kendi aşağıda otururken kendini dış gözle nasıl olup da görebildi?

AHHH!.... ÖL-MÜŞ-TÜÜÜ..... Evet ölmüştü. O artık bir ölüydü.

Doğru. Az önce, koltuğunda oturmuş TV seyredirken, birden kalbi sıkışmış, karısına, kızına seslenemeden tüm vücudunda başından ayağına, ayağından başına kadar sanki bir sıcaklık dolaşmış ve sanki bedenini başının

üstünden terk edip, salonun tavanına doğru hafiflemiş olarak yükselivermişti.

Aslında salonun tavanından da, evin damından da çok daha yükseklerdeydi. Her şeyi, her yeri görebiliyordu. Artık aşağıda evinin salonunda, sadece koltukta oturan bedeni kalmıştı.

Bir süre onun öldüğünü kimse anlamadı. Babasına seslenen Kemal Barış, babasından cevap alamayınca gelip kolunu çekiştirmiş, Cenk'in kolu koltuğun kenarından düşünce, mutfağa koşup annesine haber vermişti.

Şimdi herşeyi çok iyi hatırlıyordu. Didem ve Eser mutfaktan koşarak salona gelmişler, Cenk'e avaz avaz seslenip, cevap alamayınca da, hüngür hüngür ağlamaya başlamışlardı.

Didem kocasının saçını okşuyor, yanaklarını, dudaklarını, alnını, boynunu öpüp duruyordu "Cevap ver Cenk. N'olur konuş benimle." diye... Eser de "Babacığım, duyuyor musun beni" diyerek ağlıyordu.

Evet duyuyordu. Duyuyordu da onlara hiçbir şey diyemiyordu ki.

Oysa, o da karısının öpücüklerine cevap vermek, onu her zamanki gibi öpücüklere boğmak, kızını, oğlunu kucaklamak istiyordu ama hiçbir şey yapamıyordu.

Yaşadığı yıllar boyunca maddi açıdan kıt-kanaat geçinerek yaşam savaşı vermiş, aksiliklerle cenkleşmiş, mutsuzluklar, hayal kırıklıkları yaşamış, yaşamını çevreleyen pek çok insana, pek çok olaya sinirlenmişti.

Sonunda, geç de olsa hem mutluluğu, hem iyi iş olanaklarını, ona bağlı olarak da maddi rahatlığı elde etmişti

ama bu güzellikleri ne yazık ki çok uzun süre ya aya-
madı.

Henüz gençti. Daha kırklı ya lara yeni merhaba de-
mi ti. Yapacağı, yaşayacağı çok şey vardı.

Vardı ama.....

Her şey yarım kalmıştı. “Yarın toparlarım” dediği
Çalışma kağıtları bile öylece kalmış, i  yerindeki masası-
nın üzerinde dağınık durmaktaydı. Yarın olamamı tı ki
onları toparlayabilsin...

Artık hiçbir “yarın” olamayacaktı onun için.

Yarınları yarım kalmıştı.

Annesine sarılmış olarak ağlayan küçük oğluna
uzaktan baktı. Ona henüz doyamamı tı. Biricik oğlu he-
n z küçüktü. Daha onunla payla acak ne çok şey vardı.
Hiçbirini yapamamı tı i te. Oğlunun yüksek okuldan
mezun olduğunu, genç yaşta iyi bir için başına geçtiğini
görmek isterdi.

Oğlu gün gelip evlenirken, ona güzel bir düğün yap-
mayı isterdi. Torununu kucaklamak, onunla ma a git-
mek isterdi. Torunuyla arkadaş olmayı d  lerdi hep.

Kızını da beyaz gelinlik içinde göremeyecekti. Kala-
balık ailesinin gelinler, damatlar, torunlarla daha kala-
balıkla mı  olacağı günleri görmek isterdi oysa.

Ne güzel, küçüklüğünde çok az beraber olabildiği ba-
basının yerine koyduğu büyükbabası da Brüksel’e gelip
yerleşmeye razı olmuştu. Kız kardeşi de temelli geliyor-
du buraya. Birlikte payla acakları kimbilir daha ne g -
zellikler olacaktı.

Ama artık.....

Karısına da doyamamıştı. İlk karısının ona çekti-
diklerinden sonra Didem ona cenneti sunmuştu sanki.
Birlikte ne de mutluydular. Genç yaşında oğluyla kala-
kalmıştı işte.

Oysa uzun yıllar onlarla birlikte neler neler paylaş-
mayı isterdi.

Hiçbiri olamayacaktı.

O bir ölüydü artık.

- 29 -

Cahide ağabeyinin ölümünü, annesine, büyükbaba-
ya nasıl söyledi hatırlamıyordu. Ama böyle acı bir habe-
ri söylemek ölüm gibi, hatta ölümden de beterdi.

İstanbul'da aile arasındaki durum tam anlamıyla fe-
laketti. Herkes perişandı. Cenazeyi almak üzere Cahide
gidecekti Brüksel'e.

Haberi ilk duyduğunda katılırcasına ağlayan büyük-
baba, az kalsın ölüyordu. Epey sonra kendini topladı:

“Ben de gideceğim torunuma. Onu yalnız bıraka-
mam Hem benim artık korkumu yenerek uçağa binebil-
diğimi görmeli” diye tutturmuştu.

Babaanne, gitti odasından Kur'an-ı alıp dualar oku-
maya başladı. Göz yaşları gözlerinden sicim sicim akar-
ken, torununa dualar etti:

“Cemal'im, bak oğlun sana geldi. Sana hiç doyamayan oğlunu artık yalnız bırakma. Ulu rabbim, Cenk'im cennet mekanı olsun, huzur içinde yatsın yavrum benim”

Cevriye kendini yerden yere atmıştı:

“Ah benim şanssız oğlum ahhhh! Tam şans yüzüne gülmüştü ki, tövbeler olsun allah mutluluğu ona çok gördü. Aahh, ah, benim ilk göz ağrım ahh. Vah benim yavruma. Babasına kavuştu güzel çocuğuumm. Canım evladım beniiiiim.”

Asım, karısını sakinleştirmeye çalışırken, kendinin de ağladığını fark etti:

“Beni sevmezdi. Birbirimize pek muhabbetimiz yoktu ama çok gençti. Neden böyle bir sonu ona reva gördü ki tanrı...” diye düşünüyordu.

Handan, biraz geç duymuştu Cenk'in ölümünü. Çünkü sevgilisiyle seyahatleydi. Babası ona hemen haber verip vermemekte tereddüt etti. Sonunda, bunu kızına söylemek için, onun seyahatten dönmesini beklemeye karar verdi.

Handan eski kocasının öldüğünü duyduğunda, Cenk'in cenazesi çoktan İstanbul'a getirilmiş, defin işi de çoktan bitmişti bile. Duyduğunda bir an öylece kalakaldı. Sonra saatlerce ağladı Handan.

Ne olursa olsun, Cenk bir zamanlar kocasıydı. İlk erkeğiydi. Kızının babasıydı. Birden bir vakitler onu ne kadar çok üzdüğünü düşünüp, daha çok ağladı. Ama artık ağlamak neye yarardı ki?

T.C.Sinirli Vatandaşı Cenk Cengaver, beş yıldan fazla bir süre Brüksel’de huzur içinde yaşadığından “Sinirsiz Belçika Vatandaşı Cenk Cengaver” olmuştu. Ama şimdi doğduğu topraklara geri dönüyordu işte.

Anasının karnındaki karanlık delikten vaktinden erken çıktığında onu bir süre için camdan bir kutuya koymuşlardı. Etraf çok aydınlıktı. Camdan kutunun çevresinde, beyazlar giyinmiş birileri, anlamadığı bir dilde konuşup durmuşlardı.

Şimdiyse onu karanlık tahta bir kutunun içine koydular. Kimbilir kaç kereler gidip geldiği 2271 km.lik yolu son defa katedip, doğduğu şehre geri geldi.

Yıllar sonra bu kez, içinde uzandığı karanlık tahta kutunun etrafında, karalar giyinmiş birileri yine anlamadığı bir dilde bir şeyler söyleyip duruyordu.

Erken doğmuş, erken göçmüştü.

Anasının karnındaki karanlık delikten aydınlığa çıkmış, son yolculuğunda yeniden karanlığa dönmüştü. Ama, karanlık tahta kutuya, oradan da karanlık toprağa konan sadece bedeniydi. Ruhu ise aydınlık bir sonsuzlukta uçmaktaydı.

Artık sadece hüznü duyabiliyordu. Buruktu. Geride bıraktığı her şey için ruhu buruktu.

Karanlık ve ıslak bir delikten aydınlık bir dünyaya vaktinden erken çıkan Vatandaş Cenk Cengaver, vaktinden erken, karanlık ve kuru bir toprak çukura kondu.

Dünyaya gelirken çıktığı delikte ruhu ve bedeni birlikteydi.

Şimdiyse, sadece bedenini koydular o toprak çukura.

Cansız bedenini dünyada kalan sevdikleri ağlayarak yolcu ederken, o çok küçükken kaybettiği babası ile birlikte bir çok gülümseyen yüz, Cenk Cengaver'in çevresini sarmış, ruhuna "hoş geldin" "diyordu.

O gece yarısı, toprak çukurda yatan cansız bedenine hüznün içinde, acıyarak yukarıdan bakarken; o da ne?..

Betonların, kirişlerin arasından genci-yaşlısı-bebesi binlercesi acı içinde yukarı doğru yükselmeye başladı. Geliyor, geliyorlardı... On binler...

Onların geldiği yerlere baktı Cenk. Cehennem dedikleri aşağıda gördüğü o yerler olmalıydı. İnsanlar yaşarken cehennemle tanışmışlardı. Yer yerinden oynamıştı sanki.

Gelen on binlerce ile birlikte, yukarıdaki aydınlıkta daha da kalabalıklaştılar.

Bunca masum kalabalığı bir anda yukarılara yollayan "katillere" bakıp kahroldu Cenk. Nasıl da kıymışlardı onca insana...

O masumları bir anda buraya yollayan o "aşşalık caniler"e, yıllar önce genelevde duyduğu okkalı küfürlerden sallamak istedi...

Ama....
Beceremedi.
Sinirlenmek istedi,
Olmadı.
Az ötede...
ona sevgiyle bakan
çaycı Apti,
Rahmetli vatandaş
Cenk Cengaver'in
“acemiliğine”
gülümsedi...

FÜSUN ÖNAL
Ağustos 1999

